

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဘုန်းကြွယ်

မျက်နှာပိုးရှင်

ချစ် : ဟန် : ဇော် : ဇော် : ဇော်

ပထမပိုင်း

ဘုန်းကြွယ်

မျက်နှာပုံးရှင်

BURMESE
CLASSIC
COM

(ပထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC
COM

သုံးပွင့်ဆိုင်

ညတစ္ဆေ...။

အလွန်လျှို့ဝှက်ကာ ကြောက်စရာကောင်းသော ဓားပြကြီး
တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူ၏သိုင်းပညာ ထက်မြက်သလို ဉာဏ်ကောင်းသော
ကြောင့် သူ့အား မည်သူမျှ မဖော်ထုတ်နိုင်ကြချေ။

ညတစ္ဆေသည် တစ်ကိုယ်တော်ဓားပြကြီးဖြစ်၍ ပို၍ပင် ခြေ
ရာခံရန် ခက်ခဲခဲ့သည်။

ညတစ္ဆေ ကျူးလွန်သော ဓားပြမှုများမှာ ဆယ်ကြိမ်ပင်
မရှိခဲ့ပါ။

သို့သော် သူ့အား သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက တုန်လှုပ်
ချောက်ချားအောင် သတိပြုသွားစေခဲ့မိသည်။

❖ ဘုန်းကြွယ်

အကြောင်းမှာ...

ထိတ်ထိတ်ကြဲ သိုင်းထိပ်သီးနှစ်ဦး၊ ကျန်းနန်နယ်စား၊ နန်း
တွင်းသူဌေးတို့အား လူယက်သတ်ဖြတ်သွားခဲ့ခြင်းပင်။
ယင်းလူလေးဦးသည် ငွေကြေးချမ်းသာသည်။
သိုင်းပညာ တော်သည်။
မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း များလှသည်။
မည်သူကမျှ ရန်မစဉ်းသော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးများ ဖြစ်သည်။
သို့သော် ညတစ္ဆေကား မဖြစ်နိုင်သည့် အလုပ်ကို ဖြစ်
မြောက်အောင် လုပ်ပြကာ ထိပ်တန်းဓားပြတစ်ဦးအဖြစ် မှတ်တမ်း
တင်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်...။

သိုင်းလောကတွင် အနက်ရောင်နတ်ဆိုးဟု လူသိများသူ
ဖြစ်ပေသည်။

သိုင်းပညာတော်သလို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည်။

သူ၏မျက်နှာအား မည်သူကမျှ မမြင်ဖူးကြပါ။

သူသည် အလွန်လျှို့ဝှက်ကာ အရိပ်လိုပေါ်လာပြီး ချက်
ချင်းပြန်ပျောက်သွားတတ်သူ ဖြစ်သည်။

သူ၏သိုင်းပညာသည် ခန့်မှန်း၍ မရအောင်ပင် မြင့်မားလှ

❖ မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ၇

ပေသည်။ သူ၏ထူးခြားချက်မှာ သွေးစွန်းသော မျက်နှာဖုံးတစ်ခု
တပ်ဆင်လေ့ရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဂူတန်ဂိုဏ်း၏ဒုဂိုဏ်းချုပ် သေဆုံးပြီးနောက်ဝယ် သွေး
မျက်နှာဖုံးရှင်၏အမည်သည် တဟုန်ထိုး ကျော်ကြားလာခဲ့ရပေ
သည်။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်သည် သိုင်းလောကအား မွေနှောက်
သောင်းကျန်းနေသော လူဆိုးကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

❖ ဘုန်းကြွယ်

ဓားဘုရင်စန့်ကွမ်းချီ...။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသာမက ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်
ပင် ချီးမွမ်းခြင်း ခံထားရသော သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ထို့အပြင်...

နန်းတွင်းအာဏာသား ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်သည်။

စန့်ကွမ်းချီအား လူဆိုးမားပြုများက ဖိနှိပ်ဖိနှိပ်တုန်အောင်
ကြောက်ရွံ့ကြသည်။

စန့်ကွမ်းချီ၏ဓားပညာသည် ပြိုင်ဘက်ကင်းသည်ဟု ကျော်
ကြားပေသည်။

သိုင်းလောကဝယ် ထိတ်ထိတ်ကြံ ကျော်ကြားနေသော ည
တစ္ဆေနှင့် သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်အား ဖော်ထုတ်ရမည့် တာဝန်သည်
မည်သူမျှ မတတ်နိုင်ကြသောအခါ စန့်ကွမ်းချီ၏ပခုံးပေါ်သို့ အလိုလို
ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့သည်။

စန့်ကွမ်းချီ၏ဘဝတစ်လျှောက် ကြုံဆုံခဲ့ဖူးသော လူဆိုး
ဓားပြများစွာအနက် ယခု တာဝန်သည် အလွန်ကြီးလေးကာ အန္တ
ရာယ်များပြီး ခက်ခဲလှကြောင်း ဆင်ခြင်မိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ တရားဥပဒေတော်တော်သားတစ်ဦး အနေ
ဖြင့် အများသူငါ အေးချမ်းသာယာအောင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား
ဆောင်ရွက်မည်ဟု နှလုံးသွင်းထားခဲ့ပေသည်။

နာမည်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦး၏ သုံးပွင့်ဆိုင် တွေ့ဆုံမှုသည်
အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည်ဟု သိုင်းလောကသားတိုင်းက

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၉

ယုံကြည်ထားကြသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်ဝယ် ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် ချီးမြှင့်မြှောက်
စားထားသော စန့်ကွမ်းချီသည် တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းရွက်
နိုင်ပါမည်လော။

မည်သူမျှ မပြောတတ်ကြချေ။

ကာယကံရှင် စန့်ကွမ်းချီသည်ပင် မမှန်းဆတတ်အောင်
ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။
 တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။
 အနက်ရောင်ဝတ်ရုံရှည် လွမ်းမြို့ထားသူတစ်ဦးသည် လ
 ဝန်းအား မော့ကြည့်နေ၏။

သူ၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် ဝေခွဲရခက်သော ဟန်မူရာများ ဖြစ်
 ပေါ်နေပေသည်။

လဝန်းသည် တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားသွားသည်။
 အချိန်များ တစ်ရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။
 အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အင်း စန့်ကွမ်းချီဟာ တကယ် ထက်မြက်သူတစ်ဦးပဲ၊ သူနဲ့
 ထိပ်တိုက်တွေ့ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊
 လတ်တလော ခြေရာဖျောက်ထားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်သည်။
 ထိုအနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူကား ‘ညတစ္ဆေ’ပင် ဖြစ်ပေ
 တော့သည်။

စန့်ကွမ်းချီကိုယ်တိုင် ပါဝင်လာပြီဖြစ်၍ ရှေ့ဆက်လုပ်
 ဆောင်ရမည်များကို စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ညတစ္ဆေသည် စန့်ကွမ်းချီအား ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်ရဲပါချေ။
 သူ့အတွက် ဆက်လှုပ်ရှားပါက အန္တရာယ်ရှိနိုင်ကြောင်း
 တွေးထားမိပြီးဖြစ်သည်။

သူက အဘက်ဘက်မှတွေးပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု

ချလိုက်သည်။

“အခုငါ့မှာ စုဆောင်းထားတဲ့ ရတနာတွေလည်း ပြည့်စုံသ
 လောက်ရှိနေပြီ၊ ခဏ ခြေရာဖျောက်ထားတာ မမှားလောက်ပါဘူး၊
 ဒါဆိုယင် စန့်ကွမ်းချီရဲ့ပစ်မှတ်က သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်ဆီ ဦးတည်သွား
 မှာပဲ၊ ငါက အခွင့်အရေးစောင့်ပြီး တစ်ချီတည်း အပွဲကြိုနိုင်မယ့် နည်း
 လမ်းကို စဉ်းစားရမယ်”

သူက ခေါင်းတည်တိတ်ဖြင့် ရေရွတ်နေ၏။
 ယနေ့ည လူယက်မည့် အစီအစဉ်ကိုလည်း ဖျက်သိမ်းပစ်
 လိုက်သည်။

ယင်းနောက် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားလေတော့
 သည်။

စန့်ကွမ်းချီ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်နေ
 သည်။

သူက သိုင်းလောကထဲ ထွက်လာသည်နှင့် ညတစ္ဆေမှာ
 ခြေရာဖျောက်သွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်...
 သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်ဘက် ပစ်မှတ်ကို ဦးတည်လိုက်၏။
 သို့သော် သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်သည် ရိပ်စားမိသည့်အလျဉ်း

၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကြိုတင်ရှောင်ရှားသွားခဲ့သည်။

စန့်ကွမ်းချီသည် ခေါင်းအေးအေးထားရမည့်အပြင် စိတ်ရှည်ရန် အထူးလိုအပ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်မိသည်။

သူက စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ညတစ္ဆေနှင့် သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်တို့ ငြိမ်သက်နေခြင်းသည် မှန်တိုင်းမတိုက်ခတ်မီ ပင်လယ်ပြင်၏ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးနှင့်တူကြောင်း စန့်ကွမ်းချီ ရိပ်စားမိထားသည်။

သူက အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေစဉ်အတွင်း ထူးခြားသော အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရလေတော့သည်။

ယင်းမှာ ကောက်ကျင်းနယ်စားကြီးက နန်းတွင်းသို့ အခွန်ဘဏ္ဍာငွေများ ပေးပို့လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

စန့်ကွမ်းချီအတွက် ပို၍ခေါင်းကိုက်သွားရသလို ခြေရာခံရန် လမ်းစရရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

အစီအစဉ်များအား ခေါင်းအေးအေးထား၍ ရေးဆွဲလိုက်လေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၃

အခွန်ဘဏ္ဍာငွေ....။

တစ်နှစ်ပတ်လုံး စုဆောင်းထားသော အခွန်ငွေများဖြစ်၍ ပမာဏများပြားလှပေသည်။

အခွန်ငွေဒင်္ဂါးပြားများသည် သိန်းငါးဆယ်နီးပါးလျှင် တန်ဖိုးရှိကြောင်း လူတိုင်းက သိရှိထားသည်။

ဤသည်ကို ညတစ္ဆေလည်း သိထားသည်။

သူစောင့်မျှော်နေသော အခွင့်အရေးရရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မည်မျှပင် အခက်အခဲအန္တရာယ်ကြုံတွေ့ရသည်ဖြစ်စေ သူက လူယူရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် လုယက်ပြီးလျှင် ညတစ္ဆေဘဝကိုလည်း စွန့်လွှတ်ရန် သူက ဆုံးဖြတ်ထားပြီဖြစ်လေတော့သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

လူနှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြ၏။

စားပွဲပေါ်ဝယ် မြေပုံတစ်ခုရှိနေ၏။

တစ်နည်းအားဖြင့်...

ဘဏ္ဍာငွေများ ပို့ဆောင်မည့် ခရီးစဉ်အား ရေးဆွဲထားသော မြေပုံပင်ဖြစ်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့်

၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကာ ရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်မွေးအစုံရှိလေသည်။
ထိုလူ၏ မျက်ခုံးမွေးများသည် ထူးထူးခြားခြား ဖြူဆွတ်နေသည်။

ကျန်တစ်ယောက်ကား အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဆင်မြန်းထား၏။

သူ၏မျက်နှာသည် လူသေအလောင်းကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနေ၏။
သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်များ ထွက်ပေါ်နေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်လုံးများသည် အရေးကြီးသော မြေပုံစာရွက်ပေါ်၌ ရှိမနေပါချေ။

တံခါးပေါက်ဆီသို့သာ ရောက်ရှိနေသည်။

သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ရာအား စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။

သူတို့သည် မည်သူ့အား စောင့်ဆိုင်းနေကြပါသနည်း။

သူတို့ထံတွင် အဘယ်ကြောင့် ဘဏ္ဍာငွေပို့ဆောင်မည့် ခရီးစဉ် ရွေးချယ်ထားသောမြေပုံ ရှိနေပါသနည်း။

မျက်နှာဖုံးရှင် (၁) ❖ ၁၅

နှာတစ်ဖျား

လေဝေယမ်း တိုက်ခတ်လာသည်။

အခန်းထဲဝယ် ထွန်းညှိထားသော မီးအိမ်မှာ ငြိမ်းသွား၏။

မျက်ခုံးဖြူအဘိုးအိုက ပျင်းရိလေးတွဲစွာထရပ်လာသည်။

ထိုနောက် မီးအိမ်အား ပြန်လည်ထွန်းညှိလိုက်၏။

အခန်းထဲ၌ လင်းလင်းချင်းချင်း ပြန်ဖြစ်လာသည်။

ထို့အတူ...

လူတစ်ယောက်သည်လည်း အခန်းဝ၌ ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

“သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်”

မျက်ခုံးဖြူအဘိုးအိုက စိတ်ထဲမှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိလေ တော့သည်။

မျက်ခုံးဖြူအဘိုးအိုက ထိုင်ခုံတွင် ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်သည်လည်း လွတ်နေသော ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်နေပြီဖြစ်သည်။

မျက်နှာဖုံးအောက်မှ စူးရဲသော မျက်လုံးအစုံသည် မြေပုံစာ ရွက်အား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

မျက်ခုံးဖြူအဘိုးအိုသာမက အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ ပါ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေသည်။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ...

“ချိုင့်ချင်းရဲ့ခရီးစဉ် ရေးဆွဲမှုက မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အ သက်မရှည်တာတော့ဆိုးတယ်”

အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်သလို မျိုးပြောလာသည်။

ဆံဖြူအဘိုးအို သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ချိုင့်ချင်းနေရာ အစားထိုးဖို့ဆိုတာ ချိုင့်ချင်းမရှိမှဖြစ်မယ် မဟုတ်လား”

ချိုင့်ချင်း...။

ချိုင့်ချင်းမှာ ကောက်ကျင်းနယ်စား၏ လူယုံတော်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ဘဏ္ဍာငွေပို့ဆောင်ရမည့်ကိစ္စအား ချိုင့်ချင်းက တာဝန်ယူ

ထားရသည်။

သူ့အား နယ်စားကိုယ်တိုင်နှင့် အိမ်ထိန်းကြီးလုဝါးတို့မှ လွဲ လျှင် မည်သူမျှ ဒုက္ခပေး၍မရနိုင်ပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် မျက်ခုံးဖြူအဘိုးအိုကား အဘယ်ကြောင့် ထူး ဆန်းသောစကားမျိုး ဆိုလာသနည်း။

အဖြေကား ရှင်းပါသည်။

မျက်ခုံးဖြူအဘိုးအိုသည် အိမ်ထိန်းကြီးလုဝါးဖြစ်နေသော ကြောင့်ပင်။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က လုဝါးအား တစ်ချက်ကြည့်ယင်း..

“ချိုင့်ချင်းနေရာ အစားထိုးထားတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

လုဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ညွှန်ကြားပေးလို့ နယ်စားကြီးက တောင် သံသယမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်သင်ကြားထားတဲ့

ရုပ်ဖျက်ပညာဟာ အသုံးဝင်သွားတာပေါ့”

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူဘက် သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မြောင်ကျား...မင်းဘက်ကကော”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ မြောင်နယ်ခြားကြေးစား အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် မြောင်ကျားဆိုသူပင် ဖြစ်သည်။

မြောင်ကျား၏ ကြေးစားအဖွဲ့သည် သိုင်းလောက၌

၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မည်ကျော်ကြားပေသည်။

ယခု မြောင်ကျားသည် သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်၏ ခါးပိုက် ဆောင်ထဲသို့သာ ရောက်ရှိနေကြောင်း သိုင်းလောကသားများ သိရှိ ပါက အံ့သြသွားကြမည်သာ ဖြစ်၏။

မြောင်ကျားက ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ကာ...

“ကျုပ်လူတွေက စန့်ကွမ်းချီ အာရုံပြောင်းအောင် ကောင်း ကောင်းလှည့်စားကြမှာပါ။ ခင်ဗျားဘက်က အချိန်မကြာဖို့သာ အရေး ကြီးတယ်”

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ ကောက်ကျင်းနယ်က မထွက်မီမှာဘဲ ကိစ္စဖြတ် လောက်ပြီ”

လုဝါးက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ညတစ္ဆေကို မေ့ထားလို့မရဘူး၊ သူဟာ ကျိန်းသေပေါက် လုလာမှာပဲ”

ဟု ပြောလာသည်။ သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က...

“လာလုပါစေ၊ သူ အခွံချည်းသာရသွားမယ်၊ ကျုပ်က အား လုံးစီစဉ်ထားပြီးပြီ၊ အားလုံး အရူးဖြစ်သွားစေရမယ်”

မြောင်ကျားက...

“ဝေစုကတော့ အချိုးကျပဲ မဟုတ်လား”

လုဝါးကလည်း...

“ကျုပ်ကလည်း နယ်စားဂေဟာက အနားယူဖို့ ပြောထား

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၉

ပြီးပြီ၊ ကျုပ်လည်း အချိုးကျရမဖြစ်မယ်”

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“စိတ်ချ ဝေစုသုံးပုံပုံပြီး တစ်ယောက်တစ်ပုံစီ အညီအမျှ ဝေယူကြမယ်”

မြောင်ကျားနှင့်လုဝါး ကျေနပ်သွားသည်။

မြောင်ကျားက...

“ကျုပ်လူတွေ ဆုံးရှုံးသွားလည်း ကိစ္စမရှိတော့ဘူး၊ ရတဲ့ ဝေစုနဲ့အဖွဲ့တစ်ခု ကောင်းကောင်းထူထောင်လို့ရတာပဲ”

လုဝါးက ပြုံးယင်း...

“ကျုပ်ကလည်း အိမ်ထိန်းဘဝ စွန့်လွှတ်ရပေမယ့် သူဌေး ဘဝနဲ့နေမှာမို့ မဆိုးပါဘူး”

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ကျုပ်လည်း အခုတစ်ခေါက်ပြီးယင် ဇာတ်မြှုပ်တော့မှာ ဗျ”

လုဝါးက...

“ကဲ..ခင်ဗျား ဘာမှာဦးမလဲ”

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က တစ်ချက်စဉ်းစားယင်း...

“ချိုင်ချင်းကို အသုံးပြုပြီး အစီအစဉ်ပြောင်းခိုင်းလိုက်”

သူက လုပ်ဆောင်ရမည့်ကိစ္စများအား အသေးစိတ်ပြောပြ လိုက်လေတော့သည်။

ဘဏ္ဍာငွေပို့ဆောင်မည့် မြင်းလှည်းတန်းသည် စတင်ခရီးထွက်လာပြီး နှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ကောက်ကျင်းနယ်ထဲမှ ထွက်နိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က ပုံမှားရိုက်ထားသော လျှို့ဝှက်အဖွဲ့သည် ဘဏ္ဍာငွေပို့ဆောင်မည့်အဖွဲ့အဖြစ် ဟန်ဆောင်ကာ ကောက်ကျင်းနယ်ထဲမှ ထွက်သွားခဲ့သည်။

ချိုင့်ချင်းအတုနှင့် သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်တို့က နယ်စား၏ လူများကို အပျောက်ရှင်းကာ ဘဏ္ဍာငွေများအား ပျောက်ဖျက်လိုက်ကြသည်။

မြောင်ကျား၏လူများသည် ဘဏ္ဍာငွေများအား လုယက်မည့်သူများအဖြစ် ဟန်ဆောင်ခဲ့ကာ စန့်ကွမ်းချီအား လှည့်စားခဲ့သည်။

စန့်ကွမ်းချီနှင့် မင်းမှုထမ်းများသည် တစ်ယောက်မကျန် ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့သည်။

စန့်ကွမ်းချီမှာ စိတ်ထဲ မတင်မကျ ဖြစ်သောကြောင့် ဘဏ္ဍာငွေပို့ဆောင်ရာ လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် လူစုခွဲကာ စောင့်ကြပ်ခဲ့သည်။

ညတစ္ဆေသည် သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်၏ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အား နယ်စားတပ်ဖွဲ့ဟု ထင်ကာ လုယက်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဘဏ္ဍာငွေများကား ရှိမနေပါ။

စန့်ကွမ်းချီ ရောက်ရှိလာ၍ ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။

ဘဏ္ဍာငွေများအား သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်နှင့် ညတစ္ဆေတို့ထဲမှ တစ်ဦးဦးက လုယက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း စန့်ကွမ်းချီ တွက်ဆလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် အလွန်ပင် စိတ်ဓာတ်ကျသွားမိလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။
လိုဏ်ဂူတစ်ခုထဲမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းပင်။

လိုဏ်ဂူထဲဝယ် လူတစ်စု ရှိနေသည်။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်၊ ချိုင့်ချင်းအတု၊ မြောင်ကျားနှင့် အိမ်ထိန်းကြီးလုဝါးတို့ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့၏ရှေ့တွင် ငွေဒင်္ဂါးသေတ္တာများ အစီအရီ ရှိနေ၏။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က ကျေနပ်စွာ ရယ်မောယင်း...

“စန့်ကွမ်းချီတော့ အရူးဖြစ်ပြီ၊ ညတစ္ဆေတော့ ဆွေ့ဆွေ့ခန့် နေတော့မှာပဲ”

ဟု ပြောလာသည်။

မြောင်ကျားက...

“ကျုပ်လူတွေ ဆုံးရှုံးလိုက်ရပေမယ့် အစီအစဉ် အောင်မြင်သွားလို့ တော်သေးတယ်”

လူဝါးက သဘောကျဟန်ဖြင့်...

“အစီအစဉ် အလွယ်တကူ အောင်မြင်သွားတာ ကျုပ်တို့ တော်လို့ပဲ”

ချိုင့်ချင်းအတုက ရယ်မောကာ...

“ချိုင့်ချင်းက သစ္စာဖောက်ပြီး ဓားပြတွေနဲ့ ပူးပေါင်းသွား တယ်လို့ အားလုံးက ထင်ကြမှာပဲ”

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က လက်ကာပြယင်...

“အားလုံးပဲ တော်ကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ အလွယ်တကူ အောင်မြင်ခဲ့တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အားလုံးကို ကျုပ်က ချီးကျူးမိပါ တယ်”

လူဝါးက...

“ကျုပ်အတွက် ဝေစုမြန်မြန်ခွဲပေးယင် ကောင်းမယ်၊ ဒါမှ နယ်စားကြီးက မရိပ်မိမှာ”

မြောင်ကျားကလည်း...

“ဟုတ်တယ်၊ စန့်ကွမ်းချိုက လူပါးပဲ၊ မကြာခင် ခြေရာခံနိုင် တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကလဲ ဝေစုယူပြီးတာနဲ့ ခြေရာဖျောက်တော့ မယ်”

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က...

“အခုနေ ထွက်သွားကြယင် ရိပ်မိနိုင်တယ်ဆိုတာ မတွေးမိ ဘူးလား”

မြောင်ကျား လက်မခံပါ။

“ကျုပ်ကတော့ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားချင်ပြီ”

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ခွဲယူကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခဏနေကြဦး၊

ကျုပ်က အပြင်မှာ အခြေအနေ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောယင်း ထွက်ခွာသွားသည်။

မြောင်ကျားက...

“သူဟာ မယုံကြည်သင့်တဲ့ လူစားမျိုးပဲဗျ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

လူဝါး လက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခက်တာက ကျုပ်တို့သုံးယောက် ပေါင်းလို့

သူ့ကို နိုင်ပါ့မလား”

မြောင်ကျား တွေဝေသွားသည်။

“ဒါတော့ မသေချာဘူး”

ချိုင့်ချင်းအတုက ဝင်ပြောလာသည်။

“လတ်တလောအရတော့ သူက ကျုပ်တို့ကို ယုံကြည်စိတ်ချ

နေပုံပဲ”

လူဝါးက မျက်မှောင်ကုပ်ယင်...

“မင်းက ဘယ်လိုကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ”

ချိုင့်ချင်းအတုက...

“သူက ငွေဒင်္ဂါးတွေ ထားပြီး ထွက်သွားတာ ကြည့်ပါလား”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

မြောင်ကျားက ထောက်ခံလိုက်သည်။
 ချိုင့်ချင်းအတုက ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးယင်း...
 “ဒီတော့ ကျုပ်တို့က အခွင့်အရေးစောင့်ပြီး အလုတ်လုပ်ကြံ
 ကြမယ်ဆိုယင် သူဘာခံနိုင်မှာလဲ”
 လူဝါးတို့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ သဘောကျသွား
 ကြ၏။
 မြောင်ကျားက...
 “ငွေဒင်္ဂါးတွေ ကြည့်ရအောင်လား”
 အားလုံးပင် သဘောတူလိုက်၏။
 မြောင်ကျားကိုယ်တိုင်ပင် သွေးမျက်နှာဖုံးရှင် ထိုင်သွား
 သော သေတ္တာအား ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။
 အားလုံး၏မျက်လုံးများသည် လောဘရောင်ကြောင့် ဝင်း
 ပြောင်နေကြသည်။
 သေတ္တာပွင့်သွားသည်နှင့်...
 “ဝုန်း”
 အသံတစ်ချက်မြည်ကာ အစိမ်းရောင်အခိုးအငွေ့များ အူ
 ထွက်လာလေသည်။
 မြောင်ကျား မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
 “အဆိပ်ငွေ့”
 အသက်အောင့်ကာ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။
 လူဝါးနှင့် ချိုင့်ချင်းအတုတို့လည်း အပြင်ဘက် ပြေးထွက်

လာကြသည်။
 သူတို့ ဂူပေါက်ဝသို့ ရောက်လျှင် မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။
 အကြောင်းမှာ...
 အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်စုသည် လေးများ
 ကိုင်ဆောင်ကာ ချိန်ရွယ်ထားကြသည် မဟုတ်လား။
 မလှမ်းမကမ်း၌ သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က လက်နှစ်ဘက်
 နောက်ပစ်ကာ ရပ်နေ၏။
 မြောင်ကျားက အထိတ်တလန့်ဖြင့်...
 “ခင်..ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”
 သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က ရယ်မောယင်း...
 “မင်းတို့တောင် ငါ့ကို အကောက်ကြံဖို့ ကြံစည်သေးတာ
 ငါကကော မင်းတို့ကို ရှင်းပစ်ဖို့ ဘာကြောင့် ကြိုတင်မပြင်ဆင်ထား
 နိုင်ရမှာလဲ”
 စကားဆုံးလျှင် လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။
 အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လေးသည်တော်များ
 သည် မြားတံများအား ပစ်လွှင့်လိုက်ကြတော့သည်။
 “ဝုစ်..ဝုစ်..ဝုစ်”
 မြောက်များစွာသော မြားတံများသည် မိုးသီးမိုးပေါက် ကျ
 လာသည့်ပမာ မြောင်ကျားတို့ထံ တိုးဝင်လာ၏။
 မြောင်ကျားတို့က ကပျာကယာ ရိုက်ချလိုက်ကြ၏။
 သူတို့က ဂူဝမှ နေ၍ မြားတံများအား ရိုက်ချနေစဉ်မှာ

ဂူထဲမှ အဆိပ်ငွေ့များ အပြင်သို့ တိုးထွက်လာသည်။

လူဝါးက ထိတ်လန့်တကြား ရှေ့သို့ ပြေးထွက်ရာ မြားတံ
သုံးချောင်းခန့် စိုက်ဝင်သွားပြီး လဲကျသွားလေသည်။

ချိုင့်ချင်းမှာလည်း မြားဒဏ်၊ အဆိပ်ငွေ့ဒဏ် မရှုမလှ ခံစား
ရပြီး လဲကျသေဆုံးသွားရသည်။

အလွန်အသက်ပြင်းသော မြောင်ကျားပင်လျှင် အဆိပ်ငွေ့
များ ရှူမိ၍ အားအင်ကုန်ခမ်းကာ ခြေလက်များ နှေးကွေးလေးလံ
လာသည်။

ထိုအခါ...

မြားတံများသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အား တစ်ချောင်းပြီးတစ်
ချောင်း စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်သည် သေဆုံးနေသော မြောင်ကျားတို့
အား ဟန်မူရာကင်းမဲ့သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ဤလိုဏ်ဂူသည် သူရွေးချယ်ထားသော နေရာပင် ဖြစ်
သည်။

မြောင်ကျားတို့အား ရှင်းပစ်ရန် သူက ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့
ပေသည်။

ငွေဒဂါးသေတ္တာတစ်လုံးထဲ အဆိပ်ယမ်းထုပ်အား လျှို့ဝှက်

စွာ ထည့်ထားခဲ့သည်။

ကြိုတင်လက်သပ်မွေးထားသော တပည့်များအား ဝန်း
ကျင်တစ်ဝိုက် ပုန်းအောင်းခိုင်းခဲ့သည်။

ယခု သူက အောင်မြင်စွာ ရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ
ဘက်လှည့်ကာ...

“ဒီလိုဏ်ဂူနဲ့ မနီးမဝေးမှာ ချောင်းတစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီက
တစ်ဆင့်သွားယင် ကျန်းပေမြစ်ထဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ငွေဒဂါးတွေ
ကို ရေကြောင်းလမ်းကနေ အံ့မြန်ဆုံး သယ်ထုတ်သွားတော့၊ ငါက
နောက်ကြောင်းရှင်းအောင် စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများ တညီတညာတည်း
ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ချာခနဲ
လှည့်ထွက်သွားသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများက အမိန့်အတိုင်း
တသဝေမတိမ်း လိုက်နာရန် စတင်လှုပ်ရှားလာခဲ့ကြလေတော့သည်။

မြေပါလည်းဆုံး သားလည်းဆုံး

စန့်ကွမ်းချီအိမျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။

သေဆုံးနေသော နယ်စားလူများအား တစ်ချက်ကြည့်ယင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဘဏ္ဍာငွေတွေဟာ ကောက်ကျင်းနယ်ထဲက မထွက်ခင် မှာပဲ လူယက်ခံလိုက်ရတာကိုး၊ ချိုင့်ချင်း ပျောက်ဆုံးနေပုံထောက် ရင် ရန်သူနဲ့ ပူးပေါင်းသွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

သူက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်လိုက်သည်။

ဦးစွာ ဓားပြအဖွဲ့အား ချေမှုန်းနေစဉ် ဘဏ္ဍာငွေသယ်ယူ သည့် အဖွဲ့အား တစ်စုံတစ်ယောက်က တိုက်ခိုက်သွားခဲ့သည်။

သို့သော် ယင်းအဖွဲ့မှာ ဟန်ပြသာ ဖြစ်ပြီး ယခု သေဆုံးနေ သော နယ်စားအဖွဲ့မှသာ ဘဏ္ဍာငွေ အမှန်တကယ် ယူဆောင်လာ ပြီး အလုခံလိုက်ရကြောင်း စဉ်းစားမိလိုက်သည်။

“ရန်သူဟာ အတော်ကို ပရိယာယ်ကြွယ်ဝပြီး လှည့်စား သွားတာပါလား၊ ဒါဟာ ညတစ်စွဲလား၊ သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်လား၊

ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဝေးဝေးပြေးနိုင်ကြဦးမယ် မထင်ဘူး”

သူက တွေးရင်း ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းတစ်စီး ဒုန်းစိုင်းနှင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ တော့သည်။

၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မြင်းစီးသမား ရပ်တန့်သွားပြီ ဖြစ်သည်။
လမ်းပိတ်ထားသော စန့်ကွမ်းချီအား ကြည့်ယင်း...
“ခင်ဗျားက အာဇာနည်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

စန့်ကွမ်းချီက ထိုလူ၏ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ကြည့်ကာ
မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းက သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းကလား”

ထိုလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့် အလောသုံးဆယ် ဖြစ်နေရတာလဲ”
ထိုလူက...

“ကျုပ်ဆရာက မမျှော်လင့်ဘဲ သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်နဲ့ ရင်ဆိုင်
တိုးမိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် စန့်ကွမ်းချီကို သွားအကြောင်းကြားမလို့”

စန့်ကွမ်းချီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လို တံခွန်လက်ဝါးကျူးစွေလုံးက သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်
နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

ထိုလူက...

“အချိန်မရှိဘူး၊ သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်ကို ကျုပ်ဆရာ နိုင်မယ်
မထင်ဘူး”

စန့်ကွမ်းချီမှာ ရေနစ်သူ ကောက်ရိုးတစ်မျှင် တွေ့ရသကဲ့သို့
ဝမ်းသာသွားသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၃၁

သူက တစ်ချက်ပြီးယင်း...

“မင်း ဘာမှမပူနဲ့ သူတို့ ဘယ်မှာ ရှိသလဲ၊ ကျုပ်ကို လိုက်

ပြ”

“ခင်ဗျားဟာ”

“ကျုပ်က စန့်ကွမ်းချီပဲ”

စန့်ကွမ်းချီက လေသံပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်လေတော့သည်။

“ချင်...ချင်”

ဓားချင်း ထိခတ်သံ၊ ကျယ်လောင်သော ညာသံပေးသံများ
အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူနှစ်ယောက်သည် တောစပ်တစ်နေရာ၌ ပြင်းထန်စွာ
တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်နှင့် သိုင်းလောက အဖြူရောင် သိုင်း
သမားကျူးစွေလုံးတို့ပင် ဖြစ်သည်။

တံခွန်လက်ဝါးကျူးစွေလုံးသည် တရားမျှတသော သိုင်း
သမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ မွေးနေ့ပြုသို့ အသွား မမျှော်လင့်ဘဲနှင့်
ဘဏ္ဍာငွေ လုယက်ခံရသော သတင်းကြားသည့်အပြင် သွေးမျက်နှာ
ဖုံးရှင်နှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့မိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်သည် မိမိအား နှောင့်ယှက်ဟန့်တားလာ
သော ကျူးစွေလုံးအား သဲကြီးမဲကြီးပင် တိုက်ခိုက်နေ၏။

ကျူးစွေလုံးကလည်း ဓားအပြင် လက်ဝါးအသုံးပြုကာ
တိုက်ခိုက်နေ၏။

သူ၏သိုင်းပညာ ထက်မြက်သော်လည်း သွေးမျက်နှာဖုံး
ရှင်၏ပညာမှာ ပို၍သာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျူးစွေလုံး၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ဝယ် ဒဏ်ရာသုံး
လေးချက်ထက်မနည်း ရရှိကာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံတစ်ခုလုံး သွေးချင်း
ချင်း နီရဲနေပေတော့သည်။

သို့သော်...

သူက ဇွဲမလျော့ဘဲ ဆက်လက်တိုက်ဆိုက်နေဆဲပင်။

လူရိပ်များ ရုတ်တရက် ပူးကပ်သွားသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ကျယ်လောင်သော လေသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်မှာ ဓားချက်တစ်ချက် ထိမှန်သွားလေ
သည်။

ထို့အတူ ကျူးစွေလုံးမှာလည်း လက်ဝါးချက်မိကာ လွင့်စဉ်
သွားရသည်။

ကျူးစွေလုံးမှာ ထမရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၃၃

“ကျူးစွေလုံး၊ မင်းဟာ ငါ့အလုပ်ကို နှောင့်ယှက်တယ်၊ ဒီ
အတွက် မင်းသေရမယ်”

အေးတီအေးစက် ပြောရင်း လွှားခနဲ ခုန်ဝင်ကာ ဓားဖြင့်
ပိုင်းချလိုက်သည်။

ယင်းခဏမှာပင် လူရိပ်တစ်ခု ခုန်ထွက်လာပြီး ဆီးကြိုး
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင် က်ပျာကယာ နောက်ဆုတ်သွားပြီး...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ဝင်ရောက်ဟန့်တားလာသူက...

“စန့်ကွမ်းချီ”

ဟု ဖြေကြားလိုက်၏။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆုတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေ
တော့သည်။

၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စန့်ကွမ်းချီသည် သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်အား မမှိတ်မသုန် ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းအဖမ်းခံရင် ကောင်းမယ်”

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တရားခံလို့ ထင်နေတာလား”

စန့်ကွမ်းချီ ဘာမျှ မပြောဘဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ဘဏ္ဍာငွေတွေ လုယူသွားတာ ညဘဏ္ဍေဗျ”

စန့်ကွမ်းချီက...

“မင်းကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဟန်ဆောင်အဖွဲ့ကို မှားတိုက်မိနေတုန်း ည တဏ္ဍေက ချိုင့်ချင်းနဲ့ ပေါင်းပြီး အပြစ်သွားတာပဲ”

စန့်ကွမ်းချီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ကျုပ်က ညတဏ္ဍေနဲ့ ချိုင့်ချင်းတို့ကို ခြေရာခံလိုက်နေတုန်း ကျူးစွေလုံးက ဝင်တားတာပဲ၊ အခုဆို ခြေရာခံဖို့ တော်တော်ခက် သွားပြီ”

စန့်ကွမ်းချီက...

“မင်းပြောတာတွေ အမှန်ပဲလား”

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၃၅

“ကျုပ်က ဘာကြောင့် လိမ်ပြောရမှာလဲ၊ ကျုပ်အပင်ပန်းခံ ရကျိုး မနပ်တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ညတဏ္ဍေဆီက ဘဏ္ဍာငွေတွေ ပြန်လုရမှာပဲ”

စန့်ကွမ်းချီ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မင်းကို ငါက ခွင့်ပြုလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေသလား”

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ခင်ဗျားက ဘဏ္ဍာငွေနောက် လိုက်သင့်တယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ပစ္စည်းတွေနဲ့မို့ သူတို့ဟာ ဝေးဝေးပြေးနိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ မင်းလို လူစားမျိုးဟာ ဖမ်းရခက်လို့ မင်းကို တွေ့တုန်း အရင်ဖမ်းဆီးရမှာပဲ”

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ခင်ဗျားက ဟန်တားနိုင်ပါ့မလား”

ပြောရင်း တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

စန့်ကွမ်းချီက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူက မပေါ့ဆဘဲ သေသေချာချာ သတိထား၍ တိုက်ခိုက် လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စန့်ကွမ်းချီသည် ဓားဘုရင်ဟု ကျော်ကြားနေသူ ဖြစ်၏။

သူက အခွင့်အရေးမပေးဘဲ တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်...

“ဇွမ်း”

“အား”

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင် ဓားလွတ်ကျသွားကာ နောက်ဆုတ်

သွားရသည်။

သူ၏ရင်ဘတ်၌ ဓားဒဏ်ရာတစ်ချက် ဖြစ်ပေါ်ကာ သွေးများ ယိုစီးကျနေသည်။

စန့်ကွမ်းချီက...

“မင်းလက်နက်ချရင် သက်သာမယ်”

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျား မသိချင်ဘူးလား”

ထိုစကားကြောင့် စန့်ကွမ်းချီ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား

သည်။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က သူ၏မျက်နှာဖုံးအား ဆွဲချွတ်လိုက်၏။ သူ၏မျက်နှာအား တွေ့လျှင်...

“ဟင် ဓားဘီလူးထန်ယဲ့”

တအံ့တဩဖြင့် စန့်ကွမ်းချီ လွှတ်ခနဲ ရွေ့တတ်လိုက်သည်။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ ဓားဘီလူးထန်ယဲ့ပဲ”

ဓားဘီလူးထန်ယဲ့သည် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က ဝိဇ္ဇာလက်ဟု နာမည်ကျော်ကြားသော ရှိလူချွမ်း၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားသည်ဟု သတင်းထွက်ပေါ်ခဲ့ပေသည်။

စန့်ကွမ်းချီက တအံ့တဩဖြင့်...

“မင်းဟာ ရှိလူချွမ်း လက်ချက်ကြောင့် သေသွားပြီ မဟုတ်

လား”

ထန်ယဲ့ပြုံးကာ...

“ရှိလူချွမ်းနဲ့ ကျုပ် ထိုက်ပေတောင်ပေါ်မှာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြတယ်၊ သူ့ရဲ့လက်ချက်နဲ့ ချောက်ထဲကျခဲ့ပေမယ့် ကျုပ်က မသေခဲ့ဘူးလေ”

စန့်ကွမ်းချီ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“မင်းက ထန်ယဲ့ဘဝကို ဇာတ်မြုပ်ပြီး သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်အဖြစ်နဲ့ လှုပ်ရှားခဲ့တာကိုး”

မှတ်ချက်ချ ရွေ့တတ်လိုက်သည်။

ထန်ယဲ့က...

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ စစ်မြစ်ကို ပြောရသလဲ သိလား”

“ဘယ်သိမလဲ”

“ခင်ဗျားကို ဒါလေး လက်ဆောင်ဖေးချင်လို့ပါ”

ထန်ယဲ့သည် ပြောမင်း လက်နက်ပုန်းများ ပစ်လွှင့်လိုက်သည်။

လူကိုယ်တိုင်လည်း ခုန်ဝင်သွားသည်။

သူက အလစ်အငိုက်ဖမ်းကွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် စန့်ကွမ်းချီမှာ အစဉ်သတိကြီးသူ ဖြစ်သည့်အပြင် ဓားပညာ၌ ပြိုင်ဘက်ကင်းသည်ဟု ကျော်ကြားနေသူ ဖြစ်သည်။

သူက လက်နက်ပုန်းများကို ကာကွယ်လိုက်နိုင်သည်သာမက ထန်ယဲ့၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့လည်း ဓားစာချက် မိမိရစုတ်ချနိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အား”

ထန်ယဲ့ စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း လဲကျသေဆုံးသွား၏။

စန့်ကွမ်းချီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူဟာ သွေးမျက်နှာဖုံးရှင် ဖြစ်နေမယ်လို့ ထင်မထားမိခဲ့
တဲ့အတွက် အချိန်တွေ ကုန်သွားမိတယ်”

တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းညူလိုက်၏။

ထို့နောက် ကျူးစွေလုံး အနီး တိုးကပ်သွားသည်။

ကျူးစွေလုံးသည် ဒဏ်ရာများ ရရှိထားသော်လည်း သေ
ကွင်းသေကွက် မဟုတ်၍ တော်ပေသေးသည်။

စန့်ကွမ်းချီက ဒဏ်ရာထည့်သော ဆေးမှုန့်များအား ထည့်
ကာ အဝတ်စဖြစ်၍ စည်းနှောင်ပေးလိုက်သည်။

ကျူးစွေလုံးက...

“ကျုပ်တော့ ဗေဒါဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ နှစ်ခြောက်ဆယ်ပြည့် ဓွေး
နေ့ကို သွားနိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး”

စန့်ကွမ်းချီ သက်ပြင်းချကာ...

“ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ခင်ဗျားကြောင့် သွေးမျက်နှာ
ဖုံးရှင်ကို ရှင်းပစ်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ခင်ဗျား အချိန်မီ ရောက်လာလို့သာ
ကျုပ်အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့တာ၊ ကျုပ်ကတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦး
မှာပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၃၉

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောမိလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်...

ကျူးစွေလုံးသည် တပည့်နှင့်အတူ သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းသို့ ပြန်
သွားခဲ့သည်။

စန့်ကွမ်းချီသည် ထန်ယဲ့အလောင်းအား သက်ဆိုင်ရာသို့
အပ်ကာ ညတစ္ဆေအား အပူတပြင်း ရှာဖွေစုံစမ်းလေတော့သည်။

၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သိုင်းလောကဝယ် ပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ပထမတစ်ခုမှာ အခွန်ဘဏ္ဍာငွေများအား ညတစ္ဆေက လှယ်ကံသွားနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒုတိယတစ်ခုမှာ သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်သည် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က သေဆုံးသွားပြီး ထင်ရသော ထန်ယဲ့ ဖြစ်နေခြင်းပင်။

စန့်ကွမ်းချီသည် သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်အား ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီးနောက် ညတစ္ဆေအား ဖမ်းဆီးနိုင်ရေးအတွက် အပူတပြင်း ကြိုးစားတော့သည်။

ထို့အတူ အဖြူရောင်သိုင်းသမားများစွာကလည်း ညတစ္ဆေအား ရှာဖွေစုံစမ်းလာကြသည်။

အနက်ရောင်သိုင်းသမားများကလည်း ညတစ္ဆေထံမှ ဘဏ္ဍာငွေများ လိုချင်၍ ကြိုးစားရှာဖွေလာကြသည်။

ညတစ္ဆေသည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး၏ ပစ်မှတ် ဖြစ်လာရလေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၄၁

လေဝေယမ်း တိုက်ခတ်လာသည်။

လေတိုက်မှုကြောင့် အပူရှိန် ဝိုင်းမြင့်တက်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။

ညတစ္ဆေ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး အရက်ရှိန်ကြောင့် နီမြန်းနေ၏။

အရက်မူးနေသလို ဒေါသလည်း အမြင့်ဆုံး ထွက်နေသည်။

သူက အံ့တစ်ချက်ကြိတ်ယင်း လက်ထဲမှ အရက်အိုးအား ကြမ်းပြင်ပေါ် ပေါက်ကွဲချလိုက်၏။

“ခွမ်း”

အရက်အိုးမှာ အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ ကွဲကြွေးသွားသည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် သူ၏အကြံအစည် မျှော်လင့်ချက်များအားလုံး အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။

“သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်၊ မင်းဟာ ငါထင်ထားတာထက်တောင် လည်နေပါလား၊ ထန်ယဲ့ဟာ သွေးမျက်နှာဖုံးရှင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါကောင်းကောင်းသိတယ်၊ မင်းဟာ ငွေတွေ ပိုက်ပြီး တစ်ခါတည်း ခြေရာဖျောက်သွားတာကိုး၊ ငါက ဘာမှမရဘဲနဲ့ တရားခံ ဖြစ်နေရပြီ၊ မင်းကို တစ်သက်မကျေဘူး၊ ငါမြေလှန်ရှာပစ်မယ်”

ညတစ္ဆေက စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အော်ဟစ်ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

သူက ညတစ္ဆေဘဝဖြင့် နေ၍ မရတော့မှန်း ရိပ်စားမိထား၏။

သွေးမျက်နှာဖုံးရှင်သည် မိမိအား သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး နှင့် တွေ့အောင် ပိပိရီရီ ထောင်ချောက်ဆင်သွားခဲ့ပေသည်။

သူက အသက်ရှင်ရေးအတွက် ညတစ္ဆေဘဝအား အပြီး အပိုင် စွန့်လွှတ်ရပေတော့မည်။

“မင်းလွတ်အောင်ပြေးစမ်း၊ ငါ မသေမချင်း မြေလှန်ရှာ မယ်၊ ငါ့ကို ခုတုံး လုပ်သွားတဲ့အတွက် မင်းကို ကောင်းကောင်းဆုံးမ မယ်၊ ဘဏ္ဍာငွေတွေလည်း ငါရအောင် ပြန်ယူမယ်ကွ”

ညတစ္ဆေ၏ ခံပြင်းစွာ ရေရွတ်သံများသည် အခန်းအတွင်း ဟိန်းထွက်နေပေတော့သည်။

အချိန်များ တစ်ရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသလို ရာသီများလည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

ညတစ္ဆေသည် သေဆုံးသွားသူတစ်ယောက်လို ပျောက် ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

ငါးနှစ်တိုင်တိုင် ရှာဖွေစုံစမ်း၍ မရသောအခါ စန့်ကွမ်းချီ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

တာဝန်မကျေဟု ထင်မိ၍ အာဏာသားအဖြစ်မှ နှုတ်ထွက် ခဲ့သည်။

မိမိကိုယ်ကို ရှက်ရွံ့သောကြောင့် လူသူကင်းဝေးသော ဒေသတွင် ဇာတ်မြှုပ်ခဲ့၏။

မိမိပညာ တိမ်မြုပ်သွားမည် စိုး၍ လေလွင့်ကလေးတစ်ဦး အား ခေါ်ယူကာ ပညာအမွေပေးခဲ့သည်။

နောက်ထပ် ငါးနှစ်ကြာသွားသော်လည်း ညတစ္ဆေ၏ သတင်း အစအနပင် မရခဲ့ချေ။

စန့်ကွမ်းချီမှာ စိတ်ဓာတ်ကျကာ အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲခဲ့ ၏။

ညတစ္ဆေအကြောင်း တပည့်အား ပြောပြကာ အခွင့်သာ လျှင် ဖော်ထုတ်ရန် မှာကြားယင်း သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

စန့်ကွမ်းချီ၏တပည့်သည် သိုင်းလောကထဲ ထွက်လာပြီး နောက် မကြာမီပင် ကျော်ကြားသူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ဆယ့်ငါးနှစ်တိုင် ကြာသွားပြီ ဖြစ်၍ အားလုံးပင် ညတစ္ဆေ

၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အား မေ့လျော့သွားခဲ့သည်။

သို့သော် အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် ဖြစ်လာသော စန့်ကွမ်း
ချီ၏တပည့်ကား မေ့လျော့ခဲ့ပါ။သိုင်းလောကထဲဝယ် မကောင်းမှုများ တိုက်ဖျက်ရင်း
ညတစ္ဆေသတင်းအား စုံစမ်းမြဲပင် ရှိခဲ့လေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၄၅

အကူအညီ

ဆယ့်ငါးနှစ်ဟူသော အချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။
သိုင်းလောကထဲ၌ ကြီးမားသော ပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်
မလာခဲ့ပါ။အိုမင်းရင့်ရော်သော သိုင်းသမားများ သေဆုံးသွားသလို
မျိုးဆက်သစ်သိုင်းသမားက တစ်ဖန် ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာ၏။
သိုင်းလောက၏ မထူးခြားသော ဖြစ်စဉ်တစ်ခုပင် ဖြစ်
သည်။

လကွေးဓားချန်ရှ...

အောင်မြင်ကျော်ကြားသော သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ဓားပညာ အဓိကကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

လခြမ်းသဏ္ဌာန် ကွေးနေသော ဓားအား အသုံးပြုသည်။
သူ၏ဓားကွေးပညာမှာ အားလုံးထက် ထူးချွန်လက်မြက်၍
နောက်တက် လူငယ်များ လေးစားရသော သိုင်းသမားလည်း ဖြစ်
သည်။

ချန်ရှ၏ဓားရိုး၌ ခြူးတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားသည်။
ရန်သူအား အလစ်မတိုက်ခိုက်တတ်ကြောင်း အသံပေး
သည့် သက်သေတစ်ခု ဖြစ်သည်။
ချန်ရှသည် တရားမျှတပြီး မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ
သူ ဖြစ်သည်။
ထို့အပြင် သူ့တွင် ထူးခြားချက်တစ်ခု ရှိသည်။
၎င်းမှာ လူတစ်ဘက်သားအား မကူညီဘဲ မနေနိုင်သော
အကျင့်ပင် ဖြစ်သည်။

မရပ်မနား ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့သော ချန်ရှသည် သိုင်းတံခွန်ခြံ
ဝင်းရှေ့သို့ ရောက်မှ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။
လမ်းတစ်လျှောက် မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ် ကြမ်းတမ်းဆိုးဝါး
သော ရာသီဥတုများအား လျစ်လျူရှုခဲ့သော ချန်ရှသည် သိုင်းတံခွန်
ခြံဝင်းသို့ ရောက်မှ အနားရခဲ့တော့သည်။
သူက အနီရောင်တံခွန်ပုံ ရေးဆွဲထားသော ဖိတ်စာကတ်

အား ထုတ်ယူကာ ခြံဝင်းစောင့်အား ပေးလိုက်သည်။
အနီရောင်တံခွန်ပုံ ဖိတ်စာသည် သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်း၌ အန္တ
ရာယ်ကျရောက်၍ အကူအညီတောင်းသော သင်္ကေတဖိတ်စာပင်
ဖြစ်သည်။
တံခွန်လက်ဝါးကျူးစွေလုံးနှင့် ချန်ရှတို့သည် ခင်မင်ရင်းနှီး
ကြသူများပင် မပျက်ပါလား။
ထို့ကြောင့်...
ဖိတ်စာလက်ခံရရှိသည်နှင့် ချန်ရှက မရပ်မနား ခရီးနှင့်ကာ
ထွက်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
ခြံဝင်းစောင့်သည် ချန်ရှပေးသော ဖိတ်စာအား သေသေ
ချာချာ ကြည့်နေ၏။
ပြီးမှ ဦးမခါးဝဲ ချန်ရှကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်
၏။

ခြံဝင်းစောင့်က ခြံမိန့်ကို ပြန်ပြီး ချန်ရှလက်ထဲမှ မြင်း
ဇက်ကြိုးကို လွှဲပြောင်းယူလိုက်၏။
ထို့နောက်...
ချန်ရှ၏မြင်းကို မြင်းစောင်းသို့ ဆွဲခေါ်သွား
ချန်ရှသည် မျက်နှာပေါ်မှ မိုးရေစက်များကို ဖြုတ်တစ်
ချက်သပ်ချလိုက်ပြီး မီးလင်းနေသော ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ လျှောက်
သွားလေတော့သည်။
ဧည့်ခန်း...။

၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အလွန်ကျယ်ဝန်းကာ ခမ်းနားထည်ဝါသော ဧည့်ခန်းတစ်ခု ပင် ဖြစ်သည်။

သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းပိုင်ရှင်သည် အလွန်ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်မှန်း သိသာထင်ရှားစေပါသည်။

ယခု ဧည့်ခန်းထဲ၌ လူလေးယောက်ရှိနေသည်။

တစ်ဦးမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိပြီး အဖိုးတန် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသူဖြစ်သည်။

ထိုအဘိုးအိုမှာ သိုင်းလောကသားတိုင်း လေးစားရသော တံခွန်လက်ဝါးကျူးစွေလုံးပင်ဖြစ်သည်။

ကျန်သုံးဦးကား နယ်စပ်တလျှောက် နာမည်ကျော်သော တာလိကျားသုံးဖော်ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ခြေသံထွက်ပေါ်လာရာ အပေါက်ဝဆီစိုက် ကြည့်နေကြ၏။

မကြာမီ ချန်ရှသည် အပေါက်ဝ၌ ပေါ်ထွက်လာလေတော့ သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၄၉

ချန်ရှကား ကျူးစွေလုံးအား ဦးညွှတ်ကာ...

“ကျွန်တော်ရောက်တာ နေ့ဝက်နောက်ကျသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။ ကျူးစွေလုံးက ပြုံးလျှက်...

“ရာသီဥတု ဆိုးရွားမှတော့ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က အကူအညီတောင်းတဲ့လူပဲ၊ အခုလို မိုးထဲလေထဲ ဒုက္ခခံပြီးလာတာကိုပဲ ကျုပ်က ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

သူက တာလိကျားသုံးဖော်ဘက် လှည့်ကာ...

“ဪ...ကျုပ်မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက...”

သူ၏စကား မဆုံးမီ ဝဲဘက်မှလူက ပြောလာ၏။

“သူ့ရဲ့စားကိုမြင်တာနဲ့ လကွေးစားချန်ရှမှန်း ကျုပ်တို့သိထားပြီးပါပြီ”

ကျူးစွေလုံးက ချန်ရှဘက်လှည့်ကာ...

“ချန်ရှ...သူတို့ဟာ တာလိကျားသုံးဖော်ပဲ”

ချန်ရှ ပြုံးလိုက်သည်။

“ရွှေကျား၊ ငွေကျားနှင့် သံမဏိကျားတို့ကိုး တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဝဲဘက်မှ ရွှေကျားက တစ်ချက်မဲ့ယင်း...

“ကျုပ်တို့ကလည်း ဝမ်းသာပါတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့”

မပြောချင်ပြောချင်ဖြင့် ပြောလာသည်။

တာလိကျားသုံးဖော်သည် မိမိရောက်လာသည်ကို သတိ

၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဘောကျပုံ မရကြောင်း ချန်ရှိပ်မိလိုက်သည်။

သူက တာလိကျားသုံးဖော်အား အမည်သာကြားဖူးခဲ့ပြီး
ယခုမှလူချင်းတွေ့ရခြင်းပင်။

တာလိကျားသုံးဖော်ကား ချန်ရှိအား နှစ်ကြိမ်ခန့်တွေ့ဖူးခဲ့
ကြ၍သိနေပေ၏။ ချန်ရှိ သက်ပြင်းချကာ ကျူးစွေလုံးအားကြည့်ပြီး

“ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

ကျူးစွေလုံး သက်ပြင်းချကာ...

“အခုထိတော့ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး”

ကျူးစွေလုံး၏စကားဆုံးသည်နှင့် ရွှေကျားက မိမိကိုယ်ကို
မိမိ အထင်ကြီးသောလေသံဖြင့်...

“နောက်လည်း ဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကို
သုံးယောက်ရှိယင် အစ်ကိုကြီးကျူးရဲ့ ကိစ္စအားလုံး ပြေလည်စေရ
မယ်”

ဟုရဲရဲတောက် အာမခံစကားဆိုလာ၏။

ချန်ရှိက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြွတ်ရင်း...

“ကိစ္စ...ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ကျူးစွေလုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံ ရီဝေသွားပြီး...

“ကျူးလေကို သူတို့ဖမ်းထားတယ်”

ဟုဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်လေတော့သည်။

ခားစာခံ

ကျူးလေ...။

ကျူးစွေလုံး၏တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်သည်။

ချန်ရှိသည် သူမ၏တစ်လပြည့် မွေးနေ့ပွဲသို့ တက်ရောက်

ခဲ့ဖူး၏။

သူမအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးခဲ့ဖူး၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကဖြစ်

သည်။

သို့ဖြစ်၍...

ယခုဆိုလျှင် ကျူးလေ၏အသက်သည် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိ

ပြီဖြစ်၏။

၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အဖေတူသမီးဖြစ်၍ ဖခင်၏အစဉ်ပြုံးချိုနေသော မျက်နှာကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။

သူမ၏မျက်နှာသည် ကျက်သရေနှင့်ပြည့်စုံနေ၏။

ချန်ရှည် ကျူးစွေလုံး၏စကားကို သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ကျူးလေကို ဖမ်းထားတယ် ဟုတ်လား”

ကျူးစွေလုံးက ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ပြီး သူ၏မျက်လုံးများကို ရှေးဟောင်းမန်းချိုကားပေါ်မှ ရွှေ့ပြောင်းကာ အခန်းထောင့်ရှိ ပန်းချီကားပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်၏။

ထိုပန်းချီကားသည် ကျူးလေ၏ပုံတူပန်းချီကားပင်ဖြစ်သည်။

ထိုပန်းချီကားသည် နာမည်ကျော်ပန်းချီဆရာတစ်ဦးက ကျူးလေ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့် မွေးနေ့၌ ရေးဆွဲပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ချန်ရှည် မျက်ခုံးမွေးကို တစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး...

“ကျူးလေကို ဘယ်သူတွေ ဖမ်းထားတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျူးစွေလုံးက ချန်ရှည်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ရှိလုချမ်းကို မင်းသိလား”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၅၃

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ချန်ရှည်က မျက်ခုံးမွေးကို ပင့်တင်လိုက်ပြီး...

“ဝိဇ္ဇာလက်ရှိလုချမ်းလား”

ကျူးစွေလုံးက...

“ဟုတ်တယ်...သူပဲ”

ချန်ရှည်က...

“အင်း...ဒီပွဲက ကြည့်ကောင်းမယ့်ပွဲပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျူးစွေလုံးက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချန်ရှည်က...

“အစ်ကိုကြီးကျူးက သိုင်းလောကမှာ တံခွန်လက်ဝါးလို့ နာမည်ကျော်တယ်လေ။ ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း ဝိဇ္ဇာလက်လို့ နာမည်ကျော်တယ်။ ဒီတော့ ဒီပွဲဟာ ပရိတ်သတ်စိတ်ဝင်စားမယ့်ပွဲပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျူးစွေလုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဘယ်သူနဲ့မှ ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ လောကမှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဖို့ ခက်ခဲသလောက် ရန်သူတစ်ရာရဖို့ကတော့ သိပ်လွယ်တယ် မဟုတ်လား”

ချန်ရှည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးကျူးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ လောကမှာ

နိုင်ငံယံညင်းစိတ်ဓာတ် ကွယ်ပျောက်သွားပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် သင့်သင့်မြတ်မြတ် နေကြရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

ကျူးစွေလုံးက ပြုံးလျှက်...

“လောကမှာ တပြေးညီညီနိုင်လို့မရတာ စိတ်ဓာတ်ပဲကွ၊
ဒါကြောင့်လည်း သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ပေါင်းဖက်
တွေ့ဆိုသလို စိတ်ဓာတ်တူသူတွေ စုစည်းမိတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း
ပဋိပက္ခတွေ ဝိရောဓိတွေ လောကမှာရှိနေတာပေါ့”

ချန်ရှက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ အစ်ကိုကြီးကျူးက ရန်မဖြစ်ချင်ပေမယ့်
တစ်ဘက်က ရန်စပြီပဲ၊ ရန်ရှောင်လို့မရအောင် လုပ်လာပြီပဲ”

ကျူးစွေလုံးက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါယမ်းရင်း...

“ကျုပ်ကတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ချန်ရှက မဲ့လိုက်၏။

“ဪ...ဒါနဲ့ ရှိလုချမ်းက ကျူးလေကို ဘာလို့ဖမ်းရတာလဲ”

ကျူးစွေလုံးက သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“သူတို့က ကျုပ်ရဲ့ခြံဝင်းနဲ့ ကျုပ်ပိုင်သမျှ လယ်မြေတွေ၊
ဈေးဆိုင်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ အပန်းဖြေရိပ်သာတွေအားလုံး
ရောင်းရမယ်တဲ့”

ချန်ရှက...

“အစ်ကိုကြီးကျူးက မရောင်းနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်လို့ သူက

ကျူးလေကိုဖမ်းပြီး အကျပ်ကိုင်တဲ့သဘောပေါ့”

“မေးစရာလိုသေးလားကွာ”

“ထားပါတော့ ဒါနဲ့ သူတို့နဲ့ဈေးဆစ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိလား”

ကျူးစွေလုံးက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါယမ်းရင်း...

“ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာမှမစဉ်းစားရသေးဘူး၊ သူတို့ကလည်း
ကျုပ်ကို စဉ်းစားဖို့ အချိန်တစ်ဆယ့်ငါးရက်ပေးပါတယ်”

ချန်ရှက...

“အဲဒါ ဘယ်ကုန်းကလဲ”

ကျူးစွေလုံးက...

“ကျူးလေကိုဖမ်းပြီး နောက်တစ်နေ့ပဲ ကျူးလေရဲ့ လက်
ကောက်ကိုလာဖို့ရင်း ကျုပ်စဉ်းစားဖို့ အချိန်တစ်ဆယ့်ငါးရက် ပေး
ကြောင်း ပြောသွားတယ်”

ချန်ရှက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

“ဒါဖြင့် ဘယ်နှစ်ရက် ကျန်သေးလဲ”

ကျူးစွေလုံးက...

“ဒီနေ့ သူပေးထားတဲ့ တစ်ဆယ့်ငါးရက်ပြည့်ပြီ”

ဟုညှိုးငယ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ချန်ရှ မျက်လုံးပြူးလျှက်...

“ဒါနဲ့တောင်အစ်ကိုကြီးကျူးက ဘယ်လုပ်မယ်လို့ မဆုံး

ဖြတ်ရသေးဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျူးစွေလုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးများ ရှိဝေနေ၏။

အတန်ကြာမှ...

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ အခုထိ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး”

ထိုစဉ်...

“အို...အစ်ကိုကြီးကျူးကလည်း ကျုပ်တို့သုံးယောက်ရှိနေမှ တော့ ဒီကိစ္စကို ပူစရာမလိုပါဘူး”

တာလိကျားသုံးဖော်မှ ရွှေကျားက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

ငွေကျားကလည်း...

“ဒီမှာ အစ်ကိုကြီးကျူး...အခု အဲဒီရှိလူချွမ်းက အစ်ကို့ရဲ့ သဘောထားကိုမေးဖို့ လူတော့လွှတ်လိုက်ဦးမှာပေါ့”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျူးစွေလုံးက ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ငွေကျားက တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒါမှ နောက်တစ်ခါ အစ်ကိုကြီးကျူးကို မနှောက်ယှက်နိုင်အောင် အဲဒီလူနဲ့ အကြောင်းပြန်ခိုင်းလိုက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရွှေကျားက ငွေကျား၏စကားကို ထောက်ခံသည့်သဘော ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၅၇

“အင်း...ရှိလူချွမ်းဟာ ဉာဏ်ပညာရှိတဲ့လူဆိုရင်တော့ အစ် ကိုကြီးကျူးရဲ့ခြံထဲမှာ ကျုပ်တို့သုံးယောက်ရှိကြောင်း သိတာနဲ့ ကျူးလေကို လွှတ်လိုက်မှာပေါ့”

သူတို့စကားပြောနေစဉ် ကျူးစွေလုံးသည် ကျူးလေ၏ပုံတူ ပန်းချီကားကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

ထို့ပြင်...

သူ၏စိတ်ထဲ၌လည်း တစ်စုံတစ်ခု မှားယွင်းနေသည်ဟုထင် မိသည်။

ရှိလူချွမ်းသည် ကျူးစွေလုံး၏ပိုင်ဆိုင်သမျှ ခြံမြေ၊ လယ် ယာ၊ ဆိုင်ခန်းများကို ဝယ်မည်။

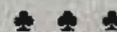
ထိုပစ္စည်းများ၏တန်ဖိုးသည် မည်မျှရှိမည်နည်း။

ကျူးစွေလုံး၏ ဓနဥစ္စာကုန်လုံကြွယ်ဝမှုကိုပင် ခန့်မှန်း၍မရ နိုင်ပါ။

သို့ဖြစ်၍ ကျူးစွေလုံး၏ လယ်ယာ၊ ခြံမြေများကို ရှိလူချွမ်း က တကယ်ဝယ်နိုင်မည်လား။

ဝယ်နိုင်မည်ဆိုပါက ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျူးစွေလုံးထက် နှစ် ဆများသော ဓနဥစ္စာကြွယ်ဝသူ ဖြစ်ရပေမည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ရှိလူချွမ်းသည် မည်သို့သောလူစားနည်း။

၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချန်ရှသည် ရှိလုချွမ်း၏အမည်ကို ကြားဖူး၏။
 ဝိဇ္ဇာလက်ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့်ယှဉ်တွဲ၍ ကြားဖူးသည်။
 သိုင်းလောကထဲ၌ နာမည်တစ်လုံး ရထားသူကို အထင်
 သေး၍မဖြစ်ပါ။ ထို့ကြောင့်...
 ချန်ရှသည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ရင်း အတန်ကြာအောင် တိတ်
 ဆိတ်နေမိ၏။

ကျူးစွေလုံးက ချန်ရှ၏ပန်းကို လက်ဖြင့် ပုတ်ရင်း...
 “မင်း ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 ချန်ရှက ပြုံးလိုက်သည်။
 “ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဪ ဒါနဲ့ အရင်တစ်ခေါက်က ရှိလု
 ချွမ်းက ဘယ်သူ့ကို သံတမန်အဖြစ်သုံးလဲ”
 ကျူးစွေလုံးက...
 “သံစူးရှင်”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ချန်ရှ၏မျက်ခုံးမွေးနှစ်ဘက်သည် နဖူးထက်သို့ မြင့်တက်
 သွားပြီး...
 “သံစူးရှင် ဟုတ်လား”
 ကျူးစွေလုံးက...
 “ဟုတ်တယ်၊ သံစူးရှင်က ရှိလုချွမ်းရဲ့လူ ဖြစ်တာ အံ့ဩစရာ

မျက်နှာဖုံးရှင် (၁) ❖ ၅၉

ချန်ရှက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...
 “အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး၊ သံစူးရှင်ဟာ ထိပ်တန်းလူသတ်
 သမားပဲ၊ ရှိလုချွမ်းက ဝယ်လိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”
 ကျူးစွေလုံးက...
 “အင်း ဒါဆိုရင်လဲ ဈေးအတော်ကြီးမှာပဲ”
 ချန်ရှက...
 “ဒီတစ်ခေါက် ဘယ်သူများ လွှတ်လိုက်မယ် ထင်သလဲ”
 ကျူးစွေလုံး ပြုံးလိုက်သည်။
 “လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်ကတော့ ရှိလုချွမ်း အိမ်ကို
 ပြောင်မုထင်း ရောက်နေတယ်လို့ ကြားတာပဲ”
 ချန်ရှသည် ကျူးစွေလုံးကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ
 သည်။
 အတန်ကြာမှ...
 “အစ်ကိုကြီးကျူး၊ ရှိလုချွမ်းက ပြောင်မုထင်းကို ဝယ်လိုက်
 ပြီလို့ ထင်လား”
 မေးလိုက်လေသည်။
 ကျူးစွေလုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ကျုပ်တို့တွေတော မှန်တယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ ပြောင်မုထင်း
 ရောက်လာမှာပဲ”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ကျူးစွေလုံး၏စကားဆုံးသည်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ တံခါး

၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စောင့် ဝင်လာပြီး...

“သခင်ကြီး ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်”

ဟု သတင်းပို့လာ၏။

ကျူးစွေလုံးက ချန်ရှကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“လွှတ်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တံခါးစောင့်က ဦးညွှတ်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ

သည်။

မကြာပါချေ။

အခန်းဝတွင် လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ

၏။

ထိုလူကို မြင်လိုက်သည့်နှင့် ချန်ရှသည် အေးစိမ့်သော အန္တရာယ်၏ အငွေ့အသက်ကို ထိတွေ့ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အကြောင်းမှာ ဧည့်ခန်းတံခါးဝ၌ ရပ်နေသူသည် ပြောင်မုထင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် မဟုတ်ပါလား။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၆၁

သိုင်းလောက၌ ထိပ်တန်းလူသတ်သမားများကို သုံးမျိုး သုံးစား ခွဲခြားထား၏။

သံစူးရှင်သည် တတိယတန်းအစား၌ ပါဝင်သော ကြေးစား လူသတ်သမား ဖြစ်၏။

ယခု...

ကျူးစွေလုံး၏ ဧည့်ခန်းတံခါးဝ၌ ရပ်နေသော ပြောင်မုထင်းသည် ပထမတန်းအစားဝင်သော ကြေးစားလူသတ်သမား ဖြစ်၏။

သို့သော် ပြောင်မုထင်းသည် သံစူးရှင်လောက် လူများများ သတ်ဖူးခြင်း မရှိပါ။

ပြောင်မုထင်းအတွက် လူများများသတ်ရန်လည်း မလိုပါ။

သူသည် အတယ်ကြောင့် ပထမတန်း ကြေးစားလူသတ် သမား စာရင်းဝင်ရသနည်း။

အကြောင်းမှာ...

ပြောင်မုထင်း သုတ်သင်ခဲ့သော လူများသည် သံစူးရှင် သုတ်သင်ခဲ့သော လူများနှင့် မတူသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်...

ပြောင်မုထင်းသည် ထိုလူများကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရာ၌ ကြိုတင်သတိပေးပြီး အစောင့်အကြပ်များကြားမှ လုပ်ကြံခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ပြောင်မုထင်းသည် ပထမတန်း ကြေးစား

၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အဖြစ် ကျော်ကြားသူ ဖြစ်လေ၏။

ပြောင်မှထင်းသည် လက်ထဲမှထီးကို ပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ထီးကို ဧည့်ခန်းတံခါးဝဘေး၌ ထောင်ထားလိုက်၏။

ထီးမှ မိုးရေစက်များသည် ဧည့်ခန်းဝ၌ ရေအိုင်ငယ်တစ်ခုပင် ဖြစ်စေသည်။

သူသည် ထီးပိတ်လိုက်စဉ်က မိမိ၏အင်္ကျီအပေါ်သို့ စဉ်ကျလာသော မိုးရေစက်အနည်းငယ်ကို လက်ဖြင့် အသာအယာ ခါချလိုက်၏။

သူ၏ဟန်အမူအယာမှာ ပကတိ အေးဆေးတည်ငြိမ်နေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်၌ မိမိတစ်ဦးတည်း ရှိနေသကဲ့သို့ အေးဆေးတည်ငြိမ်နေ၏။

သူ၏ထီးပိတ်ဟန်၊ အင်္ကျီပေါ်မှ ရေစက်များကို ခါချဟန်တို့သည် လွန်စွာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။

သူ၏ဟန်အမူအယာကို ကြည့်ယုံဖြင့် သူသည် ပထမတန်းစား ကြေးစားလူသတ်သမားဟု သင်ယူနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

သူ၏မျက်လုံးမျက်ဖန်၊ သူ၏ဖြူဖွေးသော အသားအရေ၊ သူသည် မိန်းကလေးများအား ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသော ရုပ်ရည်စသည့် သွင်ပြင်လက္ခဏာများအပြင် သူ၏အေးဆေးတည်ငြိမ်သော အမူအရာတို့သည် ကြေးစားလူသတ်သမားထက် သူဌေးသူကြွယ်ဟု

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၆၃

ထင်မှတ်ရပေသည်။

ယခု...

သူသည် အင်္ကျီပေါ်မှ ရေစက်များကို လက်ဖြင့် ခါချလိုက်ပြီး အခန်းထဲရှိ လူများကို ပြီး၍ ကြည့်လိုက်သ်။

သူ၏အပြုံးက နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းလှသည်။

သို့သော်...

အေးစိမ့်သော အန္တရာယ် အငွေ့အသက်များ ပါဝင်နေသည်ဟု ချန်ရှ ခံစားလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျူးစွေလုံးက ပြောင်မုထင်း၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ဂရု
တစိုက် ကြည့်နေရာမှ...

“ပြောင်မုထင်း မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ပြောင်မုထင်းက အံ့သြဟန်ဖြင့်...

“ကျုပ်ကို တွေ့ဖူးလို့လား”

ပြန်မေးလိုက်သည်။

ကျူးစွေလုံးက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်ထဲက ရှိလူချွမ်း အိမ်မှာ ခင်ဗျား ရောက်
နေတယ်ဆိုတာ သိတယ်”

ပြောင်မုထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“အနံ့ခံ တယ်ကောင်းပါလား”

ပြောင်မုထင်း၏စကားသည် မိမိအား စော်ကားလိုက်သော
စကားဖြစ်ကြောင်း ကျူးစွေလုံး သိသော်လည်း စိတ်ကို ချုပ်တည်း
ထား၏။

သူသည် ပြောင်မုထင်းအား ပြုံး၍ ကြည့်ကာ...

“ရှိလူချွမ်းက ခင်ဗျားကို ဖိတ်လို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ပြောင်မုထင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆိုပါတော့”

ကျူးစွေလုံးက...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၆၅

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကိုယ်စား သနားမိတယ်ဗျ”

ပြောင်မုထင်းက မျက်လုံးလှန်ကြည့်ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျူးစွေလုံးက...

“တကယ်တော့ ရှိလူချွမ်းက ခင်ဗျားရဲ့ လက်ကို ဝယ်သင့်
တယ်၊ အခုတော့ သူက ခင်ဗျားရဲ့ ခြေထောက်ကိုပဲ ဝယ်လိုက်ပါ
လား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူ၏စကားကြောင့် ပြောင်မုထင်းက သဘောကျစွာ ရယ်
မောလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားအတွေး ချော်သွားပြီ”

“ကျုပ်ခန့်မှန်းတာ ဘယ်တော့မှ မလွဲဘူး”

ပြောင်မုထင်းက ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားလွဲသွားပြီ”

ကျူးစွေလုံး ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

သူသည် ပြောင်မုထင်းအား စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကျုပ်က ဘာများမှားသွားလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ပြောင်မုထင်းက...

“ရှိလူချွမ်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ ခြေထောက်ကို ဝယ်တာ မဟုတ်

ဘူး”

၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဒါဖြင့်”

ပြောင်မှထင်းက မိမိ၏ပါးစပ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးပြရင်း...

“ပါးစပ်”

ကျူးစွေလုံးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလက်သာ လူသတ်နိုင်တာ မဟုတ်လား”

ပြောင်မှထင်းက...

“ကျုပ်ပါးစပ်က ခင်ဗျားနဲ့ ဆွေးနွေးနိုင်ပါတယ်”

ကျူးစွေလုံးက လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်၍ ဦးခေါင်းကို

အနည်းငယ်မော့ကာ...

“အင်း ဘယ်ဈေးနဲ့ ခင်ဗျားပါးစပ်ကို ရောင်းခဲ့တာလဲဗျ”

ပြောင်မှထင်းက...

“ရွှေငါးဆယ်ကျပ်သားနဲ့ ရောင်းလိုက်တာပဲ”

ကျူးစွေလုံးက...

“ဈေးပိုပေးပြီး ကျုပ်က ဝယ်မယ်ဆိုရင်ကော”

“ကျုပ်မှာ ပါးစပ်နှစ်ပေါက်ပါရင် ရောင်းပါတယ်”

ကျူးစွေလုံးသည် ပြောင်မှထင်း၏စကားကို သဘောကျ

ဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

“အင်း ရှိလူချွမ်းက ကျုပ်ကို အထင်ကြီးတာပဲ”

ဟု မိမိတစ်ယောက်တည်း ပြောသကဲ့သို့ ရေရွတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ ကျူးစွေလုံးသည် ပြောင်မှထင်းအား လက်ငှေ့ယမ်းပြ

လိုက်သည်။

မျက်နှာစုံရှင် (ပ) ❖ ၆၇

“ကဲ ထိုင်ပါဦး”

ဟု ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်၏။

ပြောင်မှထင်းက ပြုံးလျက်...

“ကျုပ် စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပဲ ပြောမှာပါ။ ထိုင်ဖို့ မလိုပါ

ဘူး”

ကျူးစွေလုံးက...

“အင်း ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ထိုင်စေချင်ရင် ခင်ဗျားရဲ့ဘယ်

နေရာကို ဝယ်ရမလဲ မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျူးစွေလုံး၏စကားကို ပြောင်မှထင်း မရယ်ပါ။

မျက်နှာအမူအရာ ပျက်ခြင်းလည်း မရှိပါ။

အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့်...

“ဒီနေ့ ဆယ့်ငါးရက် ရှိပြီ”

ဟု လိုရင်းစကားကို ဆိုလိုက်လေသည်

ကျူးစွေလုံးကလည်း ပြောင်မှထင်း၏ အမေးစကားအ

တွက် အဖြေအဆင်သင့် ရှိနေ၏

ပြောင်မှထင်း၏ စကားသံဆုံးသည်နှင့်...

“ကျုပ်စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး”

ဟု ဖြေ၏။

ပြောင်မှထင်းမျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးတစ်ချက် ပေါ်လာလေ

သည်။

၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မိမိ၏အမေးကို ကျူးစွေလုံးက ထိုသို့ အဖြေပေးလိမ့်မည်
ဟု သိနေကြောင်း သူ၏အပြုံး၌ ပေါ်လွင်နေ၏။

သူသည် ကျူးစွေလုံးအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“နောက်ထပ် သုံးရက်ဆိုရင် ခင်ဗျားစဉ်းစားလို့ရပြီ ထင်
တယ်”

ကျူးစွေလုံးက...

“စဉ်းစားလို့ရမယ် ထင်တာပဲ”

ပြောင်မုထင်းက...

“အဲဒီ သုံးရက်နဲ့ ခင်ဗျား စဉ်းစားလို့ မရသေးရင်လဲ ကိစ္စမရှိ
ပါဘူး၊ ခင်ဗျားစဉ်းစားလို့ရအောင် ရှိလှချွမ်းက ကူညီပါလိမ့်မယ်”

ကျူးစွေလုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ နောက်ထပ် ခင်ဗျားလို လူစားမျိုး ထပ်ဝယ်ပြီး
ကျုပ်ဆီလွှတ်မလို့လား”

ပြောင်မုထင်း ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်
သည်။

“ဟင့်အင်း ခင်ဗျားသမီးရဲ့ လက်တစ်ဘက်ကို ပို့လိုက်မှာပါ။
အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လက်ကို လိုချင်သလဲ၊ လိုချင်တဲ့
လက်ကို ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်”

ပြောင်မုထင်း၏စကားကြောင့် ကျူးစွေလုံးသည် မျက်စိ
မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သို့သော်...

သူသည် ဣန္ဒြေဆည်ကာ ပြုံးလိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (၁) ❖ ၆၉

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ချန်ရှက...

“ဒါကတော့ ရှိလှချွမ်းက သက်သက်စော်ကားတာပဲ”

ဟု ဝင်ရောက်ပြောလိုက်၏။

ပြောင်မုထင်းသည် ယခုမှ ချန်ရှကို တွေ့မြင်သကဲ့သို့ နှစ်လို

ဖွယ် ပြုံးပြရင်း...

“ဪ ခင်ဗျားလဲ ရောက်နေတာကိုး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

တာလိကျားသုံးဖော်က ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းစီတိုး ရပ်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုသုံးဖော်လဲ ရှိနေတယ်”

ဟု ငွေကျားက ပြောလိုက်သည်။

ပြောင်မုထင်းက ဘာမျှပြန်မပြောချေ။

သူသည် တာလိကျားသုံးဖော်အား မမြင်တွေ့သကဲ့သို့

ကျူးစွေလုံးကိုသာ လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

“ကဲ ကျုပ်ကိစ္စတော့ ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားစဉ်းစားဖို့ပဲ ကျန်တော့
တယ်”

ထို့နောက် သူသည် ထီးကို လှမ်းယူ၍ ပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
သည်။ ထိုစဉ်...

“ရပ်လိုက်”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ရိပ် ပြောင်မုထင်း အနီး
သို့ ရောက်ရှိလာပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ပြောင်မုထင်းသည် ထီးကို ယူရန် လက်လှမ်းနေရာမှ ရုတ်တရက် မိမိထံသို့ ခုန်ဝင်လာသော လူရိပ်ကြောင့် လက်ကို ရုတ်၍ ခန္ဓာကိုယ်ကို တိမ်းလိုက်၏။

အလင်းရောင်တစ်ချက် လက်သွားပြီး ထက်မြက်သော ဓားသွားက ပြောင်မုထင်းကို ပွတ်ကာသိကာဖြင့် လေကိုသာ ခုတ်ချလာ၏။

ထိုတဒဂ်အတွင်းမှာပင် ပြောင်မုထင်းသည် မိမိထံသို့ ခုန်ဝင်လာသူမှာ တာလိကျားသုံးဖော်ထဲမှာ ရွှေကျားဆိုသူ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

ရွှေကျားသည် ပြောင်မုထင်းကို ဓားဖြင့် ခုတ်လိုက်ရာ လွဲချော်သွားသည်နှင့် ဓားကို ပြန်ရုတ်၍ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ပြောင်မုထင်း၏ဦးခေါင်းကို ပိုင်းလိုက်၏။

ပြောင်မုထင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို တိမ်းညွတ်လိုက်သဖြင့် ရွှေကျား၏ဓားသည် ပြောင်မုထင်း၏ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကျော်လွန်သွားသည်။

ကျူးစွေလုံးက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

“ဟေ့ မလုပ်နဲ့”

ဟု လှမ်း၍ ပြောထားလိုက်စဉ်မှာပင် ငွေကျားနှင့် သံမဏိကျားတို့သည် ပြောင်မုထင်းထံသို့ လွှားခနဲ ခုန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

သံမဏိကျား၏လက်ထဲမှ လှံတံက စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့်

ပြောင်မုထင်း၏ အဓိကနေရာများသို့ တိုက်ခိုက်လာ၏။

သံမဏိကျားက သုံးချောင်းဆက်တုတ်ဖြင့် ပြောင်မုထင်း၏ ဦးခေါင်း၊ ဝမ်းဗိုက်နေရာများသို့ တရစပ် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

တာလိကျားသုံးဖော်၏တိုက်ကွက်များက လျင်မြန်ဖြတ်လတ်သည့်အတွက် ရှောင်တိမ်းရန် မလွယ်ကူချေ။

သို့သော် သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်အတွင်းမှာ တာလိကျားသုံးဖော်၏လက်နက်များသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားလေတော့၏။

တာလိညီနောင်သုံးဦးသည် မျက်လုံးများပြူးကာ ကယျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ပြောင်မုထင်းက ပြီးလိုက်ပြီး တံခါးဘေး၌ ထောင်ထားသော ထီးကိုလှမ်း၍ ယူလိုက်၏။

အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

ရုတ်တရက် ခြူးသံခွင်ခနဲ ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

၇၂ ❖ တုန်းကြွယ်

ချန်ရှသည် ခါး၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

သူ၏ဓားရိုး၌ ခြူးများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ ခြူးသံ ခြွင်ခနဲ ဖြည်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ တစ်ဘက်ရန်သူသည် ချန်ရှ ဓားထုတ်မှန်း သိနိုင်လေသည်။

ထိုသို့ မိမိဓားထုတ်လိုက်မှန်း တစ်ဘက်လူသိစေရန် တမင်တကာ မိမိ၏ဓား၌ ခြူးတပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း ချန်ရှသည် ရန်သူကို အသိပေးပြီးမှ တိုက်ခိုက်တတ်ကြောင်း သိုင်းလောကသားများက သိကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုလည်း ခြွင်ခနဲ ခြူးသံ ကြားသည်နှင့် ပြောင်မုထင်းသည် သူ၏ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူသည် နောက်သို့ လုံးဝလှည့်၍ မကြည့်ဘဲ တစ်ချက်ပြေးလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်မလို့လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချန်ရှက ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ပြောင်မုထင်းကို တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ချန်ရှ၏ဓားမှ ခြူးသံတခြင်ခြင် ပေါ်ထွက်လာပြီး ချန်ရှ

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၇၃

သည် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ပြောင်မုထင်း၏နောက်ကျောသို့ ထိုးစိုက်လာ၏။

ပြောင်မုထင်းသည် ရပ်နေရာမှ လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်း မရှိချေ။ ရုတ်တရက်...

ချန်ရှ၏ဓားဖျားသည် ပြောင်မုထင်း၏နောက်ကျောနှင့် လက်မအနည်းငယ် အကွာ၌ ရပ်တန့်သွားသည်။

တစ်ဆက်တည်း...

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ မရှောင်တာလဲ”

ဟု ချန်ရှက မေးလိုက်သည်။

ပြောင်မုထင်းက ရယ်မောလျက်...

“မင်း ကျုပ်ကို သတ်လို့ မရပါဘူး”

ချန်ရှက...

“မင်းက ထင်လို့လား”

ပြောင်မုထင်းက ချန်ရှကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုလဲ ကျုပ်ရဲ့ကံကြမ္မာပဲပေါ့”

ချန်ရှက ပြီး၍ ဓားကို ပြန်သိမ်းလိုက်၏။

“အင်း ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ထင်တာထက် ပိုပြီး ခေါင်းအေးတဲ့

လူပဲ”

ပြောင်းမုထင်းက...

“တစ်နိုင်ငံနဲ့တစ်နိုင်ငံ အကြားမှာ ပြောစရာ ဆိုစရာရှိရင်

၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သံတမန်နဲ့ ပြောဆိုကြတယ်၊ ဒါကြောင့် သံတမန်ကို ဘယ်သူမှ
မသတ်ကြဘူးလေ”

ချန်ရှက...

“အင်း ရှိလူချွမ်းက ခင်ဗျားရဲ့ပါးစပ်ကိုပဲ ဘာဖြစ်လို့ ဝယ်
တာလဲ”

ပြောင်မုထင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လဲ မကျေနပ်ဘူး၊ အခုအချိန်အထိ ကျုပ်
ရဲ့လက်ကို ဝယ်မယ့်လူ မရှိသေးဘူး”

ချန်ရှက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို သတ်ချင်တဲ့လူတွေ အများကြီးပဲ”

ပြောင်မုထင်းက မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ကို ပင့်တင်ရင်း...

“ကျုပ်တစ်စုစိုးရိမ်တယ်၊ ကျုပ်လက်ကို သူတို့ဝယ်နိုင်ပါ
မလား”

ချန်ရှက ခေါင်းဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီ လူတွေအားလုံးက ငွေကြေးတတ်နိုင်တဲ့ လူတွေပါ။

ဒါပေမယ့် သူတို့စဉ်းစားနေတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

ပြောင်မုထင်းက...

“ဘာများလဲ”

ချန်ရှက...

“သူတို့ငွေ အလဟဿ ဖြစ်မှာကိုပဲ”

သူ၏စကားကြောင့် ပြောင်မုထင်းက တဟားဟား ရယ်

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၇၅

မောလိုက်သည်။

အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ...

“အင်း ကျုပ်အထင် ပြောရရင်တော့ ခင်ဗျားခေါင်းက တန်
ဖိုးမရှိလို့ဘဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူသည် ဧည့်ခန်းဆောင်မှ ထွက်ခွာသွားလေ
တော့သည်။

သူ့ကို မည်သူမှ မတားတော့ချေ။

ပြောင်မုထင်းသည် ထီးဆောင်းလျက် မိုးရေထဲ၌ တရွေ့
ရွေ့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သ်။

၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျူးစွေလုံးက သက်ပြင်းချရင်း ခုံပေါ် ထိုင်ချလိုက်၏။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ လူသားငါးဦး ရှိသော်လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းက လွှမ်းမိုးနေသည်။

အတန်ကြာမှ တာလိကျားသုံးဖော်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ပြီး သုံးယောက်သား ကျူးစွေလုံး၏အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

ကျူးစွေလုံး၏အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ငွေကျားက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်၍...

“အစ်ကိုကြီးကျူးကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သံမဏိကျားနှင့် ရွှေကျားကလည်း ကျူးစွေလုံးအား ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ညီအစ်ကို လာကူညီတာ အပိုဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် နှုတ်ဆက်ပါတယ်”

ထို့နောက်...

တာလိကျားသုံးဖော်သည် ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ကျူးစွေလုံးသည် တာလိကျားသုံးဖော်အား မသွားရန် တားမြစ်ဟန်ပြုပြီးမှ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်လေသည်။

ချန်ရှက သက်ပြင်းချရင်း ကျူးစွေလုံးကို ကြည့်လိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၇၇

ကျူးစွေလုံးက ချန်ရှအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

သူ၏အပြုံးသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေဟန် ပေါ်လွင်နေသည်။

သူသည် ထိုသို့ ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“အင်း တာလိကျားသုံးဖော်ဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ သိပ်အထင်ကြီးကြတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချန်ရှက ဘာမျှ မပြောချေ။

ကျူးစွေလုံးက ရယ်မောရင်း...

“ဟင်း...ဟင်း၊ ပြောင်မုထင်းနဲ့လဲ တွေ့ရော ဒီသုံးယောက်ကောင်းကောင်း သင်ခန်းစာရသွားပြီ”

ချန်ရှက...

“ရှိလူချွမ်းနဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ မိတ်ဆွေများများ ရှိရင် ကောင်းမယ်ဆိုပြီး ဒီသုံးယောက်ကို ဖိတ်ခွဲတာလား”

ကျူးစွေလုံးက...

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ် သည်လောက် ညံ့ဖျင်းသွားသလဲ မသိဘူး”

ချန်ရှက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲမှာဆိုရင် တစ်ခါတစ်လေ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

ကျူးစွေလုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အကူအညီ မရမယ့်အတူ ပြန်သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ် ကွာ”

ချန်ရှက...

“ပြောင်မုထင်းလိုလူစားမျိုးနဲ့ ယှဉ်ရမယ်ဆိုရင် မိတ်ဆွေ သိပ်များလဲ အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ရဲ့ အကူအညီ မရလို့ လဲ အစ်ကိုကြီးကျူးအတွက် ဘာမှ ပိုမထူးဘူး”

“ရှိလူချွမ်းက ပြောင်မုထင်းလို သတ္တိကောင်းတဲ့လူကို ငှား လိုက်တာ အတော်ထိရောက်တယ်”

ချန်ရှသည် ကျူးစွေလုံး၏စကားကို သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ဓားကို လုံးဝမရှောင်ဘူး၊ အတော် သတ္တိကောင်းတဲ့လူပဲ”

“ချန်ရှ၊ မင်းကတောင် ပြောင်မုထင်း သတ္တိကောင်းတာကို ထောက်ခံနေပါလား”

“ဒါလိမ်လည်တဲ့စကားမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နောက်ပြီး ကျုပ် တစ်ခု ပြောချင်တယ်”

ကျူးစွေလုံးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ရှိလူချွမ်းရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို လက်ခံဖို့ တိုက် တွန်းမလို့လား”

ချန်ရှက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ပြောချင်တာက ရှိလူချွမ်းဟာ သံစူးရှင်နဲ့

မျက်နှာဖုံးရှင် (၁) ❖ ၇၉

ပြောင်မုထင်းတို့အပြင် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကြေးစားတွေ ကို စည်းရုံးထားလိမ့်မယ်”

ကျူးစွေလုံးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ရင်း ထိုင်ရာ မှ ထလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကို ကျုပ်နားလည်ပါတယ်”

ချန်ရှသည် လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း...

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် ကျားညီနောင်သုံးဖော်အပြင် ဘယ်သူ့ကို ဖိတ်ထားသေးလဲ”

ကျူးစွေလုံး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိဘူး”

ဟုပြောလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ၌ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လျှောက်နေတော့သည်။

၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချန်ရှသည် ဘာမှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

ဧည့်ခန်းထဲ၌ ကျူးစွေလုံး၏ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လျှောက်နေသော ခြေသံမှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ်၍ နေပေသည်။

အတန်ကြာမှ...

ကျူးစွေလုံးသည် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေရာမှ ရပ်
တန့်လိုက်ပြီး...

“ရှိလုချွမ်းဟာ ကျုပ်ထက် အင်အားသာနေပြီပဲ၊ ဒါပေမယ့်
ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို အတင်းအကျပ် မလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချန်ရှက...

“သူက အကြမ်းနည်းသုံးမယ်ဆိုရင် အခုလို ကျူးလေကို
ဖမ်းပြီး အကြပ်ကိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျူးစွေလုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် အတင်းအကြပ် မလုပ်
ချင်တာလဲ”

ချန်ရှ အသံတိတ်သွားသည်။

တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“အတင်းအကြပ်နည်းသုံးရင် ကြားလူတွေ ဝင်လာနိုင်
တယ်”

ကျူးစွေလုံးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ အင်း ကျုပ်ရဲ့ပိုင်နက်က ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ နေရာ

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၈၁

တွေဆိုတော့ လူတိုင်း သဘောကျမှာပဲ”

ချန်ရှက ဦးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှိလုချွမ်းက အကြမ်းနည်းသုံးရင်
တခြားလူတွေပါ ဒီစားကျက် ဝင်လာလိမ့်မယ်”

ကျူးစွေလုံးက ချန်ရှကို ကြည့်ကာ...

“မင်းပြောတာက ရှိလုချွမ်းမှာ ရန်သူပိုများလာမယ့် သ
ဘောလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချန်ရှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူတိုက်ခိုက်ရမယ့် လူတွေ ပိုများလာလိမ့်
မယ်၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးကျူးရဲ့ ပိုင်နက်တွေကို တစ်လုံးတစ်စည်း
သူရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ကျူးစွေလုံးက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲ စဉ်းစားမိတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ကျူးစွေလုံးသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခုံပေါ် ထိုင်ချလိုက်လေ
သည်။

ပြီးမှ ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

ချန်ရှက...

၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ပြောင်မုထင်းက နောက်ထပ် အချိန်ပေးသွားတယ်လေ”
 ကျူးစွေလုံး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
 “သုံးရက်၊ ဒီသုံးရက်မှာ ကျုပ်က ဘာလုပ်နိုင်တော့မှာလဲ”
 ချန်ရှက နှစ်သိမ့်အားပေးသော အပြုံးမျိုးပြုံးရင်း...
 “စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ သူတို့က အစ်ကိုကြီးကျူးရဲ့ အားနည်း
 ချက်ကိုသိလို့ အခုလိုလုပ်တာပါ”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ကျူးစွေလုံးက...
 “ဒါပေါ့ သူက ကျုပ်အကြောင်းကို အားလုံး လေ့လာပြီးမှ
 အခုလို လုပ်တာပေါ့”
 ချန်ရှက...
 “ဒါပေမယ့် ရှိလူချမ်း မသိတာ ရှိသေးတယ်”
 ကျူးစွေလုံးက ချန်ရှကို ရုတ်တရက် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်လေ
 ၏။
 ပြီးမှ သူသည် ထိုင်ရာမှ ဖြေညင်းစွာ ထလိုက်သည်။
 ချန်ရှကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်ရင်း...
 “ချန်ရှ၊ မင်းမှာ အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းများ ရှိနေ
 သလား”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 ချန်ရှ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့်..”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၈၃

ချန်ရှက သူ၏စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။
 ကျူးစွေလုံးက အားမလိုအားမရ ဖြစ်ကာ...
 “ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ”
 ချန်ရှက ပြုံးရင်း...
 “ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီးကျူးအတွက် လမ်းမှာ လူတစ်
 ယောက်ကို ဖိတ်ခဲ့တယ်”
 ကျူးစွေလုံး၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်
 ပလာသည်။
 “ဘယ်သူ့ကိုလဲ”
 ချန်ရှက လူတစ်ယောက် အမည်ကို တစ်လုံးချင်း ဖြေးညင်း
 စွာ ပြောလိုက်လေသည်။
 ထိုလူ၏အမည်မှာ ‘ဝမ်းတချင်း’ပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါ
 လား။

၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရေနစ်သူသည် ကောက်ရိုးမျှင်ကလေးကို တွေ့လျှင် စိတ်
သက်သာရာရသကဲ့သို့ ကျူးစွေလုံးသည်လည်း ဝမ်းတချင်း အမည်
ကို ကြားသည်နှင့် သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးလေးတစ်ခု ပေါ်လာ
သည်။

ချန်ရှအား ကြည့်ကာ...

“ဝမ်းတချင်း ဟုတ်လား”

ဟု ထပ်၍ မေးလိုက်၏။

ချန်ရှက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဝမ်းတချင်းပါ”

ကျူးစွေလုံး ပြုံးနေသည်။

“အင်း ကျုပ်နဲ့ မတွေ့တာ အတော်ကြာပြီ၊ သူ့ရဲ့ သတင်းလဲ
လုံးဝမကြားမိဘူး၊ ဒါနဲ့ သူ့ကို မင်း ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့လဲ”

ချန်ရှက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မတွေ့ခဲ့ဘူး”

ချန်ရှ၏စကားကြောင့် ကျူးစွေလုံး၏ပြုံးနေသော မျက်နှာ
ပြန်လည်အားလျော့သွားကာ ခုံပေါ် ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ချန်ရှက...

“ဒါပေမယ့် ဝမ်းတချင်းရဲ့ သတင်းကို ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်
ယောက်ဆီက ကြားရတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ အဲဒီ မိတ်ဆွေကို ဝမ်းတ
ချင်းထံသွားပြီး ဒီကိုလာဖို့ ဖိတ်လိုက်တယ်”

ကျူးစွေလုံးက အံ့သြသွားဟန်ဖြင့်...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၈၅

“ဒါဖြင့် ကျုပ်မှာ သိပ်အရေးကြီးနေကြောင်း မင်းက သိနေ
တာပေါ့”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချန်ရှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အရေးမကြီးရင် အစ်ကိုကျူးက အခုလို အမိန့်မျိုး ထုတ်ပါ
မလား”

ကျူးစွေလုံး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ အင်း ကျုပ်တို့ တစ်ခုတော့ ဆု
တောင်းရလိမ့်မယ်”

ချန်ရှက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘာများလဲ”

ကျူးစွေလုံးက...

“မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေက ဝမ်းတချင်းကို ရှာတွေ့ပါစေလို့”

ချန်ရှ၏မိတ်ဆွေသည် ဝမ်းတချင်းကို ယခုတစ်ခေါက် ရှာ
တွေ့ပါဦးမည်လော။

၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သစ္စာဖောက်

“ဝေါ”

“ဂျိမ်း...ဂျလိန်း”

မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေသည်။

လေပြင်းထန်စွာ တိုက်နေ၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ထု ဖုံးလွှမ်းနေပေသည်။

ရံဖန်ရံခါ လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်များကြောင့် ဝန်းကျင်သည်

တဒင်္ဂီမျှ လင်းလက်လာ၏။

မိုးချိန်းသံကလည်း တော်ရုံတန်ရုံ လူမျိုးဆို သွေးပျက်စေ
၏။သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသော မိုးကြောင့် လမ်းပေါ်တွင်
ဗွက်ထနေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၈၇

တိုက်ခတ်နေသော လေပြင်းကြောင့် သစ်ကိုင်းအကျိုးအစ
များ၊ သစ်ရွက်ကြွေများက လမ်းပေါ်တွင် ပြန့်ကြဲနေလေ၏။ထိုသို့ ဆိုးရွားသော ရာသီဥတုတွင် မြင်းသုံးစီးသည် အ
နောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ အပြင်းမောင်းနှင်သွားသည်။ထိုမြင်းသုံးစီးသည် တာလိကျားသုံးဖော်ပင် ဖြစ်သည်
မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သည် သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းမှ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ခမောက်ကိုယ်စီဆောင်းထားသော်လည်း တစ်
ကိုယ်လုံး မိုးရေများဖြင့် ရွှံ့နေ၏။မိုင်ဝက်ခန့် ခရီးနှင်ပြီးသောအခါ သူတို့သည် ချောင်းကူး
တံတားတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ထိုတံတားသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့သည် မြင်းကို အရှိန်
သတ်လိုက်ရသည်။အကြောင်းမှာ တံတားပေါ်၌ မြင်းတစ်စီး ရပ်ထားသော
ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ထိုမြင်းပေါ်၌ လူတစ်ယောက် ထီးဆောင်း၍ တင်ပလွဲ ထိုင်
နေ၏။

ထိုလူသည် ပြောင်မုထင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် သူ၏ဘေး၌ ခေါင်းတလားသုံးခု ရှိနေ၏။

ထိုခေါင်းတလားဘေး၌ အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ ဆယ့်နှစ်
ယောက် ရပ်နေလေသည်။

၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုလူဆယ့်နှစ်ယောက်သည် ခမောက်ကိုယ်စီ ဆောင်း
ထား၏။

သူတို့၏မျက်နှာသည် ဖြူဖွေး၍ ဟန်မူရာ ကင်းမဲ့နေသည်။
တာလိကျားသုံးဖော်သည် ပြောင်မုထင်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ်

သွား၏။

သူတို့သည် သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်း၌ ပြောင်မုထင်းကို ရှုံးနိမ့်ခဲ့
သော်လည်း စိုးစိမ့်မှု ကြောက်ရွံ့ဟန် မရှိပေ။

ပြောင်မုထင်း၏ ဟန်မူရာမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်သကဲ့သို့
တာလိကျားသုံးဖော်၏ အမူအရာမှာလည်း အေးဆေးတည်ငြိမ်နေ
၏။

သူတို့သည် ပြောင်မုထင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ မြင်းကို ရပ်
တန့်လိုက်သည်။

ပြောင်မုထင်းက တာလိကျားသုံးဖော်ကို တစ်ချက်ဝှေ့
ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားတို့က ဘာလို့ ဟိုမှာ မနေခဲ့တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

တာလိကျားသုံးဖော်မှ ငွေကျားက ပြုံးရင်း...

“ကျုပ်တို့ဆက်နေလို့လဲ အပိုပဲ၊ ကျုပ်တို့အတွက် ဘာ

အကျိုးမှ ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပြောင်မုထင်းက...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၈၉

“ဒါပေါ့ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး
ထွက်မလာသင့်ဘူး”

ငွေကျားက...

“ကြာကြာနေထိုင်ဖို့ မလိုဘူး၊ ခုနက ကျုပ်တို့လုပ်တာ
ကြည့်ပြီး ကျူးစွေလုံး ကြောက်သွားပါပြီ”

ပြောင်မုထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ စောစောက မင်းတို့ သရုပ်ဆောင်တာ
အတော်ကောင်းတယ်”

ငွေကျားက ဝင်ရောက်၍...

“မကောင်းဘဲ နေပါ့မလား၊ ကျုပ်တို့ ဒီတိုက်ကွက်ကို ဆယ်
လေးရက်၊ ဆယ်ငါးရက် ထပ်တလဲလဲ လေ့ကျင့်ခဲ့တာ ခင်ဗျားအသိ
ပဲ”

ပြောင်မုထင်းက...

“ဒီလောက် လေ့ကျင့်ထားမှလဲ ကျုပ်တို့ကို ကျူးစွေလုံးက
သံသယ မဖြစ်မှာပေါ့”

ထိုစဉ်...

သံမဏိကျားက စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်...

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တစ်ခု မေးပါရစေ”

ဟု ဝင်ရောက်ပြောလိုက်၏။

ပြောင်မုထင်းက...

“ဘာသိချင်တာလဲ”

၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သံမဏိကျားက...

“ကျုပ်တို့နဲ့ တိုက်ခိုက်တာကတော့ ကြိုတင်ပြီး လေ့ကျင့်ထားလို့ အံဝင်ရွှင်ကျ ဖြစ်တာထားတော့၊ ချန်ရှိက တိုက်ခိုက်တာကို ခင်ဗျားက ဘာလို့ မကြောက်တာလဲ”

ပြောင်မုထင်းက ဘာမှမပြောဘဲ ရယ်မော၍ နေလေသည်။

ငွေကျားက သံမဏိကျားအား လှမ်း၍...

“မကြောက်ဘဲ နေပါ့မလား၊ ရှောင်လိုက်ရင် စောစောပိုင်းက ရထားတဲ့ အမှတ်တွေ လျော့ကုန်မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

ပြောင်ရင်း တဆက်တည်း ပြောင်မုထင်းကို မေးလိုက်သည်။

ပြောင်မုထင်းက ရယ်မော၍သာ နေသည်။

ငွေကျားက ဆက်၍...

“ကဲ ကျုပ်တို့ကလွှာတော့ပြီးပြီ၊ နောက်ပိုင်းတော့ ခင်ဗျားအစွမ်းအစပြပေတော့”

ပြောင်မုထင်းက...

“ဒါပေါ့ လိုအပ်ရင် သရုပ်ပြဖို့ ထပ်ရှာရမှာပေါ့”

ငွေကျားက ပြောင်မုထင်း၏စကားကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“ကဲ..ကဲ ကျုပ်တို့သွားမယ်၊ ရှိလူချွမ်းကို ပြောလိုက်ပါ၊ အခုလို ရပေါက်ရလမ်းလေးရှိရင် အကြောင်းကြားပါလို့”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၉၁

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောလိုက်ပါမယ်၊ ဪ သြ ရှိလူချွမ်းက ပြောလိုက်တယ်”

ငွေကျား စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘာများလဲ”

ပြောင်မုထင်းက ပြုံးလျက်...

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နာမည်ကို ရွှေချိန်တစ်ဆယ်နဲ့ ဝယ်လိုက်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးတဲ့”

ငွေကျား ပြန်မပြောမီ ရွှေကျားက ဝင်ရောက်၍...

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့လို့ ပြောလိုက်ပါ”

ငွေကျားကလည်း...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရွှေချိန်တစ်ဆယ်နဲ့စာရင် ကျုပ်တို့နာမည်က ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

သံမဏိကျားကလည်း ပြုံး၍...

“သူက စိတ်မကောင်းဖြစ်ရင် ကျုပ်တို့ကို အပိုဆုငွေပေးပါလို့ ပြောလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပြောင်မုထင်းက...

“ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် ရှိလူချွမ်းကို သွားပြောလေ၊ တော်ကြာ ကျုပ်ကို ပွဲစားလုပ်တယ် ထင်ပါဦးမယ်”

ရွှေကျားက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“တော်ပါပြီဗျာ၊ မသွားတော့ပါဘူး”

၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပြောင်မုထင်းက...

“ဒါတော့ ခင်ဗျားတို့သဘောပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ရှိလှချမ်းခိုင်း
တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု လုပ်ရဦးမယ်”

ငွေကျားက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကဲ ကျုပ်တို့လဲ သွားတော့မယ်၊ ဪ ဒါနဲ့ ဒီမသာခေါင်း
တွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ပြောင်မုထင်းက...

“ရှိလှချမ်းက ကျူးစွေလုံးအတွက် ပေးတဲ့ မေတ္တာလက်
ဆောင်လေ”

ရွှေကျားက မျက်ခုံးပင့်ရင်း...

“ကျူးစွေလုံးအတွက် နောက်ထပ် ထိုးစစ်တစ်ခုပေါ့ ဟုတ်
လား”

ပြောင်မုထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီခေါင်းတလားသုံးခု သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်း
ရောက်တာနဲ့ ကျူးစွေလုံး စိတ်ဓာတ်ကျသွားလိမ့်မယ်”

ငွေကျားက အံ့သြသင့်သွားသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ဒီထဲမှာ ဘယ်သူတွေလဲ”

ပြောင်မုထင်းသည် ဘာမျှ ပြန်လည်၍ မပြောပါ။

သူသည် ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်သည်။

သူ၏အပြုံးသည် လျှို့ဝှက်မှုရှိကြောင်း မည်သူမျှ သိနိုင်
မည် မဟုတ်ပါ။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၉၃

ရွှေကျားသည် ပြောင်မုထင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ပြော
လိုက်သည်။

“ဟေ့လူ ကျုပ်တို့ကို ဖွင့်ပြစမ်းပါ၊ ကျူးစွေလုံးအတွက် ဘာ
တွေများ အထူးအဆန်း လုပ်ထားသလဲလို့ပေါ့”

ပြောင်မုထင်းက ပြုံးလျက် သူ၏လူများဘက်သို့ လှည့်
ကြည့်ကာ...

“ကဲ ဒီက မိတ်ဆွေတွေကို ကြည့်ရအောင် အခေါင်းတွေ
ဖွင့်ပြလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ပြောင်မုထင်း၏စကားသံဆုံးသည်နှင့် အနက်ရောင်ဝတ်စုံ
နှင့် လူဆယ့်နှစ်ယောက်သည် ခေါင်းသုံးလုံး၏အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်
သည်။

ခေါင်းတလားသုံးလုံး အဖုံးပွင့်သွား၏။

ခေါင်းတလားသုံးလုံးအနက် တစ်လုံးထဲ၌သာလျှင် အ
လောင်းရှိ၏။

ကျန်ခေါင်းတလားနှစ်လုံး၌ မည်သည့်အလောင်းမျှ မရှိပါ။

တာလိကျားသုံးဖော်သည် ခေါင်းတလားများကို စူးစိုက်
ကြည့်နေ၏။

သူတို့သည် ခေါင်းထဲမှ အလောင်းကို မြင်တွေ့လိုက်သည်
နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း သူတို့၏မျက်နှာပေါ်တွင် မယုံကြည်နိုင်အောင်
ပင် အံ့သြသွားသည်။

၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တစ်ဆက်တည်းပင်...

“သံစူးရှင်”

ဟု ပြိုင်တူ ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

ထိုတဒဂ်အချိန်လေးအတွင်းမှာပင် ခေါင်းထဲမှ အလောင်းသည် မျက်စိပွင့်လာ၏။

တချိန်တည်းမှာပင် အလောင်းသည် ခေါင်းတလားထဲမှ ထလာတော့သည်။

ထိုအလောင်းသည် သံစူးရှင်ပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သံစူးရှင်...။

သံစူးရှင်သည် ထိပ်တန်းကြေးစားတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ငွေမျက်နှာတစ်ခုတည်းကိုသာ ကြည့်သူ ဖြစ်သည်။

ထိပ်တန်းကြေးစားများကို သုံးမျိုးသုံးစား ခွဲခြားထားရာ သံစူးရှင်သည် တတိယတန်းစား၌ ပါဝင်၏။

သံစူးရှင်၏ထူးခြားသော အချက်မှာ မျက်စိတမှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း၌ သံစူးလုံးပေါင်းများစွာကို ပစ်လွှတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သံစူးရှင်၏ခန္ဓာကိုယ်၌ သံစူးလုံး မည်မျှဝက်ထားသည်ကို မည်သူမျှ မသိခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၉၅

သံစူးရှင်သည် ခေါင်းတလားထဲမှ ထလာသည်။

သူ၏မျက်နှာသည် ဖြူဖွေးနေပြီး သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့်ခံစားချက်မျှ မတွေ့ရချေ။

သို့ဖြစ်၍ သူ၏မျက်နှာသည် လူသေအလောင်း၏မျက်နှာကဲ့သို့ ခံစားချက် ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ်...

ကောင်းကင်၌ လျှပ်ပန်းလျှပ်နှယ်များ လက်လာသည်။

မိုးချိန်းသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

လေက ပို၍ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာ၏။

သံစူးရှင်၏အင်္ကျီစသည် တဖျတ်ဖျတ်အသံ မြည်နေသည်။

ရာသီဥတုက အေးစိမ့်နေသည်။

တာလိကျားသုံးဖော်၏စိတ်ထဲ၌ ပို၍ အေးစိမ့်နေသည်ဟု

ခံစားရ၏။

ထိုစဉ်...

ပြောင်မူထင်း၏ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူ၏ရယ်မောသံသည် တစ်စုံတစ်ရာကို လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသည်။

ထိုတဒဂ်အချိန်ကလေးအတွင်း တာလိကျားသုံးယောက်သည် သံစူးရှင်ကို ကြည့်ကာ မှင်သက်နေမိသည်။

ထိုညီနောင်သုံးဦးအနက် ပထမဆုံး လှုပ်ရှားလာသူမှာ ရွှေကျား ဖြစ်၏။

BURMESE
CLASSIC

၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူသည် ပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေကို ရုတ်ခြည်းနားလည် သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် သူ၏ခါးမှမားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် သံစူးရှင်ထံမှ လက်တစ်ဖက် လှုပ်ရှား လိုက်သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သေးငယ်၍ ပါးလှသော သံစူးလုံး လေးများသည် သံစူးရှင်ထံမှ ပျံ့လွင့်လာလေတော့၏။

သံစူးရှင်၏သံစူးလုံး မှန်သမျှကို လွှတ်အောင် ရှောင်နိုင်သူ ယနေ့အထိ မရှိခဲ့ပါ။

သို့သော်...

ယခု အခြေအနေ၌ သံစူးရှင်၏သံစူးလုံးကို ရှောင်နိုင်သူ သုံးဦး ရှိသည်။

ထိုသုံးဦးသည် တာလိကျားသုံးဖော်ပင် ဖြစ်၏။

ရွှေကျားသည် သူ၏ခါးကို ဆွဲထုတ်ပြီး...

“သတိထား”

ဟု အော်ဟစ်ကာ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ခါးကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ထန်...ထန်”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ သံစူးလုံးနှစ်ခုသည် မြေပေါ်သို့ ကျလာ၏။

ငွေကျားနှင့် သံမဏိကျားသည် မှင်သက်နေရာမှ ရွှေကျား ၏သတိပေးသံကြောင့် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သဖြင့် သံစူးရှင်၏

မျက်နှာဖုံးရှင် (၁) ❖ ၉၇

သံစူးလုံးများသည် သူတို့၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ပွတ်ကာသီကာ လွဲ ချော်သွားလေသည်။

သံစူးရှင်သည် မိမိ၏သံစူးကို ရှောင်နိုင်သူအား စူးစိုက်ကြည့် လိုက်၏။

သို့သော် သူ၏မျက်နှာပေါ်၌ မည်သို့သော ခံစားချက်မျှ မတွေ့ချေ။

ရွှေကျား၊ ငွေကျားနှင့် သံမဏိကျားတို့သည် အသင့်အနေ အထားဖြင့် သံစူးရှင်ကို ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်ဆင်နေလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

သူတို့သည် မြင်းပေါ်မှ သေသပ်စွာ ဆင်းလာသော ပြောင် မှုထင်းကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပြောင်မုထင်းသည် မြင်းပေါ်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းလာ၏။
သူသည် ထီးဆောင်းလျက် တံတားပေါ်မှ ဖြည်းညင်းစွာ
လျှောက်လာသည်။

ထို့နောက် သူသည် သံစူးရှင်နှင့် ပြောင်မုထင်းတို့ကို စူးစိုက်
ကြည့်နေ၏။

သံစူးရှင်၏မျက်နှာသည် ပကတိ တည်ငြိမ်နေ၍ သူ၏
အတွင်းစိတ်ကို ခန့်မှန်းရခက်သည်။

ပြောင်မုထင်း၏မျက်နှာသည် ပြုံးချိုနေ၏။

သူ၏မျက်နှာသည် ပြုံးချိုနေ၍ သူ၏စိတ်ကို အကဲခတ်ရ
ခက်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တဒင်္ဂမျှ လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ ငြိမ်
သက်နေသည်။

အတန်ကြာမှ ရွှေကျားသည် စတင်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

သူ၏ဓားသည် မိုးသံလေသံများကြား၌ တဝီးဝီးမြည်ကာ
ပြောင်မုထင်း၏အဓိက နေရာများသို့ စဉ်ဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်လိုက်
၏။

ပြောင်မုထင်းသည် ထီးဆောင်းလျက် ရွှေကျား၏ဓားချက်
များကို ရှောင်တိမ်းနေသည်။

ရွှေကျားသည် လက်နက်မဲ့နေသော ပြောင်မုထင်းကို တရ
ကြမ်း တိုက်ခိုက်နေ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၉၉

ထိုသို့ တိုက်ခိုက်နေရာမှ ပြောင်မုထင်း၏ လျှို့ဝှက်သော
လက်နက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ပြောင်မုထင်း၏လျှို့ဝှက်သော လက်နက်သည် ထီးရိုးထဲ၌
ဝှက်ထားသော ဓားပါးတစ်လက် ဖြစ်သည်။

ထိုဓားပါးက သေးသည်။

လှစ်ခနဲ ပေါ်ထွက်လာပြီး ရွှေကျား၏လည်မြို့သို့ စိုက်ဝင်
သွား၏။

ရွှေကျားသည် မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးများနှင့် ပြောင်
မုထင်းကို ကြည့်ရင်း လဲကျသွားလေသည်။

ရွှေကျား၏ခန္ဓာကိုယ် မြေပေါ်သို့ မကျမီ ရွှေကျား၏လည်
မြို့၌ စိုက်ဝင်နေသော ဓားသည် ထီးရိုးထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွား
ပြီ ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ...

ဓားရိုး၌ သေးငယ်သော သံမဏိကြိုးဖြင့် ချိတ်ဆက်ထား
သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ လွန်စွာမှ လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်သွား
ခြင်းဖြစ်၍ သေဆုံးခဲ့သော ရွှေကျားမှလွဲ၍ ကျန်လူများသည် ပြောင်
မုထင်း၏ထီးရိုးထဲမှဓားကို မြင်တွေ့ခြင်း မရှိချေ။

ဤသည်မှာ ပြောင်မုထင်း၏လျှို့ဝှက်ချက်ပင် ဖြစ်ပေ
သည်။

ပြောင်မုထင်း၏ထီးရိုးထဲမှ ဓားကို တွေ့မြင်ဖူးသူ အများ

၁၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အပြား ရှိသည်။

သို့သော်...

အသက်ရှင်သောသူသည် ဆယ်ယောက်ထက် မများပါ

ချေ။

ထိုအသက်ရှင်နေသော လူများသည် ပြောင်မှထင်း၏မိတ်

ဆွေများသာ ဖြစ်သည်။

ကျန်လူများအတွက် သူ၏လျှို့ဝှက်စားကို၊ တွေ့လိုက်သည်

နှင့် ရွှေကျားကဲ့သို့ အသက်ပျောက်ခဲ့ရ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၀၁

ငွေကျားနှင့် သံမဏိကျားတို့၏မျက်နှာပေါ်၌ ရွှေနှင့် မိုး

ရေများ ရောနေ၏။

သူတို့၏မျက်နှာ၌လည်း ကြောက်ရွံ့မှု၊ အံ့သြမှုများ ရော

နေ၏။

သူတို့၏မျက်နှာတွင် နောင်တရမှုလည်း အထင်းသား ပေါ်

နေသည်။ အကြောင်းမှာ...

သူတို့သည် ပြောင်မှထင်းနှင့်အတူ ကျူးစွေလုံးအား ခြိမ်း

ခြောက်ရန် သိုင်းကွက်တစ်ချို့ကို ဆယ့်လေးငါးရက် လေ့ကျင့်ခဲ့၏။

ထိုသိုင်းကွက်များသည် သူတို့၏ထိပ်တန်းသိုင်းကွက်များ

သာ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ယခု ပြောင်မှထင်းသည် မိမိတို့၏သိုင်းကွက်များ

ကို ကောင်းစွာ ချေဖျက်နိုင်မည်ဟု မည်သူမျှ ပြောနိုင်မည် မဟုတ်

ချေ။

နောင်မှတစ်ရပ်သည့် နောင်တဆိုသည်မှာ မကောင်းကြောင်း

လူကြီးသူမတို့၏စကားကို ငွေကျားနှင့် သံမဏိကျားတို့ နားလည်

သဘောပေါက်လာ၏။

ထိုသို့ သဘောပေါက်သော အချိန်အတွင်း၌ပင် သူတို့၏

သိုင်းကွက်များကြားမှ ဖောက်ထွက်လာသော သံစူးရှင်၏သံစူးလုံး

များကို ရင်ဆိုင်ရလေတော့သည်။

၁၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တန်ခိုးရှင်

ပြောင်မုထင်းသည် ကျူးစွေလုံးကို ခြိမ်းခြောက်နိုင်ရန် တာ
လိကျားသုံးဖော်နှင့် ကြိုတင်တိုင်ပင်၍ လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။

သို့မှသာ ကျူးစွေလုံးသည် ပြောင်မုထင်း၏သိုင်းပညာကို
တွေ့ရှိပြီး စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားမည် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ဖြစ်ရန် ပြောင်မုထင်းတို့သည် ဆယ့်လေးငါးရက်ခန့်
လေ့ကျင့်ခဲ့ရသည်။

ထိုသို့ လေ့ကျင့်စဉ် ပြောင်မုထင်းသည် ကျားသုံးဖော်တို့၏
သိုင်းကွက်မှ လွတ်ကွက်ဟာကွက်များကို မသိမသာ လေ့လာခဲ့
သည်။

ထို့နောက် သံစူးရှင်နှင့် တိုင်ပင်၍ ကျားသုံးဖော်ကို သတ်ရန်
လျှို့ဝှက်စွာ လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၀၃

ထို့ကြောင့် ကျားသုံးဖော်တို့သည် မိမိတို့၏အမှားကို သိမြင်
ချိန်၌ ပြန်လည်ပြင်ဆင်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ရခြင်းသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ပြင် ထိုအမှားအတွက် သူတို့၏အသက်ကို ပေးဆပ်
လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျူးစွေလုံး၏ဧည့်ခန်းထဲ၌ ခေါင်းတလားသုံးလုံး ရောက်
နေ၏။

ခေါင်းတလားအဖုံးများကို မကြာမီကပင် အိမ်စေ့များက
ဖွင့်ပေးခဲ့သည်။

ထိုခေါင်းသုံးလုံးထဲ၌ အလောင်းသုံးလောင်း ရှိ၏။

ထိုအလောင်းများသည် မျက်လုံးလည်း ဖွင့်မလာပါ။

ခေါင်းထဲမှ ထ၍လည်း မလာပါ။

အကြောင်းမှာ...

ထိုအလောင်းများသည် ငွေကျား၊ သံမဏိကျားနှင့် ရွှေ
ကျားတို့၏အလောင်းများ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျူးစွေလုံး၏မျက်နှာပေါ်၌ ဝမ်းနည်းသည့် အသွင်
သဏ္ဌာန် ပေါ်နေသည်။

ထို့ပြင် တာလိကျားသုံးဖော်မှာ မိမိအတွက် အသက်ခံရ
ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေသည်။

၁၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အကယ်၍သာ တာလိကျားသုံးဖော်နှင့် ပြောင်မုထင်းတို့၏ ဆက်စပ်မှုကို သိခဲ့လျှင် ကျူးစွေလုံး၏စိတ်ထဲ၌ မည်သို့ရှိမည်နည်း။ ကျူးစွေလုံးသည် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း...

“အင်း ကျုပ်အတွက် သူတို့အသတ်ခံလိုက်ရတာ”

ဟု ဝမ်းနည်းသော လေသံဖြင့် ချန်ရှာကို လှမ်းပြောလိုက်၏။ ချန်ရှာ ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

သူသည် ဘာမျှမပြောဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေသည်။

အတန်ကြာမှ...

“ပြောင်မုထင်းဟာ ကျုပ်ထင်တာထက် ပိုပြီး တော်နေပါ လား”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

ကျူးစွေလုံးက...

“အင်း အခုကိစ္စမှာ သံစူးရှင်လည်း ပါလိမ့်မယ်”

ဟု မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည်။

ချန်ရှာက ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း တာလိကျားသုံးဖော် ကို သတ်နိုင်မယ်လို့ မထင်ဘူး၊ နောက်ပြီး ကျုပ် ဘဝင်မကျတာ တစ်ခုရှိတယ်”

ကျူးစွေလုံးက...

မျက်နှာဖုံးရှင် (၁) ❖ ၁၀၅

“ဘာကိုလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ချန်ရှာက...

“တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေတာ အမှန်ပဲ”

ကျူးစွေလုံးက...

“ချန်ရှာ၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာကို ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေလဲ၊ ဘာ တော့ မှားနေလဲ”

“ခေါင်းတလားသုံးလုံးကို တာလိကျားသုံးဖော်အတွက် ကြို ပြီး စီစဉ်ထားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ကျူးစွေလုံးက...

“ဒါကတော့ ကျုပ်ကို ကူမယ် ဘယ်သူမဆို ဒီခေါင်းတလား မျိုး စီစဉ်ထားနိုင်တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချန်ရှာက ပြုံးရင်း...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ တာလိကျားသုံးဖော်ဟာ ဒီက ချက် ချင်းထွက်သွားမယ်ဆိုတာကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်မုထင်းက ကြိုပြီး သိနေတာလဲ”

ကျူးစွေလုံးက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ မင်းက ကျုပ်ခြံဝင်းထဲမှာ သစ္စာဖောက် ရှိတယ် ထင်လို့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

၁၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချန်ရှက...

“ဒီသဘောတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီးကျူး စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ပြောင်မှထင်း ဒီကို လာတယ်၊ ပြီးတော့ ပြန်သွားတယ်၊ နောက်ပြီး ကျားသုံးဖော်ကို စောင့်ပြီး လုပ်ကြံတယ်၊ ဒါတွေဟာ စိစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း တသွေမတိမ်း ဖြစ်နေပုံနဲ့ မတူဘူးလားဟင်”

ကျူးစွေလုံး ဘာမျှပြန်မပြောပါ။

ချန်ရှက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ အလောင်းကို ပြန်ပို့နိုင်ဖို့ အထမ်းသမားဆယ့်နှစ်ယောက်ပါ စိစဉ်ထားတယ်”

ကျူးစွေလုံးက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း...

“အင်း တိုက်ဆိုင်မှုဆိုပြီး ပြောရမှာ ခက်ခက်ပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ချန်ရှက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“စောစောကတည်းက ပြောင်မှထင်းကို ကျုပ် မသတ်မိတာ မှားတာပဲ၊ အခုတောင် ရှိလူချွမ်းမှာ ပြောင်မှထင်းလို လူစားဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ရှိနေပြီလဲ မသိဘူး”

“အင်း ကျုပ်တို့ ပိုပြီး သတိထားရမယ်၊ သူ့ကို စိတ်လိုက် မှာန်ပါနဲ့ တုန့်ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးကျူးပြောတာ မှန်တယ်၊ အင်း ဝမ်းတချင်း ရောက်လာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

မျက်နှာဖုံးရှင် (၁) ❖ ၁၀၇

ကျူးစွေလုံး လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ရင်း...

“အခုလောလောဆယ်တော့ သူက ဘာလို့ ဒီလို လုပ်ရသလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ရအောင်”

ချန်ရှက...

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ထွက်ပေါက်တွေကို ပိတ်ထားပြီဆိုတာ သိအောင် ကျားသုံးဖော်ကို သတ်လိုက်တာ ဖြစ်မယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

ချန်ရှသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားရင်း...

“ရှိလူချွမ်းက ကျုပ်တို့ရဲ့ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်ကို ပိတ်ဆို့ရအောင်၊ ကျုပ်လာတဲ့နံ့က လွယ်လွယ်ကူကူပဲ၊ ကျားသုံးဖော် လာတုန်းကလဲ ခဲယဉ်းမယ် မထင်ဘူး”

ကျူးစွေလုံးက...

“အဝင်သာ ခွင့်ပြုပြီး အထွက်ကို ပိတ်တဲ့သဘောမျိုးရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချန်ရှက...

“အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်ကြည့်ရင်တော့ တစ်နေရာရာမှာ မှားနေသလိုပဲ၊ တိတိကျကျသာ စဉ်းစားလို့ မရတာ”

ကျူးစွေလုံးက...

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘယ်လိုထင်လဲ”

“အင်း ရှိလူချွမ်းမှာ ကျုပ်တို့ မသိတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မျိုး ရှိ

၁၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကောင်းရှိလိမ့်မယ်”

ကျူးစွေလုံးက ပြုံးလျက်...

“ဒီရီလူချမ်းဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကျုပ်ရဲ့ နယ်မြေကို သဘောကျနေလဲ မသိဘူး”

ဟု ညည်းညည်းညူညူဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ချန်ရှာသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း တစ် စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေ၏။

အတန်ကြာမှ...

“ကဲ အစ်ကိုကြီး၊ ကျုပ်လဲ ဒီက သွားမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျူးစွေလုံး အံ့သြသင့်သွားသည်။

“မင်း တကယ် ပြောတာသား”

ချန်ရှာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ဒီက ထွက်တာကို ပြောင်မှထင်းတို့ သိရင် ကောင်းမယ်၊ ဒါမှ ဒင်းတို့ရဲ့သဘောကို သိနိုင်မယ်”

ကျူးစွေလုံးက စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါယမ်းရင်း...

“မသွားနဲ့လို့ ကျုပ်က တားရင် မင်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်လိမ့် မယ်”

ချန်ရှာက ပြုံးလိုက်သည်။

“ပြောင်မှထင်းက ကျုပ်ကို တားရင်တော့ သူ့ကိုပါ အဖော် ခေါ်သွားရမှာပဲ”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၀၉

ဟု ပြောလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့ သည်။

ချန်ရှာသည် ကျားသုံးဖော်တို့ ထွက်ခွာခဲ့သော လမ်းအတိုင်း မြင်းကို မောင်းနှင်လာ၏။

မကြာမီ...

သူသည် တံတားသို့ ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာနေရာမှ တဖွဲဖွဲဖြင့် စဲသွားပြီး ဖြစ်၏။

သို့သော် လေပြင်းသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေဆဲ ဖြစ် သည်။

တံတားအနီး၌ ကျားသုံးဖော်၏လက်နက်များ ပြန့်ကျဲနေ သည်။

ကျားသုံးဖော်၏ခန္ဓာကိုယ်မှ စီးထွက်ခဲ့သော သွေးကွက် များသည် မိုးရေနှင့် ရောနှောကာ ယခုအချိန်တွင် ပျောက်ကွယ်သွား ဖြီ ဖြစ်၏။

ချန်ရှာသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်စောင့်ကြည့်ပြီး တံတား

ပေါ်သို့ လျှောက်လာ၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် တံတားတစ်ဘက်ထိပ်၌ မြင်းတစ်စီး
ရပ်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

မြင်းပေါ်မှ လူသည် ဝတ်စုံဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားပေသည်။

ခမောက်ကို ရှေ့သို့ ငိုက်၍ ဆောင်းထားသဖြင့် သူ၏မျက်
နှာကို မမြင်ရချေ။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မိုးရေဖြင့် စိုရွှံနေ၏။

ချန်ရှသည် သူ၏ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ချင်..ချင်”

ဟူသော ခြုံသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းပေါ်မှ လူက ချန်ရှကို ပြုံး၍ ကြည့်ရင်း...

“ချန်ရှ၊ မင်း ဘယ်တုန်းက လမ်းဓားပြ ဖြစ်သွားတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုလူ၏အသံ ကြားလိုက်သည်နှင့် ချန်ရှသည် အံ့သြဟန်၊

ဝမ်းသာဟန်ဖြင့် သူ၏လက်ထဲမှ ဓားကို ယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဝမ်းတချင်း”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်လေတော့၏။

ဝမ်းတချင်း...။

ဓားသမားဝမ်းတချင်းကို တစ်ချို့က အလွန်ကံကောင်းသူ
ဟု ပြောကြသည်။

မိတ်ဆွေတစ်ချို့က ဝမ်းတချင်းသည် လူတို့၏အခက်အခဲကို
ဖြေရှင်းပေးသော တန်ခိုးရှင်ဟု ခေါ်ဆိုကြ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုပါစေ ဝမ်းတချင်းသည် လူသားတစ်ဦးပင် ဖြစ်
ပါသည်။

သူသည် ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သိုင်းလောက၌ အဖြူရောင်သိုင်းသမားများသာမက
အနက်ရောင်သိုင်းသမားများကပါ သူ့အား လေးစားကြသည်။

ချန်ရှသည် ဝမ်းတချင်း အနီးသို့ လျှောက်သွား၏။

ဝမ်းတချင်းသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ချန်ရှသည် ဝမ်းတချင်း၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“မင်း ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟောဗျာ၊ မင်းပဲ ငါ့ကို ဒီလာဖို့ ဖိတ်လိုက်တာလေ”

ချန်ရှက ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း ဦးနှောက်တွေလဲ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း မကောင်းတော့

ဘူး”

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...

၁၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟာ ဒါဆို မင်းဦးခေါင်းကို လိုချင်တဲ့ လူတွေတော့ ဒုက္ခပဲ”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချန်ရှက...

“အင်း မင်းသာ အခုထက် နည်းနည်းစောပြီး ရောက်လာ

ရင် ပိုကောင်းမယ်”

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းရောက်လာရင် တာလိကျားသုံးဖော် အသတ်မခံရဘူး

ပေါ့”

ဝမ်းတချင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘယ်က တာလိကျားသုံးဖော်လဲ”

ချန်ရှက ဝမ်းတချင်းကို မျက်စုံးပင့်ကြည့်ရင်း...

“ရွှေကျား၊ ငွေကျားနဲ့ သံမဏိကျားသုံးဖော်လေ”

ဝမ်းတချင်း ပခုံးတစ်ချက်တွန်ရင်း...

“ထားပါတော့၊ ငါ မသိဘူး၊ ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်လောက်ရလို့

သူများအတွက်ဝင်ပြီး ခေါင်းငှားရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ချန်ရှ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျူးစွေလုံးက လူကောင်းပါ”

ဝမ်းတချင်းက...

“သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းပိုင်ရှင်နဲ့ ငါ သုံးကြိမ်လောက် တွေ့ဖူး

တယ်”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၁၃

ချန်ရှက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အကူအညီတောင်းခဲ့

တာပဲ”

ဝမ်းတချင်းက...

“ပြဿနာရဲ့ ဇစ်မြစ်ကိုတော့ သိဖို့ လိုတယ်နော်”

ချန်ရှက...

“စိတ်ချပါ၊ သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းကို ရောက်ရင် အသေးစိတ်

သိရမှာပေါ့”

ဝမ်းတချင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ငါတို့ ဘာဖြစ်လို့ အခုလို အအေးခံနေရတာလဲ”

အကြံဉာဏ်ကောင်း

ဧည့်ခန်းထဲ၌ လူသုံးဦး ထိုင်နေ၏။

ကျူးစွေလုံး၊ ချန်ရှနှင့် ဝမ်းတချင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့၏ရှေ့၌ စားပွဲငယ်တစ်လုံး ရှိပြီး ၎င်းစားပွဲငယ်ပေါ်၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ စီစဉ်ထားသည်။

ကျူးစွေလုံးက ဝါးရွက်စိမ်းအရက်ကို ခွက်ထဲသို့ ငှဲ့၍ ထည့်လိုက်ပြီး အရက်အိုးကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်လိုက်၏။

ပြီးမှ အရက်ခွက်တစ်ခွက်ကို ယူ၍ ဝမ်းတချင်းထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၁၅

ကျူးစွေလုံးသည် ချန်ရှကို အရက်တစ်ခွက် လှမ်းပေးရင်း မိမိကိုယ်တိုင်လည်း အရက်တစ်ခွက်ကို ယူသောက်လိုက်၏။

ဝမ်းတချင်းသည် အရက်ကို ငုံ့သောက်ရင်း ကျူးစွေလုံးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျူးစွေလုံးသည်မှာ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ကာ အဖြစ်အပျက်များကို အစမှအဆုံးတိုင် ပြန်လည်ပြောပြလိုက်လေသည်။

ဝမ်းတချင်းသည် ကျူးစွေလုံး ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။

ချန်ရှသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို သက်တောင့်သက်သာထိုင်ရင်း ဝါးရွက်စိမ်းအရက်ကို ထပ်မံငှဲ့၍သောက်နေသည်။

ကျူးစွေလုံးသည် ပြောလက်စ စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး အရက်ကို ထပ်ငှဲ့ကာ တစ်ကျိုက်တည်း မော့သောက်လိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက ဦးခေါင်းတဆက်ဆတ် ညိတ်၍နားထောင်နေရာမှ ချန်ရှကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“အင်...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ မိန်းကလေးကို ကယ်ဖို့အရင် စဉ်းစားရမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချန်ရှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျူးလေဟာ အလွန်စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ သူငယ်မပါ။ လိမ္မာရေးခြားလည်းရှိတယ်”

၁၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းတချင်းသည် လက်ထဲမှ အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ကျူးစွေလုံးကိုကြည့်ကာ...

“ပြောင်မုထင်းနဲ့ သံစူးရှင်တို့က ကျားသုံးဖော်ကို လုပ်ကြံတာ ရှိလုချွမ်းရဲ့အစီအစဉ် ဖြစ်မယ်ထင်သလား”

ကျူးစွေလုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ရှိလုချွမ်းရဲ့စနက်လို့ပဲ ထင်တယ်”

ဝမ်းတချင်း မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြွတ်ကာ ချန်ရှကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ ကျူးစွေလုံးဘက်လှည့်ကာ...

“ပြောင်မုထင်းက ရှိလုချွမ်းဟာ သူ့ရဲ့ပါးစပ်ကိုပဲ ဝယ်ခဲ့တယ်လို့ပြောတယ် မဟုတ်လား”

ကျူးစွေလုံးက...

“ဟုတ်တယ်”

ဝမ်းတချင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ရှိလုချွမ်းဟာ ပြောင်မုထင်းရဲ့လက်ကို ဘယ်တုန်းက ဝယ်လိုက်တာလဲ မသိဘူး”

ချန်ရှ ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်...အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့ ရှိလုချွမ်းဟာ ပြောင်မုထင်းရဲ့လက်ကို ပါးစပ်နဲ့အတူတူ တစ်ခါတည်းဝယ်ခဲ့လိမ့်မယ်”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၁၇

ဝမ်းတချင်းက ရယ်မောကာ...

“ဈေးအတော် ကြီးလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ချန်ရှက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ပြောင်မုထင်းလိုလူမျိုးကို ဈေးပေါပေါနဲ့ ဘယ်ဝယ်လို့ရပါ့မလဲ”

ဝမ်းတချင်းက ဝါးရွက်စိမ်းအရက်ကို ထပ်မံ၍တစ်ကျိုက်သောက်ရင်း...

“ပြောင်မုထင်းလို လူစားမျိုးကို ရှိလုချွမ်း ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ဝယ်ထားသလဲ မသိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချန်ရှက...

“ဟုတ်တယ်၊ သေချာတာကတော့ များများရလေ ကောင်းလေပဲ”

ဝမ်းတချင်းက...

“အဲသည်လို စဉ်းစားလိုက်တာနဲ့ အခုကိစ္စ အံ့မဝင်ခွင်မကျတာ တွေ့နေရတယ်”

ဝမ်းတချင်း စကားကြောင့် ချန်ရှသာမက ကျူးစွေလုံးပါ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး ဝမ်းတချင်းကို ပြိုင်တူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ချန်ရှက...

၁၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဘယ်မှာ အံ့ချော်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“ရလဒ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချန်ရှက...

“ကျုပ် မရှင်းဘူး”

ဝမ်းတချင်းက...

“ဒီလိုလေ၊ အခု ခင်ဗျားတို့ ပြောစကားအရ ဒီလို ဖြစ်ရတာ အစ်ကိုကြီးကျူးရဲ့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ နယ်မြေဥစ္စာတွေ လိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး လား”

ကျူးစွေလုံး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ကျုပ်ဆီက ဝယ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ် လေ”

ဝမ်းတချင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီဟာတွေ အားလုံး သူဝယ်လိုက်ပြီဆိုပါတော့၊ ဒီဟာတွေအပေါ်က သူ ဘယ်လောက်များ အကျိုးအမြတ်ရနိုင် မလဲ”

ထိုစကားကြားလျှင် ချန်ရှ၏မျက်လုံးများ အရောင်တလက် လက် တောက်ပလာသည်။

ကျူးစွေလုံးအား ကြည့်လိုက်ပြီး...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၁၉

“ရှိလုချွမ်းက ဒီလောက် ငွေကုန်ကြေးကျခံရအောင် အစ်ကို ကြီးကျူးဆီက ဘယ်လောက်အကျိုးအမြတ် ရှိမှာလဲဗျ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်၏။

သို့သော်...

သူသည် ထိုမေးခွန်းအတွက် အဖြေကို ရှာမတွေ့။

ဝမ်းတချင်းကိုယ်တိုင်ပင် ထိုမေးခွန်း၏အဖြေကို ပေးနိုင်ဦး

မည် မဟုတ်ဟု ချန်ရှ နားလည်လိုက်၏။

ကျူးစွေလုံးသည် အရက်တစ်ခွက်ကို ထပ်မံသောက်ရင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ တွေ့ဝေငေးမောနေမိသည်။

သို့ဖြစ်၍ သူတို့၏စကားပိုင်းသည် ရုတ်ခြည်းတိတ်ဆိတ် သွားလေသည်။

အတန်ကြာမှ...

ဝမ်းတချင်းက ကျူးစွေလုံးကို လှမ်းကြည့်ကာ ပြောလိုက် သည်။

“ရှိလုချွမ်းဟာ အစ်ကိုကြီးကျူးရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို အဓိကထားပြီး ဝယ်ချင်တာ ဖြစ်ရမယ်”

ချန်ရှက ဝင်ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကျူးစွေလုံးက သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ပိုင်နက်နယ်မြေမှာ ကျုပ်ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းက အထည်ဆိုင်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ တည်းခန်းတွေ ဒါပဲ ရှိတယ်”

၁၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းတချင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးကျူးနဲ့ ရှိလှချမ်းတို့မှာ ရန်ငြိုးရှိခဲ့ကြလား”
ကျူးစွေလုံးက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...
“မရှိဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။
ဝမ်းတချင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း...
“တာလိကျားသုံးဖော် ဒီကို ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”
ချန်ရှက...
“အစ်ကိုကြီးကျူးရဲ့ အခက်အခဲကို ကူညီဖို့ လာတာလေ”
ဝမ်းတချင်းက...

“အစ်ကိုကြီးကျူးက ဘယ်လောက်နဲ့ သူတို့ကို အကူအညီ တောင်းလိုက်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။
ကျူးစွေလုံး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။
“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

ဝမ်းတချင်းက...
“သူတို့ကို ဘယ်လောက်ပေးရလဲလို့”
ချန်ရှက အံ့သြဟန်ဖြင့်...

“ဟ သူတို့က အစ်ကိုကြီးကျူးကို အကူအညီပေးဖို့ လာခဲ့

တာ”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၂၁

ဟု ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“သူတို့ အကြောင်းကို ငါသိတယ်၊ ပိုက်ဆံမရရင် ဘာမှ မလုပ်ဘူး”

ဝမ်းတချင်း၏စကားကြောင့် ချန်ရှသည် မျက်မှောင်ကြုတ် သွားရသည်။

“မင်းဟာက ဟုတ်ပါ့မလား”

ဝမ်းတချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလူတွေအကြောင်း ငါကောင်းကောင်း သိပါတယ်၊ အလ ကားကောင်တွေ”

ကျူးစွေလုံးက...

“ကျုပ် သူတို့ကို ငွေမပေးရပါဘူး”

ဝမ်းတချင်း အံ့သြဟန်ဖြင့်...

“သူတို့ကကော ပိုက်ဆံမတောင်းဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျူးစွေလုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မတောင်းဘူး၊ ကျုပ်ဖိတ်စာ ပို့လိုက်တော့ သူတို့ ရောက် လာတာပဲ”

ဝမ်းတချင်း မျက်လုံးများ မှေးစင်းကာ စဉ်းစားနေလိုက်လေ သည်။

အတန်ကြာမှ...

၁၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အင်း တစ်ခုခုတော့ လွဲချော်နေပြီ၊ ဒီလူတွေ ငွေမမက်တာ ဒီတစ်ခါပဲ ရှိလိမ့်မယ်”

ကျူးစွေလုံးက စိတ်မကောင်းသော လေသံဖြင့်...

“သူတို့ဟာ ဘယ်လိုလူစားပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကို ကူညီလို့ အသတ်ခံလိုက်ရတာကိုတော့ ကျုပ်ဝမ်းနည်းလို့ မဆုံးပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“သူတို့ ဘယ်မှာ အသတ်ခံရတာလဲ”

ချန်ရှက...

“မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ဆုံခဲ့တဲ့ တံတားနားမှာ”

ဝမ်းတချင်းက...

“ဪ ဒါနဲ့ သူတို့ ပြောင်မုထင်းနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

ချန်ရှက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီဧည့်ခန်းမှာ သူတို့ ရှုံးနိမ့်သွားတယ်”

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါလဲ အံ့ဩစရာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့သုံးယောက် ပူးပေါင်းပြီး တိုက်တဲ့ သိုင်းကွက်ကို ဖြို နိုင်တဲ့လူ အခုထိ မရှိသေးဘူးလို့ သိရတယ်”

“ဒါတော့ ပြောင်မုထင်းက သူတို့ထက် သာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၂၃

ကျူးစွေလုံးက ချန်ရှ၏စကားကို ထောက်ခံဟန်ဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ဟာ ပြောင်မုထင်းရဲ့ သိုင်းကွက်တစ် ကွက်ကိုတောင် ခုခံနိုင်စွမ်း မရှိဘူးကွ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချန်ရှက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူတို့ရဲ့ သိုင်းပညာလဲ ထက်မြက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြောင်မုထင်းကို လုံးဝမထိဘူး၊ ပြောင်မုထင်းရဲ့ ဟန်မူရာကလည်း သူတို့ရဲ့ သိုင်းကွက်ကို ကြိုသိနေပုံပဲ”

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့၊ တစ်ခုခုတော့ လွဲချော်နေပြီလို့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ဝါးရွက်စိမ်းအရက်ကို တစ်ကျိုက်တည်း သောက်လိုက်လေ တော့သည်။

၁၂၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ညွှန်ခန်းထဲ၌ တစ်ဖန် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်နေပါ၏။
 သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကြည့်ဘဲ ကိုယ့်
 စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ငေးနေကြသည်။
 အတန်ကြာမှ...
 ကျူးစွေလုံးသည် အားလုံးကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး ဝမ်းတချင်း
 ဘင်သို့ အရက်ခွက်မြှောက်ပြကာ...
 “ဝမ်းတချင်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရောက်လာတာ ကျုပ်
 အတွက် အားရှိစရာပဲ”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလိုက်သည်။
 “ကျုပ်ကို အခုလို မြှောက်ပင့်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်”
 ကျူးစွေလုံးက ရယ်မောကာ...
 “အို ကျုပ် တကယ် ပြောတာပါ”
 ဝမ်းတချင်းက...
 “ဒီတော့လဲ ကျုပ်က သိချင်တာလေး မေးဦးမယ်”
 ကျူးစွေလုံးက...
 “မေးပါ”
 ဝမ်းတချင်းက စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...
 “အစ်ကိုကြီးကျူးမှာ ရွေးချယ်စရာလမ်း နှစ်ခုပဲ ရှိတယ်ဆို
 ပါတော့”
 “ဘာနဲ့ဘာကို ရွေးချယ်ရမှာလဲ”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၂၅

“တစ်ခုက အစ်ကိုကြီးကျူးရဲ့ ပိုင်နက်နယ်မြေ၊ နောက်တစ်
 ခုက ကျူးလေ”
 ကျူးစွေလုံးက...
 “ကျူးလေ”
 ဟု မဆိုင်းမတွပင် ပြောလိုက်၏။
 ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလျက်...
 “ဘာကြောင့်လဲ”
 ကျူးစွေလုံးက...
 “ပစ္စည်းသစ်ရပဲ၊ အခု မရှိရင် ထပ်ရှာရမှာပေါ့၊ ဒါပေ
 မယ့်..”
 ဟု ပြောရင်း စကားကို တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရပ်တန့်ကာ
 အရက်တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်သည်။
 ပြီးမှ...
 “ဒါပေမယ့် ကျူးလေဟာ ကျုပ်သွေးသား၊ သူ မရှိယင်
 ကျုပ်ဘဝမှာ ဘာမှအဓိပ္ပါယ် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ဝမ်းတချင်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။
 “ဒါဖြင့် ရှိလှချမ်းရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ဘာလို့ အခုထိ
 မလိုက်လျောရသေးတာလဲ”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ဝမ်းတချင်း၏စကားကြောင့် ကျူးစွေလုံးသည် အဖြေမပေး

၁၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဘဲ ရုတ်တရက် အရက်ခွက်ကို ကိုင်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

သူသည် ဝမ်းတချင်းကို မကြည့်ဘဲ နံရံမှ ကျူးလေ၏ပုံတူ ပန်းချီကားကို ငေးကြည့်နေသည်။

အတန်ကြာမှ...

“မင်းကမေးရင်တော့ ငါ အဖြေတစ်မျိုးဖြေရမယ်”

ဟု တစ်လုံးချင်း ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

ကျူးစွေလုံး၏စကားအဆန်းကြောင့် ချန်ရှသည် အံ့သြဟန် ဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ဟာ...ဒါဆို ဝမ်းတချင်းမမေးဘဲ အခြားလူမေးရင် အစ်ကိုကြီးကျူးက တစ်မျိုးဖြေမှာပေါ့ ဟုတ်လားဗျ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျူးစွေလုံးက ချန်ရှ၏စကားကို ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မပြုဘဲ ဝမ်းတချင်းကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်သမီး ပိုပြီး အသက်ရှင်အောင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း...ရှိလူချွမ်းက ကျူးလေကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်မလွှတ်ဘူးလို့ ထင်နေတယ်ပေါ့”

ကျူးစွေလုံးက...

“ဒါ မေးဖို့လိုသေးလား”

ဝမ်းတချင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်...

မျက်နှာပုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၂၇

“ကျူးလေကို ရှိလူချွမ်းက သတ်ပစ်ပျံ့မလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျူးစွေလုံး၏မျက်နှာ တည်သွားသည်။

“ကျုပ်မှာ မိတ်ဆွေတွေ အများကြီးရှိတာပဲ၊ ရှိလူချွမ်းရဲ့ ကြိမ္မာဟာ ကျူးလေအပေါ်မှာ မူတည်နေပါတယ်”

ချန်ရှက...

“ဒီကိစ္စမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယုံကြည်ဖို့လိုတယ်”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။

ကျူးစွေလုံးက ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း...

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယုံကြည်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အသားစီးရတဲ့လူက တစ်ဘက်လူကို နလန်မထူနိုင်အောင် လုပ်မှာပဲ”

ဝမ်းတချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးပြောတာ မှန်တယ်”

ချန်ရှက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်...

“ဒီကိစ္စမှာ ကြားလူလိုတယ်၊ အင်အားတောင့်တင်းတဲ့ အဖွဲ့အစည်းက ကြားဝင်ပြီးဆောင်ရွက်ပေးရင် ဘယ်လိုနေမလဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“ဘယ်အဖွဲ့အစည်းက ကြားဝင်ပေးမလဲ”

ချန်ရှက ဝမ်းတချင်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

၁၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ခင်ဗျား စိစဉ်မပေးနိုင်ဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျူးစွေလုံးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှိလူရွမ်းဟာ ပြောင်မုထင်းလိုလူစားမျိုးကို စည်းရုံးထား

ပြီးမှတော့ ဘယ်သူ့စကားကို နားထောင်မလဲ”

ဝမ်းတချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ရုတ်တရက်...

ချန်ရှည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ဝမ်းတချင်းကို စိုက်ကြည့်

ကာ...

“အင်း...ကျုပ် အတွက်မှားသွားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျူးစွေလုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ချန်ရှ်ကိုကြည့်ကာ....

“ဘာမှားသွားတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချန်ရှ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“အဖြစ်မရှိတဲ့လူကိုမှ ကျုပ်က ဖိတ်စာပို့မိတယ်လေ”

ဝမ်းတချင်းသည် ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးရုံသာပြုံးနေသည်။

ကျူးစွေလုံးသည် ချန်ရှ်ကိုတစ်လှည့် ဝမ်းတချင်းကိုတစ်

လှည့် ကြည့်နေမိသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (၁) ❖ ၁၂၉

ချန်ရှ်သည် ဝမ်းတချင်း၏အေးစက်စက် အမူအရာကြောင့် ဒေါသထွက်နေမိသည်။

သူသည် ဝမ်းတချင်း၏ မျက်နှာနှင့် နီးနိုင်သမျှနီးအောင် တိုးကပ်လိုက်ပြီး...

“မင်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ပြောလေကွာ”

ဟု မေးလိုက်လေတော့သည်။

ဟာကွက်

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။
 အပ်ကျသံပင့် ကြားလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်၍နေလေ
 သည်။
 ချန်ရှည် ဝမ်းတချင်းအား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။
 “မင်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးလား”
 သူ၏အသံသည် တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲတွင် ကျယ်
 လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 ဝမ်းတချင်းက ပြုံးနေ၏။
 သူက အရက်အိုးထဲမှအရက်များကို ခွက်ထဲသို့ ငှဲ့ရင်းချန်ရှ
 အား ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ...

လဲ”

“မင်းအနေနဲ့ကော ဘယ်လိုဆက်လုပ်မယ် စဉ်းစားထားသ

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချန်ရှည်က ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်သည်။

ပျဲ”

“မေးစရာလိုသေးလား၊ ကျူးလေကို ရအောင်ကယ်ရမှာ

ဝမ်းတချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အရက်ကို တစ်ကျိုက်မော့သောက်ရင်း...

“အဲဒီလိုကယ်ဖို့ မင်းမှာ နည်းလမ်းရှိပြီလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်း၏စကားကြောင့် ချန်ရှည် ပါးစပ်ပိတ်သွားလေ
 တော့သည်။

အကြောင်းမှာ ချန်ရှည်သည် ဝမ်းတချင်း၏မေးခွန်းအတွက်
 အဖြေမရှိသောကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။

၁၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျူးစွေလုံးက မိမိ၏နေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်၏။
ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်ကို သက်တောင့်သက်သာဖြစ်စေရန်
အနေအထားပြင်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ကာ...

“ကျူးလေကို ကယ်တင်ဖို့ နည်းလမ်းရှိပြီပဲထားပါတော့၊
ဒါပေမယ့် တစ်ခုမသိတာက ကျူးလေ ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာပဲ”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချန်ရှက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

“ကျူးလေက ရှိလူချွမ်းရဲ့ လက်ထဲမှာ မဟုတ်လား”

ကျူးစွေလုံးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ချန်ရှ..မင်းသာ ရှိလူချွမ်းဖြစ်ရင် ကျူးလေကို မင်းရဲ့အိမ်
ပေါ်မှာတင်ထားမလား”

ချန်ရှ ဘာမှမပြောတော့ပါ။

အတန်ကြာမှ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ ကျူးလေကို ကယ်ဖို့စဉ်းစားရမှာ

ပဲ”

ဝမ်းတချင်းက...

“ပထမဆုံးလုပ်ရမှာက ကျူးလေရှိတဲ့နေရာကို သိဖို့ပဲ၊ နေ
ရာကိုသိမှ နည်းလမ်းရှာရမယ်”

ချန်ရှက သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် မှားသွားတယ်”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၃၃

ဝမ်းတချင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ကျူးလေကို ကယ်ထုတ်ဖို့ပဲ စိတ်သန်နေတာကိုး

ကွ”

ချန်ရှက...

“ကျုပ်တို့မှာ သုံးရက်ပဲ အချိန်ရှိတယ်”

ဝမ်းတချင်းက...

“ရှိလူချွမ်းဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆိုတာ သိရင် ကျူးလေ
ကိုကယ်ဖို့ လွယ်ပါလိမ့်မယ်”

ကျူးစွေလုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း...မင်းပြောတာ အများကြီးဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ချန်ရှက မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ...

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးကျူးက ဘာဖြစ်လို့ ရှိလူချွမ်းရဲ့အ
ကြောင်းကို မပြောပြတာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျူးစွေလုံးက...

“သိုင်းလောကမှာ သူလည်း နာမည်ရှိတဲ့လူပဲ”

ချန်ရှက...

“သူ့အကြောင်းကို တိတိကျကျ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ”

ကျူးစွေလုံးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း သူ့အကြောင်း ဘယ်မှာတိတိကျကျ သိပါမ

လဲ”

၁၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချန်ရှက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီးကျူးက သတင်းအနံ့ခံတဲ့နေရာမှာ တော်ပါတယ်”

ကျူးစွေလုံးက ပြုံးရင်း...

“ဒါကြောင့် ကျုပ်က ကျူးလေကို ဝှက်ထားတဲ့နေရာကို မသိရတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက...

“ကဲပါ အစ်ကိုကြီးကျူး သိသလောက်ပဲ နားထောင်ရ အောင်ဗျာ”

ကျူးစွေလုံးက...

“ဒါဖြင့်လည်း ကျုပ်တို့ ညနေစာစားရင်း ပြောကြတာပေါ့ ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းသို့လှည့်ကာ လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက်လေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၃၅

သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်း၏ စားဖိုမှူးသည် တစ်ချိန်က အလွန်နာမည်ကျော် စားဖိုမှူးဖြစ်သည်။

သူသည် သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်း၏ ကျေးဇူးကိုဆပ်သောအားဖြင့် နေပြည်တော်မှ ရွှေ့ပြောင်းကာ သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်း၌ စားဖိုမှူးအဖြစ် ဘဝကိုမြှုပ်နှံရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားသူဖြစ်လေသည်။

သူ၏လက်ရာကို သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းပိုင်ရှင်သည် အခါအခွင့် သင့်တိုင်း ချီးမွမ်းလေ့ရှိ၏။

ယခုလည်း သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းပိုင်ရှင်ကျူးစွေလုံးသည် ဟင်းများဖြည်းရင်း ဝမ်းတချင်းတို့အား စားဖိုမှူး၏လက်ရာမည်မျှ ကောင်းကြောင်း ကြားနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် ညစာကို မြန်ယှက်စွာစားသောက် နေကြလေသည်။

ညစာကို စားသောက်ပြီးသောအခါ သူတို့သည် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ဝိုင်းဖွဲ့ကြ၏။

ထိုအခါ...

ချန်ရှက ကျူးစွေလုံးအား ရှိလှချမ်းအကြောင်းကို မေး၏။

ကျူးစွေလုံးက လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်သိတာကတော့ သူဟာ ဒီမြို့သားတဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ဘယ်အရွယ်ကတည်းက ဒီမြို့ကထွက်သွားတယ်ဆိုတာကို တော့ ဘယ်သူမှမသိဘူးတဲ့”

ချန်ရှက...

၁၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဒါဖြင့် သူဒီမြို့ကို ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လာသလဲ”

ကျူးစွေလုံးက...

“သေသေချာချာတော့ မမှတ်မိဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊

ကျုပ် ဒီကိုရောက်ပြီး သုံးနှစ်အကြာမှာ သူရောက်လာတာပဲ”

ချန်ရှက...

“အဲဒီနောက်ကော”

ကျူးစွေလုံးက...

“ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ခြံဝင်းတစ်ခုကို ဝယ်လိုက်တယ်

လေ”

ချန်ရှက မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အခုနေတဲ့ ခြံဝင်းလား”

ကျူးစွေလုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ဒါက နောက်မှဝယ်တာ”

“ကဲ..ဆက်ပြောပါဦး”

ကျူးစွေလုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူက လူကြီးလူကောင်းလို ဟန်နုပန်နုနေပြီး နောက်ကွယ်

မှာ မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေ အကုန်လုပ်တယ်”

ချန်ရှ အံ့သြသွားသည်။

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက လောင်းကစားဝိုင်းတွေ ထောင်တယ်

မကောင်းတဲ့ မိန်းမတွေ ထားတယ်”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၃၇

ချန်ရှက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“ဪ...ဒါကို မြို့စားကြီးက မသိဘူးလား၊ လူတွေကရော မတိုင်ဘူးလား”

ကျူးစွေလုံးက...

“တစ်ခါတုန်းကတော့ မြို့စားကြီးရဲ့တစ်က ဝင်ပြီးဖမ်းတယ်”

“မိလား”

ဟု ချန်ရှက မေး၏။

ကျူးစွေလုံးက...

“ဘယ်မိမလဲ၊ သူက မြို့စားကြီးကိုပါ စည်းရုံးထားနိုင်တယ် ပြီးတော့ သူက တခြားဆိုင်တွေကို ကာကွယ်ရေးစရိတ်တောင်းသေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ဝမ်းတချင်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ...

“ကာကွယ်ရေးစရိတ် ဟုတ်လား”

ဟု ဝင်၍မေးလိုက်သည်။

ကျူးစွေလုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဆိုင်တွေကို လုံခြုံရေးနဲ့စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ဖို့ဆိုပြီးတောင်းတာ”

ဝမ်းတချင်းက...

၁၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဪ”

ဟု ရွှေတံလိုက်၏။

ချန်ရှာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရကာ...

“ဒါဆို အစ်ကိုကြီးကျူးကလည်း သူ့ကို ကာကွယ်ရေးစရိတ်

ပေးရတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျူးစွေလုံးက...

“ပေးရတယ်”

ချန်ရှာ အံ့သြဟန်ဖြင့်...

“ဘာလို့ ပေးရတာလဲ”

ကျူးစွေလုံးက ပန်းနှစ်ဘက်တွန့်လိုက်ပြီး...

“ဒီနားတဝိုက်မှာရှိတဲ့ ဆိုင်ပေါင်းဆယ်ဆိုင်မှာ သုံးဆိုင်ဟာ

ကျုပ်ပိုင်တဲ့ဆိုင်ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ဆိုင်တိုင်းဆိုင်တိုင်းမှာ လုံခြုံရေးတာဝန်ယူဖို့ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေကို ကျုပ် ဘယ်လိုငှားထားနိုင်ပါ့မလဲ”

ချန်ရှာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးကျူးက ရှိလှချမ်းကို အရှုံးပေးတဲ့သဘော

ရောက်မသွားဘူးလား”

ကျူးစွေလုံး ခေါင်းကုပ်လိုက်သည်။

“ပြဿနာ ဒါပဲ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အခုကျုပ်ပြောတဲ့ သူ့

အကြောင်းတွေကို သူက မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းနေတာပဲ”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၃၉

ချန်ရှာ သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့်...

“အစ်ကိုကြီးကျူး ပြောချင်တာက ဒီမကောင်းတဲ့လုပ်ငန်းတွေကို ရှိလှချမ်းက လုပ်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းတယ်၊ ဒီလို မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျူးစွေလုံးက...

“ဟုတ်တယ်၊ သူက မြောင်ငြင်းလိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ကာကွယ်ရေးစရိတ်မပေးတော့ဘူး”

ချန်ရှာက...

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

ကျူးစွေလုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆိုင်သုံးဆိုင် မီးလောင်သွားတယ်”

ချန်ရှာက...

“အင်း...ဘယ်သူ့လက်ချက်ဆိုတာ သိပေမယ့် စွပ်စွဲလို့မရဘူး မဟုတ်လား”

ကျူးစွေလုံးက...

“နောက်တော့ ကျုပ်လည်း စကားနည်းရန်စဖြစ်အောင် ကာကွယ်ရေးစရိတ် ပေးလိုက်တယ်”

ဟု ရှင်းပြလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသော ဝမ်းတချင်းက

ရောက် ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးကျူးက သူ့ကို လူဆိုးလူမိုက်တစ်ယောက်လို့ သဘောထားတာကိုး၊ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့အခုအကြံအစည်ကို မရိပ်မိတာပေါ့”

ကျူးစွေလုံးက ဝမ်းတချင်းအားကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အခုလောက်အထိ အတင့်ရဲလာမယ်မှန်းသိရင် ကျုပ်ဘယ်နေမလဲ၊ တစ်ခါတည်း နောင်တရအောင် သင်ခန်းစာတွေ ပေးလိုက်မှာပေါ့”

ဝမ်းတချင်းက တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့်...

“ဪ...အစ်ကိုကြီးကျူးက မိတ်ဆွေဆီ ဖိတ်စာပို့တယ်လို့ ကြားလိုက်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျူးစွေလုံး မပြောမီ ချန်ရှက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်...အစ်ကိုကြီးကျူးက ဖိတ်စာပို့လို့သာ ငါဒီကို ရောက်လာတာပေါ့”

ဝမ်းတချင်းကပြုံးလျက်...

“ဒါဖြင့် တခြားလူတွေ မတွေ့ပါလား”

ချန်ရှက...

“ဖိတ်စာမရလို့လား၊ မိတ်ဆွေမပီသလို့လား”

ကျူးစွေလုံးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

“အင်း...ကျုပ်ကတော့ အားကိုးတကြီးနဲ့ဖိတ်လိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက စဉ်းစားနေ၏။

“အင်း...သံသယရှိစရာပဲ”

ကျူးစွေလုံးက...

“ကျုပ်ဖိတ်စာ သုံးဆယ့်ခြောက်စောင် ပို့လိုက်တာ၊ အခု

မင်းတို့နဲ့ တာလီကျားသုံးဖော်ပဲ ရောက်လာတယ်၊ ဒါဆို...”

ဟု စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွားသည်။

ချန်ရှ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဒါဆို ဖိတ်စာ သုံးဆယ့်လေးစောင် ပျောက်နေပြီပေါ့”

ဝမ်းတချင်းက တွေးတွေးဆဆဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“ကျန်တဲ့သုံးဆယ်လေးယောက်က မိတ်ဆွေပီသရင် တော့

သူတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာကို ဘယ်သူမှ မှန်အောင်ပြောနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

ဝမ်းတချင်း၏စကားကြောင့် ကျူးစွေလုံးသည် စိတ်ရှုပ်သွား

ဟန်ဖြင့်...

“မင်းဆိုလိုတာက ဖိတ်စာရတဲ့လူတွေ ကျုပ်ဆီမလာနိုင်

အောင် လုပ်ကြံခံရပြီပေါ့”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းတချင်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ပိုလွယ်တဲ့နည်းက ဖိတ်စာပို့တဲ့လူကို လုပ်ကြံရင်လည်း

၁၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အစ်ကိုကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေတွေဆီ ဖိတ်စာမရောက်နိုင်ပါဘူး”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ချန်ရှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်တယ်၊ ဖိတ်စာပို့တဲ့လူက ဖိတ်စာမပို့ရင်လည်း
 အစ်ကိုကြီးကျူးရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဒီကိုမလာနိုင်ဘူးပေါ့”
 ရုတ်တရက်...
 “ဖျောင်း...ဖျောင်း...ဖျောင်း”
 ကျူးစွေလုံးသည် ထိုင်ရာမှထကာ လက်ခုပ်သုံးချက်တီး
 လိုက်သည်။
 လက်ခုပ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်း အိမ်
 ထိန်းကြီး ဝင်လာသည်။
 အိမ်ထိန်းကြီးက ကျူးစွေလုံးအား ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...
 “အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ကျူးစွေလုံးသည် အိမ်ထိန်းကြီးအား ကြည့်လိုက်သည်။
 “အိမ်ထိန်းကြီး...ဖိတ်စာပို့တဲ့လူတွေ ဘယ်သူပြန်ရောက်
 မရောက်ဆိုတာ စစ်ဆေးပါ”
 “ကောင်းပါပြီ သခင်ကြီး”
 အိမ်ထိန်းကြီးသည် ပြောပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှ ပြန်လည်ထွက်
 ခွာသွားသည်။ မကြာပါချေ။
 ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၄၃

သူနှင့်အတူ လူနှစ်ယောက် ပါလာသည်။
 ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ တာလိကျားသုံးဖော်နှင့် ချန်ရှတို့ထံ
 သို့ဖိတ်စာလာပို့ခဲ့သောလူများပင် ဖြစ်သည်။
 ကျန်လူသုံးဆယ့်လေးယောက် ပြန်လည်မရောက်ရှိသေး
 ကြောင်း အိမ်ထိန်းကြီးက တင်ပြလာသည်။
 ကျူးစွေလုံးက ရယ်မောကာ...
 “ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေက မိတ်ဆွေပီသပါတယ်၊ သူတို့က
 ဖိတ်စာမရလိုပါ”
 ဟု ဝမ်းတချင်းတို့ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။
 ဝမ်းတချင်းနှင့်ချန်ရှတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
 ကာ ဘာမှမပြောကြပါ။
 ကျူးစွေလုံးသည် အိမ်ထိန်းကြီးဘက်လှည့်ကာ...
 “ဖိတ်စာသွားပို့တဲ့ သုံးဆယ့်လေးယောက်အတွက် မနက်
 ဖြန် သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ စီစဉ်ပါ”
 ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။ အိမ်ထိန်းကြီး ဦးညွှတ်လိုက်သည်။
 “အမိန့်အတိုင်းပါ သခင်ကြီး”
 ကျူးစွေလုံးက လက်တစ်ဘက်ငဲ့ယမ်းလိုက်သည်။
 “သွားလို့ရပြီ”
 ထို့နောက် အိမ်ထိန်းကြီးနှင့် စာပို့သူနှစ်ဦးတို့သည် ဧည့်
 ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ကျောက်စိမ်းဂေဟာ

သုံးရက်...။

သုံးရက်တိတိ ရွာသွန်းသောမိုးသည် ယနေ့ညနေပိုင်း၌
စဲသွားပြီဖြစ်သည်။

မိုးစဲပြီး တဖြည်းဖြည်း မိုးတိတ်သွားသည်။

မိုးတိတ်သည်နှင့် တပြိုင်နက်တည်း ဆည်းဆာ၏အရောင်
သည် ကျောက်စိမ်းကန်ဝန်းကျင်ကို လှပစေရန် ဖန်တီးလာလေ
သည်။

မိုးရွာသွန်းခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျောက်စိမ်းကန်ဝန်းကျင်၌ သန့်
ရှင်းနေသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း အမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင်ပင် ကျောက်
စိမ်းကန်သည် သာယာနေ၏။

ထိုပြင်...

ကျောက်စိမ်းကန်ပေါ်မှ သက်တန့်တံတားကြောင့်
ကျောက်စိမ်းကန်၏လှပမှုသည် စာဆိုရှင်များ လက်မှိုင့်ချရမည်ဖြစ်
သည်။

ထိုကျောက်စိမ်းကန်အနီးတွင် ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ခြံ
ဝင်းတစ်ခုရှိသည်။

ကျောက်စိမ်းကန်အား အစွဲပြု၍ ထိုခြံဝင်းကိုကျောက်စိမ်း
ဂေဟာဟု လူအများကခေါ်ကြသည်။

ကြာသော် ထိုခြံဝင်း၌ ကျောက်စိမ်းဂေဟာဟူသော စာ
တမ်းကို အဝင်တံခါးမကြီး၏ နဖူးစည်း၌ ရေးထိုးလာ၏။

ထိုကျောက်စိမ်းဂေဟာဟူသော အမည်ရှိ ခြံဝင်းအတွင်း၌
အဆောက်အအုံပေါင်းများစွာ ရှိပါသည်။

ထိုအဆောက်အအုံများအနက် အဆောက်အအုံတစ်ခုသည်
သီးခြားတည်ရှိနေ၏။

ထိုအဆောက်အအုံသည် ဤကျောက်စိမ်းဂေဟာ၏အရှင်
သခင် အနားယူသော သီးခြားနေရာဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ဤအဆောက်အအုံ၌ ကျောက်စိမ်းဂေဟာ၏
အရှင်သခင်သည် အနားယူလျက်ရှိ၏။

သူသည် ဤအဆောက်အအုံ၌ အနားယူခြင်း၊ လေ

၁၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အောက်ငယ်သားများကို အမိန့်ပေးခြင်းစသည်တို့ ပြုလုပ်လေသည်။

သူသည် အလုပ်တစ်ခုလုပ်ရာ၌ အလွန်ဖွံ့ဖြိုးသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ သူသည် အလုပ်တစ်ခုကို ဆယ်ရက် ဆယ်ငါးရက်ခန့် မရပ်မနားဘဲ ဆက်တိုက်လုပ်ကိုင်တတ်လေသည်။
အလုပ်တစ်ခုကို မဖြစ်မချင်း ဇွဲလျော့ခြင်းမရှိပါ။
သို့ဖြစ်၍လည်း သူ့လုပ်ငန်းတိုင်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။
ထို့ပြင်...

သူသည် အလုပ်တစ်ခုကို မစမီ ထိုအလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များကို အရင်စုဆောင်းလေသည်။
တွေ့ကြုံမည့် အခက်အခဲများကို တွေးဆရှာဖွေ၏။
ထိုအခက်အခဲများကို ရှင်းနိုင်သည့် နည်းလမ်းကို ကြံဆခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ထိုလုပ်ငန်း မဖြစ်မြောက် မအောင်မြင်လျှင် အရှုံးနှင့် နောက်မဆုတ်ရစေရန် ကြိုတင်တွက်ချက်ထားသည်။
ထိုသို့ ဖွံ့ဖြိုးမှု၊ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုကြောင့် သူ့ကို လူတိုင်းက လေးစားကြ၏။

မိတ်ဆွေအချို့သည် သူ၏အမည်ရှိလူချွမ်းကို မခေါ်ဘဲ ကျောက်စိမ်းဂေဟာသခင်ကြီးဟုသာ ခေါ်ဝေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၄၇

ရှိလူချွမ်း...။

မိတ်ဆွေတစ်ချို့က ကျောက်စိမ်းဂေဟာသခင်ကြီးဟု ခေါ်ကြသည်။

မည်သို့ခေါ်ဝေါ်သည်ဖြစ်ပါစေ၊ ရှိလူချွမ်းသည် ဂရုစိုက်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

သူသည် မိမိ၏လုပ်ငန်းကိုသာ ဂရုစိုက်ဖြင့် ဆောင်ရွက်သူဖြစ်သည်။

ပြီးလျှင်...

သူသည် ပန်းချီကို ဝါသနာထုံ၏။

ပန်းချီနှင့်ပတ်သက်၍လည်း အထူးလေ့လာမှုရှိခဲ့ပေသည်။

ပန်းချီကိုကြည့်၍ ခံစားတတ်မှုရှိသည်။

သို့သော်...

သူ ပန်းချီရေးဆွဲသည်ကို မည်သူမျှ မတွေ့မြင်ဖူးပါချေ။

သူသည် ပန်းချီသာမက ဂီတကိုလည်း ဝါသနာထုံသည်။

ရှေးခေတ် သီချင်းကြီးသီချင်းခန့်များမှစ၍ ယနေ့ခေတ်စားသော သီချင်းများအထိ စိတ်ဝင်စားစွာလေ့လာ၏။

ဂီတမိတ်ဆွေများကြား၌ ဂီတဝေဖန်မှုများ မှန်ကန်စွာ ပြောဆိုနိုင်သည်။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ သူ၏သီချင်းညည်းညူသံကို ကြားဖူးသည်ဟု မည်သူကမျှ မပြောနိုင်ချေ။

ထို့ပြင်...

၁၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူ၏ညွှန်ခန်းထဲ၌ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို အသင့်တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

ထိုသို့သော ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သင်သည် ရှိလှချမ်းကို အနိုင်ယူနိုင်လောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

အကြောင်းမှာ....

ရှိလှချမ်းသည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ခွဲခြားတတ်၏။

ထို့ပြင် သင်ငေးဝိုင်သွားအောင်ပင် ထိုရှေးဟောင်းပစ္စည်း၏ ရာဇဝင် အစဉ်အဆက်ကို ပြောပြပေလိမ့်မည်။

သင်သည် ရှိလှချမ်းနှင့်အတူ လက်ဘက်ရည်သောက်ခွင့်ကြိုသည်ဆိုပါစို့။

သူသည် သင့်အား လက်ဘက်ခြောက်အမျိုးပေါင်း မည်ရွေ့မည်မျှရှိကြောင်း လက်ဘက်ခြောက်အကောင်း အညံ့ကို ဝေဖန်ပြုလုပ်ပြပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ သင်သည် ရှိလှချမ်းနှင့် စကားစပ်မိ၍ သိုင်းလောကအကြောင်း ပြောသည် ဆိုပါစို့။

သူသည် သင့်အား သိုင်းလောက၏ နောက်ဆုံးသတင်းကို သင့်အား ဝေဖန်ပြပေလိမ့်မည်။

ထို့ပြင်...

သူသည် လျှို့ဝှက်သော လက်နက်ပညာရပ်များ ဆယ့်ရှစ်ရပ်ကို တတ်ကျွမ်းကြောင်း အချိန်အားရပါက လက်တွေ့ပြသမည့်အ

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၄၉

ကြောင်း ပြောပေလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင် ဆိုပါစေ...

မိမိသည် ရှောင်လင်ကျောင်းသားဖြစ်သည်ဟု မိတ်ဆွေများကို ရှိလှချမ်းက ပြောပြခဲ့ပေသည်။

အားလပ်၍ သိုင်းလေ့ကျင့်ရာ၌လည်း ရှောင်လင်သိုင်းကွက်များကိုသာ လေ့ကျင့်နေကြောင်း မိတ်ဆွေတချို့က တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသည်။

အထူးသဖြင့် ရှိလှချမ်းသည် သူ၏မိတ်ဆွေများကို အမြဲတမ်းစကားတစ်ခွန်း ပြောလေ့ရှိသည်။

ထိုစကားမှာ...

“လူသားတစ်ယောက်လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်အားလုံးသည် ထိုလူ၏လက်နှစ်ဘက်ထဲ၌ရှိသည်”

ဟူသောစကားပင် မဟုတ်ပါလား။

၁၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လူသားတစ်ယောက် စွမ်းဆောင်နိုင်သော အလုပ်အားလုံး
သည် ထိုလူသား၏လက်နှစ်ဘက်၌ရှိသည်။

လောက၌ မလုပ်နိုင်သောအလုပ် မရှိပါ။

မလုပ်သင့်သော အလုပ်သာ ရှိ၏။

ရှိလှချမ်းသည် သူ၏စကားအတိုင်း အလုပ်အားလုံးသည်
သူ၏လက်နှစ်ဘက်၌ရှိသည်။

သူသည် ပန်းချီကို ဝေဖန်တတ်၏။

သူသည် ဂီတကို ဝေဖန်တတ်၏။

သူသည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းကို စိတ်ဝင်စားသည်။

သူသည် လက်ဘက်ခြောက် အကောင်းအညံ့ခွဲတတ်၏။

သို့သော်...

သူသည် သူ၏လက်နှစ်ဘက်ထဲမှ အလုပ်များကိုမူ အဆိုး
အကောင်းဝေဖန်ခြင်း၊ စိစစ်ခြင်း၊ ခွဲခြားခြင်းမပြုပါ။

ဤသည်မှာ သူ၏ဓန္ဒာကိုယ်ထဲ၌ ကိန်းအောင်းလျက်ရှိ
သော ဝိုးတစ်မျိုးကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ထိုဝိုးသည် မိမိ၏အကျိုးစီးပွားကိုသာ ကြည့်တတ်သော
အတ္တလွန်ကံသည့်ဝိုးပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူ၏လက်နှစ်ဘက်နှင့် လုပ်နိုင်သော အလုပ်များသည်
သူ၏အကျိုးစီးပွားကိုသာကြည့်သော် အလုပ်များဖြစ်လာသည် မ
ဟုတ်ပါလား။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၅၁

အပေါင်ဆိုင်မှစာရေးသည် အပေါင်ခံပစ္စည်းကို လေ့လာရာ
၌ မိမိအတွက် ရာခိုင်နှုန်းမည်မျှ အကျိုးအမြတ်ရမည်ကို တွက်ချက်
သကဲ့သို့ ရှိလှချမ်းသည်လည်း မိတ်ဆွေများကို ပေါင်းသင်းရာ၌
အပေါင်ဆိုင်စာရေးနှင့် တသဘောတည်းဖြစ်၏။

ရှိလှချမ်းသည် မိမိ၏ပြိုင်ဘက်အချို့ကို လုပ်ကြံခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ရှိလှချမ်းသည် ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း အလုပ်တစ်
ခုကိုလေ့လာပြီး ဇွဲဖြင့်လုပ်ကိုင်တတ်သည့်အပြင် ပရိယာယ်ကြွယ်
ဝသဖြင့် မည်သူမျှ ရှိလှချမ်းကို ယိုးစွပ်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့်...

သူ၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသူများသည် သူ၏ကောက်
ကျစ်ယုတ်မာမှုကို တခြားလူအား ပြန်လည်မပြောနိုင်လောက်အောင်
ပင် အလွန်နောက်ကျမှ သိခွင့်ရခဲ့သည်။

ထိုသို့ သိခွင့်ရပြီးသည်နှင့် ထိုလူသည် လူ့လောကထဲမှ
အပြီးအပိုင် ထွက်သွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ပြင်...

သူ၏ဟန်အမူအရာသည် လွန်စွာသိမ်မွေ့နူးညံ့လေသည်။

အနုပညာသမားတစ်ဦးပင်လျှင် ရှိလှချမ်းလောက် သိမ်မွေ့
နူးညံ့မှုရှိမည် မဟုတ်ချေ။

သို့ဖြစ်၍လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိလှချမ်း
ဤမျှ ရက်စက်ကောက်ကျစ်ယုတ်မာလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ကြချေ။

ရှိလှချမ်းကို ပေါင်းသင်းနေသော မိတ်ဆွေများသည် အ

၁၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လွန်အန္တရာယ် များပြားသော ချောက်ကမ်းပါးတွင် လမ်းလျှောက်
ရသကဲ့သို့ ရှိနေကြောင်းကို မည်သူမျှမသိကြချေ။

သို့သော်...

ရှိလှချွမ်းသည် အမှားတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်မိ၏။

ထိုအမှားကြောင့် သူသည် ကောက်ကျစ်ရက်စက်သူ၊ ကိုယ်

ကျိုးစီးပွားကိုသာ ကြည့်တတ်သူဟု ပေါ်လွင်လာသည်။

ထိုအမှားသည် အခြားမဟုတ်ပါ။

ကျူးစွေလုံး၏ကိစ္စပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၅၃

သတင်း

ကျောက်စိမ်းဂေဟာ...။

ကျောက်စိမ်းရေကန်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသော အ
ဆောက်အုံ။

ထိုအဆောက်အုံ၏ အပေါ်ထပ် လသာဆောင်၌ အမျိုး
သမီးတစ်ဦး ရပ်နေ၏။

သူမသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို သေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထား
သည်။

ငယ်ရွယ်နုပျို၍လှပသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူမသည် တခြားသူမဟုတ်ပါ။

ရှိလှချွမ်း၏ တတိမြောက်ဇနီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

၁၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူမသည် ရေကန်ဘက်သို့ ငေးကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။

သူမ၏မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ညှိုးငယ်နေပေ၏။

သူမ၏အနီး၌ ရှိလှချမ်း ရပ်နေ၏။

ရှိလှချမ်းသည် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

စိတ်ပျိုကိုယ်နုဆိုစကားကဲ့သို့ ငါးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း အရွယ်တင်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူ၏မိတ်ဆွေများက သူ၏အသက်ကို လေးဆယ်ဝန်းကျင် ထက်ပို၍ မည်သူမျှ မခန့်မှန်းကြချေ။

အသက်အရွယ် ငါးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း ရှိလှချမ်း၏ဦးခေါင်း၌ ဆံပင်ဖြူတစ်ပင်တစ်လေမျှ မတွေ့ရချေ။

သူသည် မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်း၏။

အဝတ်အစားများကို အစဉ်သေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပေသည်။

စကားပြော သိမ်မွေ့၏။

အားလုံးခြံ့၍ဆိုလျှင် သူ၏ကိုယ်နှုတ်အမူအရာသည် ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းတစ်ဦး၏ အင်္ဂါရပ်နှင့်ပြည့်စုံနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း...

သို့ဖြစ်၍လည်း...

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၅၅

သူ၏အတွင်းစိတ်သဏ္ဌာန်ကို မည်သူမျှ သရုပ်ခွဲမရခြင်းပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ရှိလှချမ်းသည် ကန်ရေပြင်ပေါ်သို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

မိန်းကလေးသည်လည်း စကားတစ်ခွန်းမျှမဆိုပဲ ကန်ရေပြင်ကိုသာ ငေးကြည့်နေ၏။

ထိုစဉ်...

ရှိလှချမ်း၏မျက်နှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်ပြီး...

“လက်ဘက်ရည်အိုး ဆူနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှိလှချမ်းအနီးမှ မိန်းကလေးသည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

“အို...ဟုတ်ပါရဲ့”

ရေရွတ်ရင်း ကပျာကယာ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

ထို့နောက်...

စားပွဲပေါ်မှ မီးသွေးမီးဖို အသေးစားအပေါ်တွင် တင်ထားသော လက်ဘက်ရည်အိုးကို အောက်သို့ချလိုက်၏။

၁၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှိလှချမ်းက အခန်းထဲသို့ ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ...
 “လက်ဘက်ရည်အိုးကျိုတဲ့အခါ စိတ်ပါရတယ်၊ မင်းရဲ့စိတ်
 တွေ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ဘာတွေစဉ်းစားနေလို့လဲ”
 ဟဲ့ မေးလိုက်၏။
 မိန်းကလေး ကပျာကယာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...
 “ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး”
 ဟဲ့ ဖြေလိုက်သည်။
 သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရွံ့သော အရိပ်အယောင်များ
 ဖြစ်ပေါ်နေသည်။
 ထိုစဉ်...
 “ခြွင်း...ခြွင်း”
 ခေါင်းလောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
 ရှိလှချမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။
 ပြီးမှ လက်ခုပ် တစ်ချက်စီးလိုက်သည်။
 လက်ခုပ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် မိန်းကလေးတစ်
 ယောက် ဝင်လာသည်။
 မိန်းကလေးက ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...
 “အမိန့်ရှိပါ သခင်ကြီး”
 ရှိလှချမ်းက...
 “တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါ”
 ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၅၇

မိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ကောင်းပါပြီ သခင်ကြီး”
 ဟုပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။
 မကြာမီ...
 အခန်းထဲသို့ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်
 ယောက်ရောက်လာ၏။
 ထိုလူသည် ရှိလှချမ်းကို လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍ ဂါရဝပြု
 လိုက်သည်။
 ရှိလှချမ်းက ထိုလူကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ရင်း...
 “ဘာသတင်းထူးလို့လဲ”
 ဟု မေးလိုက်သည်။
 ထိုလူက...
 “ချန်ရှက လူငယ်တစ်ယောက်ကို သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းကို
 ခေါ်လာပါတယ်”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ရှိလှချမ်းက...
 “ချန်ရှ ဟုတ်လား”
 ထိုလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး”
 ရှိလှချမ်းက...
 “ချန်ရှက ဘယ်သူ့ကိုခေါ်လာတာလဲ”

၁၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ထပ်မေးလိုက်သည်။

ထိုလူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အဲဒီလူငယ်ဟာ ဘယ်သူဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ သခင်ကြီး ဒါပေမယ့် ဒီလူငယ်ဟာ ဉာဏ်ထက်မြက်ပြီး သိုင်းပညာထိပ်တန်းအဆင့်ရှိမယ် ထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ရှိလူချမ်း မွဲပြီးပြီးလိုက်သည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုထင်ရတာလဲ”

ထိုလူက...

“ဒီလူငယ်လည်း ရောက်လာရော ကျူးစွေလုံးဟာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာတာကို တွေ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့်ပါ သခင်ကြီး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှိလူချမ်းက...

“ဒါဖြင့် ဒီလူငယ်ဟာ ဘယ်သူဆိုတာ ဘာလို့စုံစမ်းမလာတာလဲ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ သူက လေသံထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့်...

“ကျွန်...ကျွန်တော စုံစမ်းလိုက်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရှိလူချမ်းက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (၁) ❖ ၁၅၉

“ဟား...ဟား...ဟား”

ရှိလူချမ်း၏ရယ်မောသံသည် အခန်းထဲ၌ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝတ်စုံနက် ထိတ်လန့်သွားသည်။

ရှိလူချမ်းက ဝတ်စုံနက်ကို စိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းက ဘယ်လိုစုံစမ်းမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝတ်စုံနက်က...

“ချန်ရှက ဘယ်ကိုတင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ စုံစမ်းရင် ဒီလူ ဘယ်သူဆိုတာ သိလာမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှိလူချမ်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“မင်း အတော်ညံ့တာပဲ၊ ဖိတ်စာပို့တဲ့လူ သုံးဆယ့်ခြောက်ယောက်လုံးကို မင်းမစည်းရုံးနိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝတ်စုံနက်က...

“နှစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော် မစည်းရုံးနိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ ခရီးထွက်သွားလို့ပါ”

ဟု ဖြေလိုက်၏။

ရှိလူချမ်းက...

“မင်းမစည်းရုံးနိုင်တဲ့လူ နှစ်ယောက်က တာလိကျားသုံး

၁၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဖော်နဲ့ ချန်ရှိတို့ကို ဖိတ်စာပို့တဲ့နှစ်ယောက်ပဲကွ”
 ဝတ်စုံနက် ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။
 ရှိလှချမ်းက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။
 “မင်း မစည်းရုံးနိုင်တာ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကဲ အခုလူငယ်
 ကို ဘယ်သူက ဖိတ်စာပို့လို့ ရောက်လာတာလဲ”
 ဟု မေးလိုက်၏။
 အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် ဘာမျှမပြောဘဲ တိတ်
 ဆိတ်နေ၏။
 ရှိလှချမ်းက အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား ကြည့်ကာ
 ပြုံးနေလိုက်သည်။
 သူ၏အပြုံးမှာ အလွန်ပင် လျှို့ဝှက်ပေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (၁) ❖ ၁၆၁

အခန်းထဲ၌ လူနှစ်ယောက် ရှိနေသည်။
 သို့သော် တိတ်ဆိတ်မှုက ကြီးစိုးနေ၏။
 ဝတ်စုံနက်သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့်ရှိလှချမ်းအား
 ကြည့်နေသည်။
 သူ၏အသွင်မှာ ကျားရှေ့ရောက်နေသော ယုန်သူငယ်ပမာ
 ဖြစ်သည်။
 ရှိလှချမ်း ပြုံးနေသည်။
 အတန်ကြာမှ...
 ရှိလှချမ်းသည် ထိုလူ၏ရှေ့သို့ ကတ္တီပါအိတ်ငယ်တစ်ခုကို
 ပစ်ချလိုက်ပြီး...
 “ပြန်တော့ မင်းကို မရိပ်မိအောင်လည်းနေ”
 ဟု ပြောလိုက်၏။
 ဝတ်စုံနက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် ဟိုလူငယ်ရဲ့ အကြောင်းကို စုံစမ်း...”
 ဝတ်စုံနက် စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားသည်။
 ရှိလှချမ်းက လက်ကာပြပြီး...
 “မလိုဘူး၊ မင်းသွားတော့”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ဝတ်စုံနက် ဘာမှထပ်မပြောတော့ပါ။
 ကတ္တီပါအိတ်ငယ်ကိုယူကာ ရှိလှချမ်းအား ဦးညွှတ်၍အခန်း
 ထဲမှထွက်သွားလေတော့သည်။

၁၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုလူ ထွက်သွားသည်အထိ ရှိလှချမ်းသည် မမှိတ်မသုန်
ကြည့်နေ၏။

မိမိ၏မြင်ကွင်းမှ ထိုလူ၏အရိပ် ပျောက်ကွယ်သွားသော
အခါ လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။

အခန်းထဲသို့ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်ရောက်
လာသည်။

မိန်းကလေးက ရှိလှချမ်းအား ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

ရှိလှချမ်းက...

“မြေခွေးရှားကို လွှတ်လိုက်စမ်း”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေး ခေါင်းဆတ်ခနဲ ညှိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ရှိလှချမ်းက လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက အလျင်အမြန်ပင် အခန်းထဲမှ
ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၆၃

အမိန့်နာခံသောမြေခွေး

မြေခွေး...။

သတ္တဝါတစ်ကောင် မဟုတ်ပါ။

လူတစ်ယောက်၏နာမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...

ထိုလူ၏မိခင်သည် ထိုလူကို ဤသို့သတ္တဝါတစ်ကောင်၏
အမည်ကို ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုလူ၏အမည်သည် ရှိရပေလိမ့်မည် မ
ဟုတ်ပါလား။

ထိုလူ၏အမည်ရင်းကို သိသူအလွန်နည်း၏။

လက်ချိုးရေတွက်၍ ရသည်။

၁၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူ၏အမည်ရင်းကို သိသူများထံ၌ ရှိလူချွမ်းလည်း ပါဝင်သည်။

သို့ရာတွင်...
တစ်ခါတစ်ရံ၌ သူကိုယ်တိုင်ပင် သူ၏အမည်ရင်းကို မေ့နေတတ်သည်။

အကြောင်းမှာ...
လူတိုင်းက သူ့အား အမည်အပြည့်အစုံမခေါ်ဘဲ အမျိုးအနွယ် 'ရှား' ဟုသာ ခေါ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အား သိုင်းလောကသားများက 'မြေခွေးရှား' ဟုသာ ခေါ်တွင်နေတော့သည်။

သူသည် အလွန်စကားနည်းသူဖြစ်၏။
သူ စကားပြောလျှင်လည်း မည်သူမျှ နားမလည်ကြပါ။
သူ၏စကားကို ရှိလူချွမ်းတစ်ယောက်သာ နားလည်ပေသည်။

သူ၏စကားဝဲပုံကိုကြည့်ကာ တစ်ချို့က သူသည် မွန်ဂိုနွယ်ဖွားဟုပြောကြ၏။

တစ်ချို့က နယ်စပ်မှ ဆားဆူမျိုးဟုထင်သည်။

တစ်ချို့က တိဗက်ကပြားဟု ဆိုသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ...

သူ၏စစ်မြစ်ကို မည်သူမျှ တိတိကျကျ မသိကြချေ။

သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိပါ။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၆၅

သို့သော်....

သူသည် လူတစ်ဦးကိုတော့ သေလောက်အောင် ကြောက်ရွံ့၏။

မြေခွေးရှားအား သိုင်းလောကသား အတော်များများ ကြောက်ရွံ့ရသည်။

သူတွင်မက သူ၏မိခင်သည်လည်း အနက်ရောင်ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...

မြေခွေးရှားသည် မည်သူ့ကိုကြောက်ရွံ့နေရပါသနည်း။

မြေခွေးရှား ကြောက်ရွံ့သောသူမှာ ရှိလူချွမ်းပင်မဟုတ်ပါ

လား။

၁၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လေပြည်လေညင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။
 မွေးကြိုင်သော ပန်းရနံ့များ လွင့်ပျံ့လာ၏။
 ရောင်စုံပန်းများ ဖူးပွင့်နေသည့် ပန်းပင်ကလေးများသည်
 ယိမ်းသမများအလား လေယူရာတညီတညာတည်း ယိမ်းနွဲ့သွားကြ
 သည်။
 ကန်ရေပြင်ထက်သို့ မျက်နှာမူထားသော အဆောက်အအုံ
 ၏လေသာဆောင်တွင် ရှိလူချွမ်း မတ်တတ်ရပ်နေ၏။
 သူ၏မျက်နှာမှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။
 သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် တွေးနေဟန်
 တူသည်။
 ထိုစဉ်...
 “သခင်ကြီး မြေခွေးရှား ရောက်လာပါပြီ”
 မိန်းကလေးတစ်ဦးက လာရောက်သတင်းပို့လေသည်။
 ရှိလူချွမ်း၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်လာ
 သည်။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း...
 “ကောင်းပြီ...ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေခိုင်းလိုက်၊ ကျုပ်လာ
 ခဲ့မယ်”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၆၇

ဧည့်ခန်းထဲ၌ မြေခွေးရှား ရှိနေ၏။
 သူသည် ထုံးစံအတိုင်း ဒူးထောက်၍ ရှိလူချွမ်းပေးမည့်
 အမိန့်အား စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။
 သူ၏ပုံသဏ္ဌာန်သည် မြေခွေးတစ်ကောင်ထက် ရိုင်းစိုင်း
 သော ဝံပုလွေတစ်ကောင်နှင့်ပင် ပို၍တူနေ၏။
 မြေခွေးရှားသည် ရှိလူချွမ်း၏ ကိုယ်ရံတော်ဟု ဆိုရပေလိမ့်
 မည်။
 အကြောင်းမှာ...
 ရှိလူချွမ်း ဘယ်သွားသွား မြေခွေးရှားသည် ရှိလူချွမ်းနှင့်
 မလှမ်းမကမ်းတွင် အမြဲတစေ ရှိနေတတ်သူဖြစ်သည်။
 မြေခွေးရှားသည် ရှိလူချွမ်း၏အရိပ်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။
 ရှိလူချွမ်းသည် ထိုအရိပ်ကို သူသွားလေရာနေရာ အနှံ့အ
 ပြားသို့ ခေါ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။
 သို့သော်...
 မြေခွေးရှားသည် ရှိလူချွမ်း၏ အရိပ်ဖြစ်သော်လည်း ရှိလူ
 ချွမ်း၏အရိပ်သည် မြေခွေးရှား အမြဲမဖြစ်ခဲ့ပါ။
 ယခု...
 ရှိလူချွမ်းသည် မိမိ၏အမိန့်ကို နာခံရန် အသင့်ရှိနေသော
 မြေခွေးရှားကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...
 “မြေခွေးရှား”
 ဟုခေါ်လိုက်သည်။

၁၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မြေခွေးရှား ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အမိန့်ရှိပါ”

ရှိလုချမ်းက ပြုံး၍...

“ငါတို့ အခုဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မြေခွေးရှား ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်မသိဘူးဆိုတာထက် ကျုပ်ကို ဘာခိုင်းမယ်၊ ကျုပ်
ဘာလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာပဲ အမိန့်ပေးပါ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

မြေခွေးရှား၏စကားအား သဘောကျစွာဖြင့် ရှိလုချမ်းက
အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်သည်။အတန်ကြာမှ ရှိလုချမ်းက ရယ်မောခြင်းကိုရပ်ကာ မြေခွေး
ရှားကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ...ကျုပ် မင်းကို အရေးတကြီးပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စောစောကပဲ သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းက လာသတင်းပို့တယ်”

မြေခွေးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ
သည်။

ရှိလုချမ်းက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ချန်ရှာဆိုတဲ့လူဟာ သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းကို လူငယ်တစ်
ယောက် ခေါ်လာတယ်တဲ့”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၆၉

မြေခွေးရှား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ရှိလုချမ်း မြေခွေးရှားကို ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာမှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။

တစ်စုံတစ်ခုအား အလေးအနက် တွေးတောနေဟန်ရှိ
သည်။

ပြီးမှ...

“ကျူးစွေလုံးဟာ အဲဒီလူငယ်ကို အတော်အားထားနေသ
တဲ့၊ ဒီတော့...”

မြေခွေးရှား ဘာမှမပြောချေ။

သူသည် ရှိလုချမ်း ပြောလာမည့်စကားကိုသာ နားစွင့်နေ
သည်။

ရှိလုချမ်းက...

“ဒီတော့ သူတို့ ဘာလုပ်မယ်လို့ မင်းထင်သလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မြေခွေးရှားက ကောက်ကျစ်စွာပြုံးရင်း...

“သူတို့ လှုပ်ရှားတော့မှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှိလုချမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါဆို”

၁၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သူတို့မှာ အချိန်သုံးရက်ပဲရှိတယ်၊ ဒီတော့ အချိန်တိုတိုနဲ့ လှုပ်ရှားရမယ်”

ရှိလုချမ်းသည် မြေခွေးရှားကို ပြုံးပြရင်း ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကဲ မြေခွေးရှား မင်းအနေနဲ့ဆိုရင် ပထမဆုံးဘာလုပ်သင့်သလဲ”

မြေခွေးရှားက ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏ ကောက်ကျစ်သော အပြုံးမျိုးဖြင့်ပြုံးရင်း...

“သခင်ကြီးရဲ့ နေရာကို ကျွမ်းကျင်တဲ့လူမျိုးကိုရှာမယ်၊ ဒါမှ သူတို့အတွက် ဝင်လမ်းထွက်လမ်း စီစဉ်နိုင်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှိလုချမ်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် အားရပါးရ ရယ်မောပြီး...

“ဟုတ်ပြီ ဒီတော့ သူကဘယ်နည်းနဲ့ မင်းခုနကပြောတဲ့ လူစားမျိုးကို ရှာမလဲ”

မြေခွေးရှားက လက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြလိုက်သည်။

“သူတို့က နည်းလမ်းနှစ်မျိုးကိုပဲ သုံးနိုင်ပါတယ်”

ရှိလုချမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ ဆက်ပြောပါ”

မြေခွေးရှားက...

“သူတို့ဟာ ငွေပေးစည်းရုံးတဲ့နည်းနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တဲ့နည်းပဲ

သုံးမှာ”

မျက်နှာဝံ့ရှင် (ပ) ❖ ၁၇၁

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှိလုချမ်းသည် မြေခွေးရှား၏စကားကြောင့် စိတ်ဝင်စားလာသည်။

မြေခွေးရှားအား ပြုံးပြရင်း...

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့ နည်းလမ်းရှိသေးလား”

မြေခွေးရှားက ဦးခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ရှိတယ်၊ သခင်ကြီးခြံက အလုပ်ပြုတ်တဲ့လူစားမျိုး”

ရှိလုချမ်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မင်း ကျူးချီဆိုတဲ့လူကို မှတ်မိလား”

မြေခွေးရှားက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“သည်မှာ စားဖိုမှူးလုပ်သွားတဲ့ကျူးချီ မဟုတ်လား၊ သူ့သမီးက အတော်လှတယ်လေ”

ရှိလုချမ်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဆီမှာ သုံးနှစ်ကျော်ကျော် အလုပ်လုပ်ပြီးမှ သူဟာ ကျူးစွေလုံးခြံမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့မှန်းသိလို့ အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်”

မြေခွေးရှားက...

“အခု သူက သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းမှာလား”

ရှိလုချမ်းက...

“မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်ကထုတ်ပစ်လိုက်တော့ သိုင်းတံခွန်ခြံကို မပြန်ဘဲ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စားဖိုမှူးဝင်လုပ်နေတယ်”

၁၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မြေခွေးရှားက....

“သည်နယ်တဝိုက်က စားသောက်ဆိုင်တွေမှာဆိုရင် စုံစမ်းရလွယ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှိလုချွမ်းက...

“အမြန်ဆုံး တွေ့အောင်ရှာပြီး...”

ဟုစကားကို ဆုံးအောင်မပြောဘဲ မိမိလည်ပင်းကို မိမိ၏ လက်ဖြင့် ကန့်လန့်ဖြတ်ဆွဲပြလိုက်၏။

မြေခွေးရှားက...

“သူ့ကို ချန်ရစ်တို့က အလျင်မတွေ့ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

ရှိလုချွမ်းက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး...

“ချန်ရစ်တို့က သူ့ကို အရင်မတွေ့စေရဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ အကောင်းဆုံးရေငုတ်သမားဖြစ်နေလို့ပဲ”

မြေခွေးရှားက....

“ဒါဆို သူက ကျူးလေထားတဲ့နေရာကို သိနေတယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

ရှိလုချွမ်းက...

“သူဟာ သည်ခြံထဲမှာ သုံးနှစ်ကျော်ကျော် အလုပ်လုပ်သွားတာပဲ၊ လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းချုပ်ထားရင် ဘယ်နေရာအကောင်းဆုံးဆိုတာ သူမသိဘဲ နေပါ့မလား”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၇၃

မြေခွေးရှားက ဦးခေါင်းညိတ်ကာ...

“ကောင်းပြီလေ၊ အမှားအယွင်းမရှိစေရဘူး၊ ဪတကယ်လို့ ကျူးစွေလုံးဘက်ကလူနဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့ရင် တစ်ခါတည်း ရှင်းခဲ့မယ်”

ရှိလုချွမ်းက လက်ကာပြရင်း..

“သွားမလုပ်နဲ့ အဓိကပစ်မှတ်ကို ထိပါစေ”

မြေခွေးရှားက အံ့သြဟန်ဖြင့်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှိလုချွမ်းက...

“သည်လူကို ကျူးစွေလုံးက တော်တော်အားထားတာ၊ ဒါကြောင့် အခြေအနေမဟန်ရင် အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့”

မြေခွေးရှား မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း..

“သည်လူက ဘယ်သူမို့လို့လဲ”

ရှိလုချွမ်းက ကောက်ကျစ်စွာပြုံးရင်း..

“ကျုပ်ထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင်တော့ သည်လူဟာ ဝမ်းတချင်းပဲဖြစ်ရမယ်”

ဟု ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

မြေခွေးရှားက ဦးခေါင်းခါယမ်းရင်း..

“သူက ဘယ်လောက်တော်လို့လဲ၊ ကျုပ်ရဲ့သိုင်းပညာက သူ့ကိုမူစရာမလိုပါဘူး”

ရှိလုချွမ်းက ရုတ်ခြည်း မြေခွေးအား စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

၁၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျုပ်က ကျုပ်ပြောသလိုလုပ်တာပဲ ကြိုက်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

မြေခွေးရှားက ဘာမှမပြောဘဲ အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ အခွင့်အခါပေး၍ ထိုဝမ်းတချင်းဆိုသူနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့ပါက ရှိလှချမ်းအတွက် ဝမ်းတချင်း၏ဦးခေါင်းကို မေတ္တာလက်ဆောင်ပေးလိုက်မည်ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်လေသည်။

ရှိလှချမ်းသည် မြေခွေးရှား၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ရင်း...

“အင်း...ကျူးချီကို အလုပ်က ထုတ်လိုက်ကတည်းက မရှင်းခဲ့မိတာ ငါ့အမှားပဲ”

ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်လေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (၁) ❖ ၁၇၅

ကျူးချီ...။

အသက်လေးဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သည်။

ဝဖိုင့်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်၏။

ဟင်းကောင်းကောင်းချက်တတ်သူတို့သည် များသော

အားဖြင့် လူဝကြီးများသာဖြစ်၏။

ဟင်းကောင်းကောင်းချက်တတ်ရန် ပထမဆုံးလိုအပ်သော

အရည်အချင်းသည် ဟင်းကောင်းကောင်းစားတတ်ဖို့ပင် ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ဟင်းကောင်းကောင်းချက်တတ်သော သူတို့

လူဝကြီးဖြစ်နေခြင်းမှာ မဆန်းပေ။

သူသည် ဟင်းချက်ပညာကို သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းစားဖို့မှူးထံ၌ သင်ယူခဲ့၏။

ပထမ၌ သူသည် စားဖို့မှူးတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် မရည်ရွယ်ပါ။

သူသည် ရံဖန်ရံခါ မိမိကိုယ်တိုင် ဟင်းကောင်းကောင်းချက် စားလိုသောဆန္ဒဖြင့် သင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော်....

ဟင်းချက်ပညာကို လက်တွေ့သင်ယူသောအခါ စိတ်ပါဝင်စားလာ၍ တစိုက်မတ်မတ် လေ့လာခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် သုံးနှစ်မပြည့်မီမှာပင် သူ၏ဝမ်းဗိုက်သည် ရှေ့သို့စူးထွက်လာ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူသည် လက်ရာကောင်းသော စားဖို့မှူး

၁၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မှူးတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

ထိုသို့ ဟင်းချက်ကောင်းကြောင်းကို သူ၏အရင်းနှီးဆုံး
မိတ်ဆွေတစ်ချို့သာ သိကြ၏။

ထို့နောက်...

သူသည် သူ၏မိန်းမနှင့်ကလေးကိုခေါ်ကာ သိုင်းတံခွန်ခြံ
ဝင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းမှ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် စားသောက်
ဆိုင်ပေါင်းများစွာတွင် စားဖိုမှူးအလုပ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏။

သူ၏လက်ရာသည် ထိပ်တန်းဖြစ်၍ နောက်ဆုံးတွင် ဆူး
ရှန်းမြို့၏ သူဌေးမင်းစားသောက်ဆိုင်၌ စားဖိုမှူး အလုပ်ရ၏။

ထိုအလုပ်ရပြီး တစ်နှစ်မပြည့်မီပင် သူသည် ရှိလှချမ်းနှင့်
ဆုံဆည်းခဲ့ရ၏။

ရှိလှချမ်းသည် ဤစားသောက်ဆိုင်သို့ မကြာခဏ လာ
ရောက်၏။

သူ၏စီးပွားရေးကိစ္စ၊ ဧည့်သည်များဧည့်ခံရန်ကိစ္စသည်
လူမှုရေးကိစ္စများကြောင့် ဤစားသောက်ဆိုင်ကို မကြာခဏရောက်
လာ၏။

ဤသို့သောနည်းဖြင့် ရှိလှချမ်းနှင့်ကျူးချီတို့ ဆုံကြခြင်းဖြစ်
သည်။

သူဌေးမင်းစားသောက်ဆိုင်၌ အလုပ်လုပ်၍ တစ်နှစ်ပြည့်
သောအခါ ကျူးချီသည် ရှိလှချမ်း၏စားဖိုမှူးအဖြစ် ကျောက်စိမ်း

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၇၇

ဂေါဟာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျူးချီသည် ရှိလှချမ်းထံမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ယခု
လုပ်ကိုင်ဖူးသော သူဌေးမင်းစားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာ၏။

သူ၏ဟင်းချက်ကောင်းသော အရည်အချင်းကြောင့်ပင် သူ
ကို စားဖိုမှူးအလုပ်ပြန်ခန့်၏။

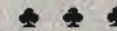
သူသည် ထိုစားသောက်ဆိုင်၌ တစ်နှစ်ခန့်အလုပ်လုပ်ကိုင်
ပြီးမှ သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းသို့ ပြန်ရန်စီစဉ်ထား၏။

ယခု...

သူဌေးမင်းစားသောက်ဆိုင်၌ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်
ပြည့်ရန် လပိုင်းမျှသာ လိုတော့သဖြင့် ကျူးချီသည် သိုင်းတံခွန်ခြံ
ဝင်းသို့ပြန်ရန်ပြင်ဆင်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရှိလှချမ်းသည် ကျူးချီအတွက် မြေခွေးရှားကို
လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍သာ ရှိလှချမ်းသည် ကျူးချီမှာ ထူးစွာလေးစားသည်
အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်မှန်းသိခဲ့လျှင်...

၁၇၈ ❖ တုန်းကြွယ်

ကျူးစွေလုံးက ရှိလှချမ်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည့်ပြိုင်ဘက် ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စသည် ရှိလှချမ်းထက် မနိမ့်ပါ။

သူက အစစအရာရာ ရှေ့နောက်ဆင်ခြင် စဉ်းစား၏။

သို့ဖြစ်၍ ရှိလှချမ်းသည် ကျူးစွေလုံးထက် ခြေတစ်လှမ်း အရ သာနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျူးချီသည် ရှိလှချမ်းထံ၌ အလုပ်လုပ်သော်လည်း ကျူး စွေလုံးနှင့် အဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့ချေ။

သို့ဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့ အခက်အခဲနှင့်ကြုံသည့်အခါ၌ ကျူးစွေ လုံးသည် ကျူးချီထံမှ အကူအညီတောင်းရန် စီစဉ်ထား၏။

သို့သော်...

ထိုအစီအစဉ်ကို မိမိကိုယ်တိုင်မှလွဲ၍ မည်သူ့ကိုမျှ ထုတ် ဖော်ပြောခြင်းမရှိသေးချေ။

အကြောင်းမှာ ထိုအချက်သည် သူ၏သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

သူ့အနေနှင့် ဤသတင်းမပေါက်ကြားရန် လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူ၏ခါး၌လည်း ဟင်းလှီးဓားတစ်ချောင်း ချိတ်ထား၏။

ထိုသို့ ဟင်းလှီးဓားကို အမြဲတမ်းဆောင်ထားသော အလေ့ မှာ ကျူးစွေလုံး၏သမီး ကျူးလေ၏သတင်းကို ကြားပြီးကတည်းက ဖြစ်၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၇၉

ကျူးလေကို ရှိလှချမ်း ဖမ်းထားသည့်သတင်းကို ကြားရ သောအခါ ကျူးချီသည် ဓားတစ်လက်ဆောင်ထားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်၏။

ကောင်းကင်၌ မိုးသားကင်းစင်နေသော်လည်း ငွေလဝန်းက နောက်ကျမှထွက်လာ၏။

လပြည့်ညမဟုတ်၍လည်း ငွေလဝန်းသည် ပိန်ချိုင့်ကာ ဝန်းကျင်အမှောင်ထုကို အလင်းရောင်အနည်းငယ်ဖြင့်သာ ဘက်ဖြိုင် အံတုနိုင်၏။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်ဖြစ်၍ မြို့မလမ်း၌ လူသူကင်းရှင်း နေ၏။ သုံးရက်နှင့်သုံးညလုံးလုံး မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းခဲ့၏။

မြို့မလမ်းပေါ်မှ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ရောင်းချသည့် လမ်း ဘေးဈေးသည်များ မထွက်ကြချေ။

သို့ဖြစ်၍ မြို့ထဲလမ်းမပေါ်၌ လူသူကင်းရှင်းနေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုစဉ် အမှောင်ရိပ်ထိုးကျနေသော လမ်းချိုးတစ်ခုအတွင်းမှ အလင်းရောင်ပေါ်လာ၏။

ထိုအလင်းရောင်သည် လမ်းမပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ထွက်လာ လေသည်။

၁၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တရွေ့ရွေ့နှင့် ရွေ့လျားလာသော အလင်းရောင်သည် မီးပုံးတစ်ခုမှ အလင်းရောင်ဖြစ်သည်။

ထိုမီးပုံးကို အဘိုးအိုတစ်ဦးက ကိုင်၍တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

အဘိုးအို၏တာဝန်မှာ မြို့ထဲလမ်းမပေါ် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်လျှောက်သွားရင်း အုန်းမောင်းခေါက်ရန်ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း အဘိုးအိုသည် အုန်းမောင်းဆယ့်နှစ်ချက်ကို ခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါင်..ဒေါင်..ဒေါင်”

အုန်းမောင်းခေါက်သံအဆုံးတွင် အဝေးမှ ခွေးအူသံပေါ်ထွက်လာ၏။

တိတ်ဆိတ်သောညဉ့် ပေါ်ထွက်လာသော ခွေးအူသံကြောင့် အဘိုးအို၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက်တုန်သွား၏။

ကြက်သီးမွေးညှင်း ထလာ၏။

ဤလိုအချိန်၌ မကောင်းဆိုးဝါးများ သွားလာလှုပ်ရှားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်..

သူ၏အနောက်ဘက်မှ လှုပ်ရှားသံကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၈၁

မြေခွေးရှားသည် အိမ်ခေါင်မိုးတစ်ခုပေါ်၌ ဝပ်နေ၏။

အုန်းမောင်းခေါက်သော အဘိုးအိုသည် မိမိဝပ်နေသော နေရာကို ဖြတ်ကျော်သွားသည်နှင့် မြေခွေးရှားသည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှခုန်ချကာ လမ်းတစ်ဘက်ရှိ အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

မိမိ၏လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အဘိုးအိုသည် နောက်သို့တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သော်လည်း မိမိကို ရှာမတွေ့ဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားသည်ကို မျက်စိတဆုံးကြည့်နေ၏။

ထို့နောက်...

မြေခွေးရှားသည် အမှောင်ရိပ်ကို အကာအကွယ်ပြု၍ ဆက်လက် လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

၁၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျူးချီသည် အိပ်ရာမှနိုးလာ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် ချွေးစေးများဖြင့်စိုရွှဲနေ၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ အလွန်တရာ နက်ရှိုင်းသောချောက်ထဲသို့

ဦးစောက်ရွမ်းပြန် ထိုးကျနေသည်ဟု မြင်မက်ခဲ့၏။

သူသည် အသက်ကို ပြင်းထန်စွာရှု၍ မိမိ၏ပတ်ဝန်းကျင်
ကိုဝေခွဲကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

အတန်ကြာအောင် ခုတင်ပေါ်၌ထိုင်ရင်း မိမိ၏စိတ်ကို
တည်ငြိမ်စေရန် ထိန်းသိမ်းလိုက်၏။

ပြီးမှ ခုတင်ပေါ်မှထကာ စားပွဲပေါ်မှ မှန်မီးအိမ်ကို မီးထွန်း
လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“ကျီ”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ အခန်းတံခါးရှက်သည် ညင်သာစွာ
ပွင့်လာ၏။

ထို့နောက်...

အပြင်ဘက်မှ ဖျော့တော့သော အလင်းရောင်အောက်တွင်
တံခါးဝ၌ ရပ်နေသော လူရိပ်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ပြင်ပမှ အေးစိမ့်သောလေက အခန်း
ထဲသို့တိုက်ခတ်လာ၏။

ထို့အပြင် အေးစိမ့်သော အန္တရာယ်၏ အငွေ့အသက်ကို

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၈၃

လည်း ကျူးချီ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူသည် တံခါးဝ၌ ရပ်နေသော လူရိပ်အသွင်သဏ္ဌာန်ကို
မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မိမိ၌မည်သို့သော အန္တရာယ်ကို
ကြုံတွေ့ရကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

မြေခွေးရှား၏ ရယ်မောသံသည် စူးရှကျယ်လောင်လှ၏။

ကျူးချီသည်သားလှီးစားကို လက်တွင်မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်၍ မိမိ
၏ခန္ဓာကိုယ်နောက်တွင် ကွယ်ဝှက်ထား၏။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ~~သူ~~နောက်ပစ်ထားသကဲ့သို့ ထင်
မှတ်ရ၏။

သူသည် အသံကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းရင်း...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

“မြေခွေးရှား”

“မင်းကို ဘယ်သူလွှတ်လိုက်တာလဲ”

မြေခွေးရှားက အဖြေမပေးချေ။

ကျူးချီက အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ရှိလူချွမ်း လွှတ်လိုက်တာလား”

မြေခွေးရှားက...

“ဟုတ်တယ်၊ ရှိလူချွမ်းက မင်းကို အလုပ်ကထုတ်ပစ်လိုက်
တာ မှားသွားတယ်လို့ပြောတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျူးချီက...

“ကျုပ် သူနဲ့နောက်ထပ် ဆက်ဆံဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး”

မြေခွေးရှားက...

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက နောက်ထပ် ဘယ်သူနဲ့မှ ဆက်ဆံဖို့အကြောင်းမရှိဘူး”

ထိုစဉ်...

“ဖေဖေ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပေါ်ထွက်လာ၏။

ကျူးချီသည် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ထိတ်လန့်ကာ...

“ပေဝါး”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်မိ၏။

မြေခွေးရှားက ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးရင်း...

“ပေဝါးတဲ့လား၊ သိပ်လှတာပဲ”

ကျူးချီက မြေခွေးရှားအား...

“ခွေးတိရစ္ဆာန်..မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဟုပြောလိုက်၏။

မြေခွေးရှားက အပြုံးမပျက်ဘဲ..

“စိတ်ချ ကျုပ် လက်ဖျားနဲ့မတို့ခင် သူတို့က ပေဝါးကို လက်

ဖျားနဲ့မတို့ပါဘူး”

ကျူးချီက အံ့ကိုကြိတ်ရင်း...

“မင်း လက်ဖျားနဲ့ ထိရဲထိကြည့်ပေါ့”

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၈၅

ဟုကြိမ်းမောင်းလိုက်၏။

မြေခွေးရှားက ရယ်မောကာ....

“မင်းက သိုင်းတံခွန်ခြံဝင်းကို ဘာမှာဦးမလဲ”

ဟု ခနိုးခနဲဖြင့် မေးလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ခုတင်နောက်မှ ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ပြေးထွက်သွား၏။

ကျူးချီက...

“ပေစန်းလျှံ..သတိထား”

ဟု လှမ်းအော်လိုက်၏။

ကျူးချီ၏စကားသံကြားသည်နှင့် ပြတင်းပေါက်မှ စက္ကူများကိုဖောက်၍ ဓားပါးလေးလက်သည် ပေစန်းလျှံအမည် ရှိသော အမျိုးသမီးထံသို့ လွင့်ပျံလာ၏။

ပေစန်းလျှံသည် ရုတ်ခြည်း ခန္ဓာကိုယ်ကို ယိမ်းနဲ့ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သဖြင့် ဓားပါးလေးလက်သည် အခန်းနံရံသို့ စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ပြတင်းပေါက်တံခါးကျိုးပဲ့သွားပြီး အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူနှစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ဓားကောက်ကိုယ်စီကိုင်ထားပြီး အခန်းထဲဝင်ရောက်သည်နှင့် တုန်ဆိုင်းမနေဘဲ ပေစန်းလျှံကို တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

၁၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပေစန်းလျှံသည် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့ကာ အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူနှစ်ယောက်၏တိုက်ကွက်များကို ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

မြေခွေးရှားသည် ပေစန်းလျှံထံသို့ လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်လိုက်သည်။

ကျူးချီသည် ပေစန်းလျှံကို အချိန်မီ သတိမပေးနိုင်သဖြင့် ခုတင်ဘေးမှစောင်ကို ဆွဲယူ၍မြေခွေးရှား၏လက်နက်ပုန်းများကို ကြားမှဖြတ်၍ဖယ်ထုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

တစ်ဆက်တည်း ထိုဝှမ်းစောင်ဖြင့် မိမိကို မှင်သက်ကြည့်နေသော မြေခွေးရှား၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ဖုံးအုပ်ချလိုက်လေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျူးချီသည် ဂုဏ်ထားသော သားလှီးစားဖြင့် မြေခွေးရှား၏ ရင်ဝသို့ ထိုးစိုက်ချလိုက်လေသည်။

သားလှီးစားသည် ဝှမ်းစောင်ကို ထိုးဖောက်ခဲ့သော်လည်း မြေခွေးရှားကို မထိခဲ့ချေ။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၈၇

မြေခွေးရှားသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျုံ့၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူသည် ဝှမ်းစောင်ကိုဖယ်ရှားလိုက်ပြီးခြေလက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“ဝုန်း”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ကျူးချီ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲသို့မြောက်တက်ကာ ခုတင်ပေါ်သို့ကျ၏။

ခုတင်လည်း ထက်ပိုင်းကျိုးသွား၏။

ကျူးချီသည် သစ်သားခုတင်မှ အပိုင်းအစများကို ဖယ်ရှား၍ ကပျာကယာ လူးလိမ့်ထလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

မိမိထံသို့ ဝင်ရောက်လာသော မြေခွေးရှားကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် မြေခွေးရှား၏ခြေထောက်တစ်ဘက် မြောက်တက်လာပြီး ကျူးချီ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ကန်လိုက်လေ၏။

ကျူးချီ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲသို့ မြောက်၍အခန်းနံရံနှင့်ဝင်ဆောင်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ကျလာ၏။

သို့ဖြစ်၍ နံရံကပ်စင်ပေါ်မှ အလှပန်းအိုးနှင့်စာအုပ်များ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျလာပြီး နံရံကပ်စင်လည်း အောက်သို့ပြုတ်ကျကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ကျိုးပဲ့ကြေမွသွားလေသည်။

ကျူးချီ၏မျက်လုံးထဲ၌ အနီ အစိမ်း အဝါ ရောင်စုံမြင်တွေ့

၁၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နေရသည်။

သူ၏နားနှစ်ဘက်မှလည်း လေတဟူးဟူး ထွက်နေလေသည်။

သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများစီးကျလာလေတော့သည်။

သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကုန်းထလိုက်၏။
သူ၏ဦးခေါင်းသည် မူးနောက်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မြေခွေးရှားသည် ပေစန်းလျှံထံသို့ ခုန်ဝင်လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်လာလေသည်။

သို့သော်...
လမ်းခုလတ်မှာပင် မြေခွေးရှားသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ဒလိမ့်ကောက်ကွေး လိမ့်ကျသွား၏။

အကြောင်းမှာ...

ကျူးချီသည် ပေစန်းလျှံထံသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်ကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်သဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ နံရံကပ်စင်၏သစ်သားအကျိုးအပဲ့ဖြင့် မြေခွေးရှားထံသို့ ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ မြေခွေးရှားသည် ပေစန်းလျှံကို တိုက်ခိုက်ရန် ခုန်ဝင်လိုက်စဉ် ကျူးချီပစ်လိုက်သော သစ်သားက မြေခွေးရှား၏ခြေထောက်ကို ထိမှန်ကာ လဲကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျူးချီသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ မြေခွေးရှားကို ခေးဖြင့် ဆက်တိုက်ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (၁) ❖ ၁၈၉

မြေခွေးရှားသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လူးလိမ့်၍ရှောင်တိမ်းရင်း စားပွဲအောက်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ကျူးချီသည် ဝမ်းခေါင်းသံပြုရင်း စားပွဲကို ခေးဖြင့် ခုတ်လိုက်၏။

“ဝုန်း”
ဟူသောအသံနှင့်အတူ စားပွဲသည် ထက်ဝိုင်းဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော်...
စားပွဲအောက်၌ မြေခွေးရှား မရှိတော့ပါ။

မြေခွေးရှားသည် အချိန်မီ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့၏။
မြေခွေးရှားသည် ကျူးချီ၏ခေးချက်ကို အချိန်မီ ရှောင်တိမ်းခဲ့ပြီး တစ်ဆက်တည်း ကျူးချီထံ လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်လိုက်၏။

စိမ်းဖန့်ဖန့် အလင်းရောင်တန်းကလေးများသည် ကျူးချီထံသို့ လွင့်ပျံ့လာ၏။

ကျူးချီသည် ထိတ်လန့်သွားပြီး နောက်သို့ခြေသုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်ကာ လက်ထဲမှခေးကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် ခါယမ်းလိုက်လေ၏။

“ထန်...ထန်...ထန်”
ဟူသောအသံများနှင့်အတူ မြေခွေးရှား၏လက်နက်ပုန်းများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စဉ်လာ၏။

ထိုအချိန်တွင် မြေခွေးရှားသည် ပေစန်းလျှံအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်၏။

၁၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပေစန်းလျှံသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူနှစ်ယောက်နှင့် တိုက်ခိုက်နေရာမှ အနက်ရောင်နှင့်လူတစ်ယောက်ကို ဖမ်းချုပ်နိုင် ခဲ့လေသည်။

သူသည် ထိုလူကို ခိုင်းသဖွယ် မိမိရှေ့၌ ကာကွယ်ထားပြီး ကျန်ရန်သူကို တိုက်ခိုက်နေ၏။

ထိုစဉ်...

မြေခွေးရှားသည် ပေစန်းလျှံအနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ပေ စန်းလျှံကို ဓားဖြင့်ထိုးစိုက်လိုက်၏။

သူ၏ဓားသည် ပေစန်းလျှံ၏ရှေ့၌ ခိုင်းသဖွယ်ကာရန်ထား သော အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ရင်ကို ဖောက်ထွက်ကာ ပေစန်း လျှံ၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ပေစန်းလျှံ၏ အော်ဟစ်သံသည် မိုးကြိုးပစ်သံကဲ့သို့ ကျူး ချီကြားလိုက်ရလေတော့၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၉၁

“ပေစန်းလျှံ”

ကျူးချီ၏အော်ဟစ်သံသည် အခန်းထဲ၌ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟိန်းသွား၏။

သူသည် ထိုသို့အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ပေစန်းလျှံထံသို့ တဟုန် ထိုးပြေးသွားလေသည်။

သို့သော်...

သူနှင့်ပေစန်းလျှံကြားတွင် မြေခွေးရှားက ရှိနေသည်။

မြေခွေးရှားသည် တဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာသော ကျူးချီကို ဆီးကြို၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ကျူးချီ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက် သို့ လွင့်စဉ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပက်လက်ကျသွားလေ၏။

ကျူးချီသည် လဲကျနေရာမှ ကပျာကယာ ထလိုက်လေ သည်။

ထိုစဉ်...

အခန်းထဲသို့ လူနှစ်ယောက် ဝင်လာ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချုပ် ကိုင်၍ ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

မိန်းကလေး၏အသက်သည် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ် ခန့်ရှိပြီး အလွန်လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်သည့် တိုင်အောင် ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေးဖြစ်၏။

၁၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုမိန်းကလေးသည် ကျူးချီ၏သမီး ပွေးဝါးဖြစ်ပေသည်။
ကျူးချီသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူနှစ်ယောက်၏ လက်
ထဲ၌ မလူးသာမလွန်သာရှိနေရှာသော မိမိ၏သမီးကိုကြည့်ရင်း စိုး
ရိမ်သွား၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် သူ၏မျက်နှာပေါ်၌ သွေးဆုတ်သွားသ
ကဲ့သို့ ဖြူရော်လာတော့သည်။

သူ၏ခြေထောက်များသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်
ဘဲ တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်နေ၏။

သူ၏လက်သည် ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထား
သော်လည်း ဓားသည် လက်ထဲ၌ မြဲမြံမနေဘဲ လွတ်ကျလုနီးပါး
ဖြစ်နေ၏။

သူသည် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်ရင်း...

“မြေခွေးရှား မင်းသူ့ကိုလွှတ်လိုက်”

မြေခွေးရှားက ရယ်မောရင်း..

“မင်းမရှိတော့ရင် မင်းသမီးကို ငါတာဝန်ယူပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

ကျူးချီသည် အံ့ကိုကြိတ်ရင်း..

“မြေခွေးရှား..မင်းနဲ့ငါပဲ စာရင်းရှင်းရမယ်၊ ငါ့သမီးနဲ့မဆိုင်

ဘူး၊ သူ့ကိုလွှတ်လိုက်ပါ”

မြေခွေးရှားက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မိန်းကလေးရှေ့သို့
လျှောက်သွားပြီး မိန်းကလေး၏မျက်နှာကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်နေ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၉၃

ထိုစဉ်...

ရှုတ်တရက် မိန်းကလေးသည် မြေခွေးရှား၏ ပေါင်ခွကြား
သို့ ခြေထောက်ဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်၏။

မြေခွေးရှားသည် ကျူးချီကို နှိပ်စက်လိုသောကြောင့် မိန်း
ကလေးအား ပရောပရီလုပ်ခြင်းဖြစ်၍ မိန်းကလေးက ထိုသို့ခြေဖြင့်
ကန်လိမ့်မည်ကို မျှော်လင့်မထားချေ။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် ‘အား’ဟု တစ်ချက်အော်ပြီး ပေါင်ခွကြားသို့ လက်
ဖြင့်ဆုပ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေကျသွားလေတော့၏။

မိန်းကလေးကို ဖမ်းချုပ်ထားသော လူနှစ်ယောက်သည်
လည်း ထိုသို့ဖြစ်လာမည်ကို မျှော်မှန်းမထားသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်
သို့ ခွေလဲကျသော မြေခွေးရှားကို မှင်သက်စွာကြည့်နေ၏။

ထိုအချိန်ကို ကျူးချီသည် ကောင်းစွာ အသုံးချလိုက်လေ
သည်။

သူသည် မိန်းကလေးကို ချုပ်ကိုင်ထားသော လူနှစ်
ယောက်ထံသို့ တရှိန်ထိုးပြေးဝင်ကာ ဓားဖြင့် ခုတ်ပိုင်းလိုက်တော့
သည်။

အဖြစ်အပျက်သည် မျက်စိတမိုတ် လျှပ်တပြက်အတွင်း
ဖြစ်ပျက်သွားလေသည်။

သို့ဖြစ်၍ အားဟူသောအသံနှင့်အတူ မိန်းကလေးကို ချုပ်
ကိုင်ထားသော လူတစ်ယောက် လဲကျသွားလေတော့သည်။

ထို့နောက်...

ကျူးချီသည် တစ်ဆက်တည်းပင် ကျန်အနက်ရောင်ဝတ်စုံ နှင့်လူအားခြေဖြင့် တစ်ချက်ဆောင့်ကန်လိုက်လေသည်။

ပြီးလျှင်...

ပေဝါးဘက် လှည့်ကာ...

“ပေဝါး ပြေးတော့”

ဟု အော်လိုက်သည်။

ပေဝါးက ဦးခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“သမီး မပြေးဘူးဖေဖေ၊ ဖေဖေသာ လွှတ်အောင်ပြေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျူးချီသည် ပေဝါး၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ သည်။

ထို့နောက် အခန်းတံခါးသို့ ထွက်ပြေး၏။

ထိုစဉ် အခန်းတံခါး၌ အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူတစ် ယောက် ပေါ်ထွက်လာပြီး ကျူးချီကို ဓားဖြင့် ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လေ သည်။

ကျူးချီသည် ပေဝါးကို မိမိခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကာကွယ်လိုက် ၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် တစ်ဘက်လူ၏ဓားချက်ကို အချက်ကျ ကျ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ကျူးချီသည် ထိုအနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဓားချက်ကို ရှောင်

၍လူချင်းဝင်ပူးလိုက်သည်။

ထို့အပြင်...

ထိုလူကို မိမိ၏ပန်းပေါ်မှကျော်၍ ကိုင်ပေါက်လိုက်လေ သည်။

“ဝုန်း”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ထိုလူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျ သွား၏။ ကျူးချီသည် တုန်ဆိုင်းမနေချေ။

ထိုလူ၏လည်မြို့အား လက်သီးဖြင့် တစ်ချက်ထိုးလိုက်လေ သည်။

လည်ချောင်းရိုးကျိုးသံ သဲ့သဲ့မျှ ကျူးချီကြားလိုက်ရလေ သည်။

ကျူးချီသည် ငေးငိုင်နေသော ပေဝါးကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး တံခါးသို့ပြေး၏။

ထိုစဉ်...

ကျူးချီ၏ဘယ်ဘက်လက်မောင်းသို့ ဓားတစ်ချောင်း စိုက် လာ၏။ ကျူးချီက မအော်ဘဲ အံကြိတ်၍ခံလိုက်လေတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်း...

“မင်းတို့ ပြေးမလွတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သော မြေခွေးရှား၏အသံကို ကြားလိုက်ရ လေသည်။

၁၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မြေခွေးရှားသည် ခွေလဲနေရာမှ ထလိုက်ပြီး တံခါးပေါက်
သို့ ထွက်ပြေးနေသော ကျူးချီထံသို့ ဓားပါးတစ်လက်ဖြင့် ပစ်လွှတ်
လိုက်၏။

ထိုဓားပါး၏အနှောင့်၌ သံမဏိကြိုးဖြင့် ချည်ထားလေ၏။

ထိုဓားပါးကလေးသည် ပစ်မှတ်ကို တိကျစွာပင် စိုက်ဝင်
သွားတော့၏။

ကျူးချီသည် မြေခွေးရှားကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်လေ၏။

သူ၏လက်မောင်း၌ ဓားပါးတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေပြီးထို
ဓားပါး၏အနှောင့်၌ ချည်နှောင်ထားသော သံမဏိကြိုးကို မြေခွေး
ရှားသည် တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်
တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေ၏။

မြေခွေးရှားသည် ကောက်ကျစ်စွာပြုံးလိုက်ပြီး သံမဏိ
ကြိုးကို တဖြည်းဖြည်းဆွဲလျက် တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာ၏။

ကျူးချီသည် ပေဝါးကို တံခါးပေါက်သို့ တွန်းထုတ်လိုက်
လေသည်။

ထို့နောက်...

သူသည် မြေခွေးရှားကို တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ပေဝါးသည် တံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ပြေးထွက်သွား၏။

ကျူးချီသည် မိမိ၏လက်မောင်း၌ စိုက်ဝင်နေသော မြေခွေး
ရှား၏ ဓားအားဆွဲနှုတ်လိုက်လေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၉၇

သူသည် မြေခွေးရှားကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထား၏။

သူတို့နှစ်ဦးကြား၌ သံမဏိကြိုးကလေးသည် တင်းနေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးစသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်
ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူတို့အကြည့်သည် တဖြည်းဖြည်း ပို၍စူးစိုက်လာလေ
သည်။

ထို့အတူ...

သူတို့နှစ်ဦးကြားမှ သံမဏိကြိုးကလေးသည်လည်း ပို၍
တင်းလာသည်။

ထို့နောက်...

“ထောက်”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ သံမဏိကြိုးကလေးသည် မြတ်
တောက်သွားလေတော့သည်။

မြေခွေးရှားဆိုသည်မှာ

လေဝေယမ်း တိုက်ခတ်လာ၏။
 အေးမြသောလေများ အခန်းတွင်းသို့ စိမ့်ဝင်လာလေသည်။
 အခန်းတွင်း၌ ရုတ်ခြည်းပင် အေးစိမ့်သွားသည်ဟု ထင်ရ
 ပေသည်။
 တိုးဝင်လာသော လေကြောင့် မြေခွေးရှား၏ အဝတ်အစား
 များ တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန်သွားသည်။
 မြေခွေးရှား၏ မျက်လုံးများ စူးရှတောက်ပနေ၏။
 သူက ကျူးချီအား စိုက်ကြည့်နေသည်။
 ကျူးချီကလည်း ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော မြေခွေးရှား
 အား အလွတ်မပေးပါ။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၁၉၉

မျက်တောင်မခတ်တမ်းပင် စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေ
သည်။

နှစ်ဦးသား စကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုကြဘဲ အတော်ကြာ
အောင်ပင် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ခြင်းက တမူထူးခြားစွာ ကြီးစိုး
ထားလေသည်။

အတန်ကြာမှ...

မြေခွေးရှားက စကားစတင် ပြောဆိုကာ တိတ်ဆိတ်မှုကို
ဖြိုခွဲလိုက်လေသည်။

“ကျူးချီ”

ကျူးချီက...

“ပြောပါ”

သံပြတ်ဖြင့် ပြောလာသည်။

မြေခွေးရှားက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံမျှ ပြုံးရင်း...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အနိုင်ရမယ့်လို့ ထင်ထားသလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျူးချီ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

သို့သော်...

နှုတ်ဖျားကမူ အဖြေမပေးပါချေ။

မြေခွေးရှား၏အမူအရာသည် ရုတ်ခြည်းပင် အေးစက်စက်

၂၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဖြစ်လာသည်။

သူက သွားကြားထဲမှ ထွက်သောလေသံဖြင့်...

“ခင်ဗျား သတိထားပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် ကျူးချီအား စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
တော့သည်။

မြေခွေးရှားသည် လက်ကိုဆန့်ထုတ်လျှက် ကျူးချီ၏ရင်ဝ
သို့ ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။

မလှုပ်မယှက်ရပ်ကာ မြေခွေးရှားအား မမှိတ်မသုန်အကဲ
ခတ်ကြည့်နေသော ကျူးချီ လှုပ်ရှားလာသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အား ဘေးဘက်သို့ တိမ်းကာ ရှောင်တိမ်း
ပေးလိုက်သည်။

မြေခွေးရှား၏မျက်နှာ တင်းမာသွား၏။

သူက စကားတစ်လုံးမျှ မပြောတော့ပါ။

ဓားကွက် ချက်ချင်းပြောင်းလဲကာ မနားတမ်းတိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

ကျူးချီက ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

လက်ထဲမှဓား ဝေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
စသည်။

“ထန်...ထန်”

သံသံချင်း ထိခတ်မိသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၂၀၁

သည်။ ဓားဓားချင်း ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့မိကြသဖြင့်မီးဖွင့်မီးပွား
ကလေးများပင် ပေါ်ထွက်လာ၏။

သူတို့သည် အခန်းတွင်း၌ သူတပြန်ကိုယ်တပြန် တိုက်ခိုက်
နေတော့သည်။

မြေခွေးရှားသည် အလွယ်တကူ အသာစီးမရသောအခါ
ဒေါသထွက်လာသည်။

ကျူးချီ၏သိုင်းပညာ ဤမျှထက်မြက်မည် ထင်မထားမိခဲ့
သည့်အတွက်လည်း နောင်တရမိသည်။

မြေခွေးရှားသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော သိုင်းကွက်
များ အသုံးပြုလိုက်၏။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် ပြင်းထန်ရကား တစ်ချက်ထိသွား
သည်နှင့်ပင် သေဆုံးသွားနိုင်လောက်ပေသည်။

ကျူးချီက မပျော်ဆင်ပါ။

စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထားကာ တစ်ကွက်ချင်းပင် ခုခံချေ
ဖျက်နေ၏။

ခုခံနေရင်းမှပင် အနိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အခွင့်အရေးကို ချောင်း
မြောင်းနေလေသည်။

မကြာမီ..

သူ့အတွက် အခွင့်အရေးရရှိလာလေတော့သည်။

၂၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မြေခွေးရှားသည် သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်နေသည်။
သူ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင်
ပြင်းထန်သည်။

သို့သော်...

သိုင်းကွက်သုံးဆယ်ကျော်မျှ တိုက်ခိုက်ပြီးသောအခါ ကျူး
ချီသည် မြေခွေးရှား၏ဟာကွက်တစ်ကွက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

သို့ဖြစ်၍...

ကျူးချီ ဝမ်းသာသွားမိသည်။

သူသည် မြေခွေးရှားအား အနိုင်ယူရန် မခဲယဉ်းတော့
ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

သူက မြေခွေးရှား၏ ထိုဟာကွက်ကို ပြန်လည်ရရှိရန် သိုင်း
ကွက်ကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ယူ၏။

သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ရှစ်ကွက်သို့ အရောက်တွင် ကျူးချီမျှော်
လင့်ထားသည့်အတိုင်း မြေခွေးရှား၏ဟာကွက်ကို ရရှိလေတော့
သည်။

ထို့ကြောင့်...

ကျူးချီမှာ ခံစစ်မှတိုက်စစ်သို့ ရုတ်ခြည်းပင် ပြောင်းလဲ
လိုက်သည်။

သူသည် လက်ထဲမှစားဖြင့် မြေခွေးရှားကို လျှပ်တပြက်
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏စားချက်သည် လျင်မြန်တိကျသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၂၀၃

ပစ်မှတ်ကို မလွဲမသွေပင် တိုးဝင်သွား၏။
ကျူးချီ၏စားသည် မြေခွေးရှား၏ရင်ဘတ်ကို ဘယ်ဘက်
နံရိုးအောက်မှ ယာဘက်ပခုံးစွန်းအထိ ကန့်လန့်ဖြတ် ခုတ်ဝိုင်းလိုက်
၏။

“ဒုတ်”

မြည်သံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြေခွေးရှား၏အင်္ကျီသည် တိတ်ရိရိပြတ်သွားလေသည်။

သို့သော်...

မြေခွေးရှား၏ရင်ဘတ်မှ သွေးတစ်စက်မျှ ကျမလာပါ။

ခန္ဓာကိုယ် အနည်းငယ် ယိမ်းယိုင်သွားသည်မှအပ မြေခွေး

ရှားထံမှ အသံထွက်မလာပါ။

မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း မည်သည့်နာကျင်သော ဟန်မူရာ

မျိုးမျှ ထွက်မလာချေ။

“ဟာ”

ကျူးချီ လွတ်ခနဲ အော်လိုက်မိသည်။

သူက အဖြေကို တိကျစွာသိလိုက်ရချေပြီ။

အကြောင်းမှာ...

မြေခွေးရှားသည် သားရေပြားတစ်ချပ်ကို ရင်ဘတ်၌ အကာ
အကွယ်အဖြစ် ချည်နှောင်ထားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

၂၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အခန်းထဲ၌ ရုတ်ခြည်းပင် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားသည်
ဟု ထင်ရပေသည်။

ကျူးချီသည် အံ့အားသင့်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မြေခွေး
ရှားအား ငေးကြည့်နေမိသည်။

မြေခွေးရှားသည် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ
ကထင်မထားပါချေ။

ကျူးချီ သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာချလိုက်မိ၏။

သူ၏ရင်ထဲ၌လည်း အလိုလိုလေးလံလာမိသည်။

မြေခွေးရှားသည် အကွက်စေ့စေ့ပြင်ဆင်ထားမှန်း သူက
နားလည်သွားပြီဖြစ်သည်။

မြေခွေးရှားသည် သူ၏ရင်ဘတ်အား တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်
လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

ကျူးချီအား ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဓားပညာမဆိုးဘူး၊ တော်တော်ပြင်းထန်တာပဲဗျ”

ကျူးချီက ဘာမှမပြောပါ။

မြေခွေးရှားအား အသေသတ်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို
စဉ်းစားတွေးတောနေမိသည်။

မြေခွေးရှား ပြုံးကာ...

“ကျုပ်ရဲ့သိုင်းကွက်မှာ ဘယ်နေရာမှာ လွတ်ကွက်ဟာ
ကွက်ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်သိထားတယ်၊ ဒါကြောင့် အမြဲတမ်း

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၂၀၅

ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားနိုင်ခဲ့တာပေါ့”

ဟု ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလိုက်၏။

ကျူးချီ ဘာမှမပြောပါ။

သူ၏မျက်နှာ အေးစက်တင်းမာလာသည်။

ရုတ်တရက်...

“ယား”

ကျယ်လောင်သော ညာသံတစ်ချက် ပြုလိုက်၏။

ရှေ့သို့ခုန်ထွက်ကာ ဓားကို တရစပ်ငွေယမ်းလိုက်သည်။

သူက မြေခွေးရှား၏ လက်နှစ်ဘက်ကို အဓိကထား၍
တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မြေခွေးရှား ရင်စိတ်သွားသည်။

သူသည် ကျူးချီ၏သိုင်းပညာကို အထင်မသေးရဲပါချေ။

အထင်သေးလျှင် ရှုံးနိမ့်ရမည့်သူမှာ မိမိပင်ဖြစ်မည်ဟု နား
လည်ထားသည်။

သူက ဓားငွေယမ်းကာ တုန်ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ယခုတစ်ကြိမ်...

သူက ခံစစ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျူးချီမှာ အခွင့်အရေးရခိုက် ဖိ၍တိုက်ခိုက်နေ၏။

သူက ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ
သည်။

သိုင်းကွက်သုံးဆယ် အရောက်၌...

၂၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ချင်”

ကျယ်လောင်သောအသံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြေခွေးရှား၏လက်ထဲမှ ဓားသည် ကျူးချီ၏ပြင်းထန်သော ဓားချက်ကြောင့် လေထဲသို့လွင့်ပျံကာ အခန်းနံရံ၌ စိုက်ဝင်သွားလေ တော့သည်။

မြေခွေးရှားကား မျက်နှာပျက်မသွားပါချေ။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားသော အမူအရာများ လည်း ဖြစ်ပေါ်မနေပါချေ။

ကျူးချီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်တစ်ခု ထင်ဟပ်လာ သည်။

လက်နက်မဲ့သွားပြီဖြစ်သော မြေခွေးရှားအား မကြာခင် သုတ်သင်နိုင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူက ယုံကြည်ထားလေတော့ သည်။

မြေခွေးရှားအား ဓားဖြင့် ချိန်စွယ်ကာ...

“မင်းလွတ်အောင် ရှောင်ပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မြေခွေးရှား ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဆန္ဒစောနေပါလား၊ ကျုပ်လက်ထဲ ဓားမရှိတာ

နဲ့ ကျုပ်ကို အနိုင်ရမယ်ထင်ယင် အကြီးအကျယ် မှားသွားမှာပေါ့”

ပိုင်နိုင်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ကျူးချီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် (ပ) ❖ ၂၀၇

မြေခွေးရှား၌ နည်းလမ်းရှိ၍လော။

မဖြစ်နိုင်ပါ။

စိတ်အာရုံထွေပြားအောင် တမင် ပြောဆိုနေသည်ဟု မှတ် ထင်လိုက်သည်။

သူက မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးယင်း...

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်း ဘယ်လောက် လေကျယ်နိုင်မလဲဆို တာ ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

အေးတိအေးစက် ပြောကာ မြေခွေးရှားထံ ခုန်ဝင်ကာ တရ ကြမ်းပင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မြေခွေးရှား၏မျက်နှာပေါ်ဝယ် ထူးခြားသော အပြုံးတစ် ချက် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ ဓားရှိရှိ မရှိရှိ အရေးမဟုတ်ပါ။

မြေခွေးရှားသည် မိမိလက်ထဲမှ ဓားလွင့်စဉ်သွားပါက မည် ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်ကို ကြိုတင်စဉ်းစားထားမိခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်...

အရှေ့ကျွန်းလက်နက်မဲ့သိုင်းပညာရပ်များကို ကျွမ်းကျင်စွာ လေ့ကျင့်ထားနိုင်ခဲ့သည်။

ယခု...

ထိုသိုင်းပညာ ထုတ်ဖော်အသုံးပြုရန် အချိန်ကျရောက်လာ ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူက အရှေ့ကျွန်းလက်နက်မဲ့သိုင်းပညာရပ်များအသုံး

BURMESE
CLASSIC
COM

၂၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထုတ်ဖော် အသုံးပြုလိုက်သည်။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် အရိပ်သဏ္ဌာန်များစွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

မြေခွေးရှားက အလွန်ရှုပ်ထွေးသော သိုင်းကွက်တစ်မျိုး ထုတ်ဖော်အသုံးပြုလာ၍ ကျူးချီ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

သူက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည့် တဒင်္ဂအချိန် အတွင်းမှာပင်...

“ချွမ်း”

မြေခွေးရှားသည် ကျူးချီလက်ထဲမှ ဓားအား ကြမ်းပေါ် လွတ်ကျသွားအောင် ပုတ်ထုတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

တဆက်တည်းလိုလိုမှာပင် မြေခွေးရှားသည် လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလာလေတော့သည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်းဇာတ်သိမ်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

BURMESE
CLASSIC
.com